

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A gothic paranormal romance spinoff following a
beloved character from the Fabric of our Souls in the
afterlife.

A B a l l a d o f
Phantoms
and
Hope

K . M . M o r o n o v a

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A Ballad of Phantoms and Hope

K. M. Moronova

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2024 by K. M. Moronova LLC

Kapak K. M. Moronova LLC tarafından

hazırlanmıştır Format K. M. Moronova LLC

tarafından hazırlanmıştır

İç karakter çizimleri K. M. Moronova LLC tarafından

yapılmıştır Stok görseller Canva aracılığıyla

lisanslanmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Also by K. M. Moronova

Pine Hollow Serisi (tamamlandı)

(Karanlık Romantizm. Tanrılar/Reenkarnasyon. Neden Seçmelisiniz)

Gazap ve Yalan Tanrısı

Ölüm ve Huzur Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Alkrose Akademi Serisi

(Epik Karanlık Fantezi. Düşmandan Sevgiliye. Neden Seçmelisiniz)

Ölümsüz Gölge

Alkrose'un Sırları

-

Tek Başına

Ruhlarımızın Dokusu *(Çağdaş Karanlık Romantizm/Gerilim)*

OceanofPDF.com

Content warning

Bu kitabın içeriği bazı okuyucular için tetikleyici ve rahatsız edici olabilir. Bu, ölüm, intihar ve akıl hastalığı ile ilgili derin tartışmalar içeren duygusal bir paranormal aşk romanıdır.

Akıl hastalığı, kayıp, ölüm ve yas gibi konulara karşı hassasiyetiniz varsa ya da bu konulardan kolayca rahatsız oluyorsanız bu kitap size göre değil.

Bu kitap aşağıdakileri içermektedir: Fiziksel şiddet, açık seks sahneleri, hastalıklı mizah, intihar ve ölme arzusu (açık), çocuklukta zihinsel istismar travması, çocuklukta fiziksel istismar (açık), duygusal istismar, açık ölüm, kayıp/yas ve travma bağı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Author's Note

Ruhlarımızın Dokusu bu kitaptan önce okunmalıdır. Bu, yan karakterlerden biri için bir spin off.

Bu bir kişisel yardım kitabı değil. Her şey ahlaki açıdan gri ve ürkütücü temalardan hoşlanmayanlar için değil. Bu *benim* bakış açımdan duygusal ve zihinsel hastalıklara derin bir dalış. Herkes depresyonu/rasyonel olmayan düşünceleri aynı şekilde deneyimlemez.

Bu kitap l olmayı romantikleştiriyor. Ana konu, hayatta derin acılar çekmiş ve travmaları üzerine düşünen iki hayalet etrafında dönüyor.

988 İntihar ve Kriz Yaşam Hattı, mesaj atın veya arayın.

Bu kitap akıl hastası karakterleri kurgusal bir şekilde ele almaktadır. **Harlow Sanctum kurgusal bir yerdir ve hiçbir şekilde, şekilde veya biçimde gerçek hayattaki yerlere veya kurumlara dayanmamaktadır.**

Karakterler hastalıklarıyla ilgili şakalar yapıyor ve zaman zaman durumlarını hafife alıyorlar. **Bu konuda hassasiyetiniz varsa lütfen bu kitabı okumayın. Hastalıklarının ciddiyetini hafife almıyorum, daha ziyade kendi bakış açımdan ve deneyimlerimden depresyon ve akıl hastalığına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu ifade ediyorum.**

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÜNYADA UMUT ARAYAN YORGUN SEVGİLİLER İÇİN.

OceanofPDF.com

Contents

[Veda Etmek](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Playlist

Tanıştığımız Gece - Lord Huron
Yıldızlarda - Benson Boone
Burası Evimiz - Cavetown
Atlantis - Seafret
Chem trails - Lana Del Rey
Ride - Lana Del Rey
Oh, what a life - Amerikalı yazarlar
I'll love you till the end - The Pogues
Everglow - Coldplay
Iris - Goo Goo Dolls
Cinnamon girl - Lana Del Rey
Death bed - Powfu
Seni Bulana Kadar - Stephen Sanchez
Young and Beautiful - Lana del Rey
Skin and Bones - David Kushner
Lovely - Billie Eilish
Tren kazası - James Arthur
Bird serbest bırakıldı - Sia
Seni hissetmek - Harrison storm
Breathe - Cutts
Let someone go - Coldplay
Don't let me lose you - Vyen
Beautiful Ghosts - Taylor Swift
Wings - Birdy
Follow you into the Dark - Death Cab for Cutie
Aşk Hikayesi - Indila
Ava - Famy

OceanofPDF.com

Saying Goodbye

BOSTON'DAYIZ. YAĞMUR YAĞIYOR. AĞLIYORUM... VE ÇOK LANET Soğuk.

Hatırlamam bir saniye sürüyor ama şimdi çok net hatırlıyorum. Hastaneyi ve bedenimin yaralarımaya yenik düşerek nöbet geçirmesini.

Bu doğru. Ben... biz...

Wynn'in yumuşak kahverengi gözlerine bakıyorum, o derin bal havuzlarında boğuluyorum.

Ölüyoruz.

"Hadi, yetişmemiz gerek yoksa geride kalacağız."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve başımı sallıyorum. "Bu sefer olmaz, bebeğim. Bensiz devam et. İkinizle sonra görüşürüz."

Wynn'e bakmak göğsümü ısıtıyor; kemiklerimin içindeki soğuk çekilmeye başlıyor. Elini kaldırıyor ve yanağımı hafifçe okşuyor, çenemde geziniyor ve kalbimin yeniden canlanmasını sağlıyor.

"Emin misin?"

Hayır demek istiyorum. Beni yalnız bırakmaması için ona yalvarmak istiyorum. Onlarla gitmek istiyorum. Ama tüm bu bencilce düşünceleri yutarken gözlerimden yaşlar dökülüyor.

"Evet. Eminim."

O kaybolur. Liam ortadan kayboluyor.

Ve ben karanlıkta yalnız kaldım.

OceanofPDF.com

1

LANSTON

"AĞLAMA," DERDİ BABAM, NASIRLI VE İÇİ BOŞ BİR SESLE. "AĞLAMAYACAĞIM. Ağlarsan daha sert vururum. Gerekirse kanayana kadar."

Yine resim yaptığım için cezalandırılıyordum. Babam sanatı küçümser, aptal zihinler ve alaycı ruhlar yarattığını söylerdi. Varlığının her zerresiyle benden nefret ediyordu, bunu altı yaşımdan beri biliyordum. Bana tükürür, ters ters bakar ve henüz anlamadığım şeyler ve kelimeler söylerdi.

Ama bunun ardındaki duyguyu anlıyordum; omuzlarından dökülen nefreti, her an bana vurabilecekmiş gibi duruşunu. Köpeğin benden daha çok sevildiğini biliyordum.

Ben elbise askıları ve duş başlıkları yüzünden çürükler ve yaralar alırken, köpek iltifatlar, evcil hayvanlar ve zevkler aldı. Bu, sekiz yaşıma kadar başlamadı, o zaman onun muamelesinin adaletsizliği hakkında daha açık sözlü olmaya başladım. Zalimliğinin farkına varmam onu daha da kızdırdı.

Benden hoşlanmadığını bilmeme rağmen, fikrini değiştirmek için elimden geleni yaptım. Keşke o zaman hiçbir şeyin işe yaramayacağını bilseydim.

Elimden geldiğince çenemi sıktım ve zihnimde saklandım, beyzbolu ve bu iş bittikten sonra gizlice gidebileceğim sessiz yerleri düşündüm. Geçen seferki gibi zihinsel olarak çökmek için işe yarayan tek şey buydu. Bu kadere karşı koymanın bir yolu yoktu.

Vur.

Kafatasımın arkası acıyla sarsıldı. Alt dudağımı ısırđım, gözyaşlarımı sadece irademle güvenli bir şekilde sakladım. Ağlarsam her şeyin çok daha kötü olacağını biliyordum.

Whack. Whack. Whack. Whack. Whack.

Küvetin içinde kambur bir şekilde oturmuş, kollarımı dizlerime sıkıca sarmış, sabırla acının dinmesini bekliyordum. Ama o gün özellikle öfkeli görünüyordu ve duş başlığından gelen darbelerin sayısını unutmuşum.

Sözlerini bitirdiğinde nefesi ağırlaşmıştı ve giderken tek kelime etmedi.

Bir süre hareketsiz kaldım, zihnimin kendine gelmesine izin verdim. Kaçma dürtüsü yoğundu ve tamamen yok olmayı arzuluyordum.

Eğer babam gitmemi bu kadar çok istiyorsa, neden ben de gitmiyorum? Başımın arkasındaki kanı yıkarken bu düşünceyi düşündüm ve beyzbol sahasına doğru yürürken de düşünmeye devam ettim. Bunu uzun süre düşündüm.

Eğer varlığım ona sadece acı veriyorsa, o zaman gitmeliyim.

Ama sadece sekiz yaşındaydım ve nasıl kaçacağımı bilmiyordum.

Nasıl gideceğimi. Büyüdükçe, gitmenin birçok yolu olduğunu anlamaya başladım.

On altı yaşındayken ilk kez kendimi öldürmeye çalıştım. İnsanlar beni utandırdı, bencil olduğumu ve ilgi çekmek istediğimi söylediler. Eğer gerçekten ölmek isteseydim, kafama bir kurşun sıkardım. Korkak olduğumu söylediler.

Bir başkasına söylenecek ne kadar kötü ve tatsız bir şey. Bana seçenekler ve fikirler mi veriyorsun? Kafama bir kurşun sıkmak istemedim. Gerçekten sevdiğim tek parçamı, zihnimi yok etmek istemedim. Büyükanнемin bir keresinde bana söylediğı gibi, karanlık ve güzel.

Korkmuştum. Gitmek istedim, bir anı olmak istedim. Babama benim varlığımdan umutsuzca ihtiyaç duyduğu huzuru vermek için.

Ancak çok sonraları gerçekten yardım alabildim. Üniversitedeki ikinci yılımda, birkaç kişi bir terapistle gitmem gerektiğini söyledi. İlk başta alındım çünkü kendime *hiçbir sorunum olmadığını* söyledim.

Ancak, terapisinin kendinizi daha iyi anlamanıza yardımcı olduğunu açıkladıkları özen ve nazik kolaylık bana kapıyı açtı. Hayatımda ilk kez biri bana şunu söyledi: "Bu senin hatan değil, Lanston."

"Hangi kısmı?" Ben sormuştum.

"Babanızın sizi istismar etmesi ve sevmemesi sizin suçunuz değil. Akıl hastalığına sahip olman da senin suçun değil."

Seansın geri kalanında ağladım. Bir çocuk gibi ağladım çünkü ilk defa kendimi güvende hissediyordum. Terapist bana vurmayacaktı; beni incitmeyecekti. Bunu biliyordum.

Bana neden ağladığımı sorduğunda, duyguları işlememe yardımcı olmaya çalıştığında, konuşamadım. Düşünemiyordum bile. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Benim hatam değil miydi?

Yıllar sonra bu düşünceyi bir sorudan bir ifadeye dönüştürdüm ve bu sözler benim günlük mantram haline geldi.

Asla benim hatam değildi.

Peki neden hala ölmek istiyorum?

Ben umutsuz bir romantiğim. Hep öyleydim.

Ben *aşka* inanıyorum. En saf haliyle, olması gereken en samimi ve özverili haliyle. Ve acıyan ruhumun kaldırabileceğinden çok daha fazla değer verdiğim iki insanı koruyarak genç yaşta ölmek, eğer mecbur kalsaydım sonsuza kadar tekrar yapacağım bir sevgi eylemidir.

Hayaletlerin hep korkutucu ya da dünyaya gereksiz yere kızgın olduklarını düşünürdüm. Şimdi anlıyorum ki onlar da tıpkı bizim hayatta yaşadığımız gibi acı çeken insanlar.

Hayaletler hüznün ve pişmanlıktır. Kalplerimiz yaşayanlar kadar kanıyor.

Canımı yakan şeyleri düşünmekten hoşlanmıyorum. Çürük ve iltihaplı kelimeleri. Neden henüz öbür dünyaya, cennete ya da sonrasında bizi bekleyen her neyse ona geçmediğimi uzun uzun düşündüm.

Ve aklıma tek bir sebep geldi: Korkunç, iğrenç, *bitmemiş bir iş*.

İzlemeye zorlandığım her korku filmi (teşekkürler, Liam ve Wynn) bana hayaletlerin ya akıl almaz bir şekilde haksızlığa uğradıkları için intikam almaya ya da umutsuzca ulaşmaları gereken birine bir mesaj iletmeye kararlı olduklarını öğretti.

Peki neden hâlâ buradayım? Kalbimde intikam duygusu ya da söylenmesi gereken gizli bir mesaj yok. Vedalarımı ettim. Bu bölüm değil mi

Işığa falan mı ısınlanacağım?

Neden göğsüm bu kadar acı ve kederle dolu? Neden hala bu kadar depresyundayım?

İşte milyon dolarlık soru bu.

Bu korkunç düşünceyi düşünürken Crosby'nin bizi vurduğu boş buğday tarlasına bakıyorum. Bazen burada zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum; öldüğünüzde bir şeyler düşünmek ve hayatın siz olmadan nasıl devam ettiğini izlemek için bolca vaktiniz oluyor. Burada iğrenç olaylar yaşanmış ve o gece iki kişi hayatını kaybetmiş olsa da, buranın benim için duygusal bir yer olduğunu fark ettim.

Esinti soğuk ama ağaçlarda erken bahar çiçek tomurcukları açmaya başlamış bile. Çamurlu tarlanın kokusunu içime çekiyorum ve Perry'yi düşünüyorum. O huzur bulabiliyorsa, ben de bulabilmeliyim. Keşke Liam'a Neil'in umduğu gibi onu beklediğini söyleyebilseydim.

Neil ve Perry'nin birbirlerine rahatlamış bir şekilde gülümseyerek, acılarının ağırlığını omuzlarından atmış bir şekilde kaybolmalarını izlemek katartık bir duyguydu. Tekrar karşılaştığımızda ikisine söylemem gereken şeylerle ilgili bir kutu not tutmaya başladım.

Liam ve Wynn beş yıl önce Boston'a gittiler. Yılda birkaç kez mezarımı ziyaret edip bana beyzbol şapkaları getiriyorlar ve çok hoşuma giden tek taraflı sohbetler yapıyorlar.

Bir kahkaha attım - gerçekten gülünç, çünkü kim ölü bir adam için şapka getirir ki? Ama bana bir şeyler bırakmalarına bayılıyorum. Parmaklarım birkaç ay önce bıraktıkları yeni beyzbol şapkamın kenarını sıyrıyor.

O kadar da uzun zaman geçmiş gibi gelmiyor.

Sonunda ayağa kalkıp pantolonumu fırçalıyorum ve bu gece erkenden Harlow Sanctum'a dönmeye karar veriyorum.

Burada önemli biri olduğumu sanırsın. Tanrı aşkına, burası benim adımı taşıyor ama hayır, burayı hâlâ Jericho yönetiyor. Sabahları beşinci sigarasına ihtiyacı olan biri gibi panosuna vuran kibirli bir pislik.

Harlow'un üzerine sevgili Wynn ve Liam tarafından Never Haven adı verilen yeni bir bina inşa edildi, ancak biz hayaletler için Harlow bizi aradaki dünyaya kadar takip etti. Her şey eskisi gibi, rahatlatıcı ve nostaljik. Burayı canlı tutan pek çok anı ve geçtiğimiz beş yıl boyunca bana eşlik eden pek çok hayalet var.

Bununla birlikte, hiçbirimizin düzgün bir şekilde yoluna devam edememesi oldukça üzücü. Hayatta hiçbir şey adil değildi, ölümden neden farklı olsun ki?

Hadi ama, bu çok fazla şey beklemek olur. Ama en azından acı sona kadar birlikte acı çekiyoruz. Yalnız olmaktan iyidir. Karanlıkta birlikteyiz.

Değişen tek şey sıkıntılı zihnim oldu. Artık uzun geceler boyunca boş bir tavana bakıp ölmüş olmayı dileyerek acı çekmiyorum. Şimdi aynı tavana bakıp keşke hiç var olmasaydım diyorum. Bunun beni kurtaracağı sefaleti düşünüyorum.

Hiçbir şey adil değildir.

Jericho kafasını odama sokuyor ve çerçeveye iki kez vuruyor. "Erken dönmüşsün," diyor gözlüklerini düzelterek bana sırtıırken. Yeşil gözleri kendimizi Arafta ilk bulduğumuz zamanki kadar yorgun değil. Şimdi bir kez daha umut ve amaç ile rahatça doluyorlar. Uzun bir iç çekiyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, şapkamı çıkarıp saçlarımı kaşıyorum.

"Evet, sanırım bugün düşünecek pek bir şeyim yoktu." Nedense bu kulağa olması gerekenden daha talihsiz geliyor. Bu iyi bir şey olmaz mıydı? En azından birkaç şeyi çözdüğüm için bu bir ilerleme sayılmaz mı? Ama *neden sorusuna* dönüp duruyorum.

Neden herhangi birimiz hala buradayız?

Jericho içeri giriyor ve sandalye yerine masamın kenarına oturuyor. Doğruluyorum ve ona hafif sinirli bir bakış atıyorum. Yüzeyin üzerine serpiştirilmiş son çizimlerime bakıyor ve onların hastalıklı halleri karşısında birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Sayfalar eski ve bronz, üzerlerinde siyah iblislerin ve umutsuz insanların lekeleri var. Ama her zamanki gibi, zihnimden çıkmasına izin verdiğim yaratımlar hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bazen, karakalem eskizlerin içinde bulunduğu karanlık hakkında bir şeyler söylemesini umarak, onları görebilmesi için dışarıda bıraktığımı düşünüyorum.

Onları kimseye göstermem. Ama Jericho benim için bir ağabey, mahrum bırakıldığım bir baba figürü gibi.

"Gerçekten mi? Çok şaşırdım. Her zaman düşünecek iç karartıcı şeyler buluyorsun." Gülüyor ve bakışlarını kaldırmadan önce düşünceli bir şekilde ellerine bakıyor

benimkine.

Ölmek için çok gençti. Hepimiz öyleydik. Yarım kalan işinin, yıllar önce Güz Festivali'nde gizlice görüştüğü kadınla birlikte olmak olduğuna dair şüphelerim var. Bence aşığı.

Jericho gülümseyerek, "Biliyor musun, Yelina ve Poppie benimle ve diğer birkaç arkadaşla birlikte bu hafta sonu şehirdeki Bahar Gösterisine gelecekler. Sen de gelmelisin."

Omuzlarım düşüyor ve bir iniltiyle bedenimin yatağa geri düşmesine izin veriyorum. Tüm yaptıkları feryat etmek ve şikayet etmek olan o inleyen hayaletlerden biri oldum. Hatta diğer taraftan beni duyabilirlerse insanların ödünü bile koparabilirim.

"O kadar da kötü olmayacak. Her yıl gidiyorum ve her zaman bir öncekinden daha iyi olmayı başarıyor." Jericho masadan atladı ve üstümde durdu. "Seni burada tutan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmalısın, Lanston. Gelecek yüzyılda hepimiz göçüp gittikten sonra buradaki son hayalet sen olursan ne kadar üzücü olur?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da gülümsüyor. "*Tamam, ben giderim.*"

OceanofPDF.com

2

LANSTON

ESKİDEN BİR ŞEHİR İNSANIYDIM; GÖZLERİM AÇIK VE HEYECAN DOLUYDUM. Dünyanın sunduklarını görmek için. İnsanlarla dolu kalabalık sokaklara bakışımı değiştiren şeyin tam olarak ne olduğunu tespit etmek zor.

Belki de herkesin taşıdığı sıradan, hüznü yüzlerdir. Tüm gençlik ve enerjileri, sürdürdükleri hayatlar tarafından tüketiliyor.

Sefalet aşikar.

Burada hayalet olan benim, ama ne kadar uzak ve yorgun göründükleri konusunda hepsi beni kandırabilir. İnsanlar mutlu olmak, kaynaşmak ve gülmek içindir. Gerçek dünyanın ne kadar soğuk ve acımasız olduğunu unutmşum. Harlow Sanctum'un güvenliği içinde kilitli kalmak kolay. Dünyada değer verdiğiniz her şeyi koruyan kendi sığınağınızda olmak.

Ancak Jericho'nun dediği gibi, eğer gitmezsem, beni burada tutan şeyi asla bulamayacağım.

Yelina ve Poppie kollarını birleştirip şehir parkının ortasındaki büyük gölete doğru koşarken kuşlar gökyüzüne yükseliyor. Ortasında bir fıskiye var ve gölet boyunca dalgalanan sabit bir akışla çiseliyor. İki kadının kahkahaları dikkatimi tekrar aşağıya çekmeden önce tepemde uçan kara kargaları hayranlıkla izliyorum.

Poppie'nin kahverengi saçları gevşek bir örgü halinde geriye doğru toplanmış, teller yüzünün etrafında dalgalanıyor. Yelina ona gülümseyerek sarı saçlarını geriye doğru tarıyor.

gölete atlar. Pastel sarı elbisesinin uçları ıslanıyor ve topuklu ayakkabıları çoktan karanlık sığıklara ve çamura gömülüyor. Poppie onun sadece bir adım gerisinde, diz hizasındaki suya atlıyor. İkisi kollarını açıp sarhoş iki aptal gibi gülüyorlar.

Akşam ışıkları yanarken gözleri ana cadde boyunca sıralanan butik mağazalara takılıyor. Kollarını birleştirip doğruca onlara doğru ilerliyorlar. Göletin dışına adım attıklarında sanki hiç atlamamışlar gibi giysileri anında kuruyor.

Hayalet olmanın bir numaralı avantajı: İstediginizi yapabilir ve hiçbir sonuca katlanamazsınız. Bize de zarar veremezler.

Jericho kısık bir sesle kıkırdıyor ve bir sigara yakıp dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra geriniyor ve sırtımı sıvazlayarak beni takip ediyor. "Yolun kenarında kalmak istemiyorsak ayak uydursak iyi olur," diye mırıldanıyor, dudakları sigaranın üzerinde yarı kapalı.

İnliyorum ve şapkamı daha da aşağı çekiyorum. Sadece diğer hayaletlerin bizi görebilmesine rağmen, bu Bahar Gösterisine gittiğim için çok utaniyorum. Görünüşe göre bu yılın teması şu hüznü, tutkulu, daha çok müzikal türünde bir şey olmalıydı.

Yine de bu gecenin en güzel yanı, havadaki hoş ambiyans. Güneş, küçük Montana şehrinin mini gökdelenlerinin üzerinden batarken, etrafımızdaki tüm hüznü yüzlerde hayat yeniden canlanıyor gibi görüldüğünden sadece gülümseyebiliyorum.

Gecenin karanlığıyla birlikte insan ruhu teselliye saklanmakta bulur. -Kalbinizde sakladığınız tuhaf sevinçler için sizi sorgulayacak daha az göz. Komik, daha önce hiç fark etmediğim şeyler. Keşke hayattayken daha fazla dikkat etseydim dediğim şeyler.

Ama ben her zaman toplum içinde yanından geçenlere bakamayan insanlardan biriydim. Birine bakıp cesurca gülümsemek benim için çok zordu. Harlow farklıydı; orada kendimi güvende hissediyordum. Ne de olsa herkes bana benziyordu. Bir şekilde kırılmış ve mahvolmuşlardı.

Dışarıda, gerçek dünyada ise? Tam bir karmaşaydım. Sanırım beni en çok rahatsız eden şey insanların bana bakışlarıydı... Nedense. Kendim olduğum için tuhaf ya da sevimsiz olduğumu söyleyen bakışlar. Saçım çok uzunsa ya da dövmelemlerimi beğenmiyorlarsa. Benimle ilgili her şeyi saklamamı ve rol yapmamı tercih ederlerdi. Dünyadaki her akli başında insanın yaptığı gibi yüzüme o lanet gülümsemeyi çizim.

Yüzyılın gösterisini sunmak için elimden geleni yaptığımı inansanız iyi edersiniz. Ve tahmin edilebileceği gibi, insanlar bu gösteriye bilet aldı.

Sahte bir memnuniyet gösterisi, hüzünlü bir geçmiş, yara izi yok.

En azından artık işe yaramayana kadar öyleydi.

Bir gün uyandım ve bir saniye daha gülümseyemedim.

Bu yüzden onay aramayı tamamen bıraktım ve onun yerine yere baktım, çünkü çimento ve toprak en azından varlığım için nötrdü. Beni yargılamaya cüret edenlere kızarak kendi içime kapandım. Karanlığın güvenli girintilerine.

Işığım uzun zaman önce söndü; onaylamayanların nefes verişleriyle titreyerek sonunda büyük bir nefesle tamamen sönene kadar. Soğukta bırakılmış solan bir mum gibi, beklendiği gibi susacak ve azalacaktı.

Çok fazla şey olmak istedim.

Ama çoğu erkek duygusal olmak için yetiştirilmiyor. Bizden çok fazla acımasızlık ve sertlik beklenir. Belki de bu yüzden babam bana karşı çok duygusuzdu, çok soğuktu. Daha iyisini bilmiyordu ve kalbimin yumuşaklığından nefret ediyordu. Zahmetsizce döktüğüm gözyaşlarımdan.

Yedi yaşındayken ağlayabileceği bir omuz olsaydı, şimdi farklı bir insan olur muydu diye sık sık merak ediyorum. Kalpsiz pislikler doğmazlar, bilirsiniz. Bunun için eğitilirler. Ruhları, kendilerinden önceki kötü insanlar tarafından erkenden ve iyice boşaltılmıştır. İncinmiş insanlar, insanları incitmeye meyillidir.

Döngü. Acı gerçek.

Keşke onun ağlayabileceği bir omuz olabilseydim. Ama benim de bir omzum, bir kucağım ya da en karanlık zamanlarımda güven bulabileceğim sıcak bir yerim yoktu. Ve soğukkanlı bir bok çuvalına da dönüşmedim. Peki mazeret nerede? Umut ışığı nerede?

Bu adil değil. *Asla* adil değildi ve ben bunun için acı çektim. Bunu unutmak çok zor, mutlak adaletsizliği. Ben hâlâ buradayım.

Hala buradayım... ve o lanet özü asla alamayacağım.

Cenazemde, etim ve kemiklerim toprağa verilirken babam soğuk ve boş bir şekilde tabuta baktı. Wynn ve Liam gökyüzü onlarla birlikte ağlayana kadar ağladılar ama o ağlamadı. Babam değil. Tek bir kelime bile etmedi. Tek oğlu için bile tek bir damla gözyaşı dökmedi. Annem de ölmüş olmasına rağmen ve geriye kalan tek şey ben olmama rağmen.

Hayır. Erkekler ağlamaz, onun gibiler değil. "İyi misin?"

Başımı Jericho'ya çeviriyorum, sokak lambalarının sıcak turuncu gözleri arkasında geziniyor ve bu beni şimdiki zamana geri çekiyor. "Ha?"

Sigarasını ağzından çekip kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun Nevers." Bir omzumu kaldırıyorum ve bırakıyorum. Bana her zaman yaptığı o acıyan bakışını atsa da daha fazla üstüme gelmiyor. Jericho konuyu değiştirerek, "Bu gece diğer hayaletleri göreceğimizi umuyorum," diyor. Ela gözlerinde o tanıdık parıltı var. Her şeye olumlu bakan bir adam ve ne kadar neşeli olduğunu takdir edebiliyorum.

Beş yıl önce, gruptaki en mutlu kişi bendim. Gözlerim koluma, dirseğimin iç kısmındaki kıvrımın hemen üstüne iniyor. III dövmesi beni topraklıyor; paltomun altında göremesem bile orada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Onları her gün düşünüyorum.

Ellerimi siyah deri ceketimin ceplerine sokarken cansız bir şekilde "Neden? Hepsi bizim gibi perişan halde" diyorum.

Hayaletler. Birbirimize hayalet ya da ne bileyim, sadece insan diyeceğimizi sanırsınız. Ancak görünen kural, bizim gibi arada kalmış tüm ölülerin genellikle hayalet olarak adlandırılmasıdır.

Jericho gülüyor ve kafasını içinde bir tiyatro bulunan yüksek binaya doğru sallıyor. Buraya sadece bir kez geldim ve öyle süslü falan değil. Yine de nostaljik, rustik bir havası var. Eski tuğlalar 1800'lerden kalma orijinal yapının bir parçası. Pencereler ve kapılar yakın zamanda yenilenmiş siyah metaldir ve tarihi binaya hoş bir modern dokunuş katmaktadır. Şehir merkezindeki caddenin hemen dışında; hareketli arabalar geçiyor ve insanlar birkaç dükkan aşağıdaki barda tezahürat yapıyor.

"*Hepsi* sefil değil. Sen sadece onları öyle görmeyi seçiyorsun. Yelina ve Poppie eğleniyorlar," diye mırıldanıyor Jericho, biz kapılardan geçip yaşayan insanların arasından süzülürken.

İlk başta benim onları hissettiğim gibi onların da beni hissedememesine alışmak zor oldu. Kalabalığın arasından ite kaka ilerliyor olsak da bizi hissedemiyor ya da göremiyorlar. Fırçaladığımız ya da tuttuğumuz şeyler sadece arafta kalıyor.

"Evet, Poppie ve Yelina hâlâ her zamanki gibi şaşkınlara," diye homurdanıyorum. Fuaye tıklım tıklım dolu ve ne kadar huysuz ruh halimi korumaya çalışsam da bu ortamda gerçekten mümkün değil.

Mağazada sağlıklı sollu tişörtler dağıtılıyor, pek çok hevesli insan tişörtlere uzanıyor. Yüzleri mutluluk ve neşeyle parlıyor. Tiyatronun orta alt bölümünde tezahüratlar çoktan başlamıştı ve Jericho'ya kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bunun bir Bahar Gösterisi olduğunu söylediğini sanıyordum?" Gürültü üzerine bağıyorum.

Yelina ve Poppie kalabalığın arasından koşup benimle kol kola girdiler. "Bu sefer bize katılmaya karar verdiğin için çok mutluyum, Lanston!" Yelina kocaman bir gülümsemeyle söylüyor. Ben de karşılık veriyorum ve ilk kez gerçekmiş gibi hissediyorum. Bu gece beni Harlow'dan çıkardıkları için mutluyum. Temiz hava ve yeni yüzler bana hâlâ ne kadar eğlenebileceğimizi hatırlatıyor.

Etrafımda heyecanla sohbet eden iki kızın arasından Jericho konuşuyor. "Alışılmışın dışında. Göreceksiniz."

Tanrım, bu adam alışılmışın dışında bir şeye katılıyor mu?

Bir nefes verdim ve başımı salladım. Her neyse, buradayım ve tadını çıkarmak için elimden geleni yapacağım.

Poppie bana bir tişört uzatıyor ve ben de alıyorum. "En çok kafataslı olanı seveceğini düşündüm." Bana göz kırpmıyor ve ben de sırtıyorum. Soluk desenli siyah bir tişört. Ortasında bir kafatası, gereksiz ya da müstehcen değil. Her şeyden çok hüznü - yarısı kırık ve kırık parçaların tepesinden bir gül çıkıyor.

"Teşekkürler," diyorum deri ceketimi çıkarıp tişörtümü uzun kollu siyah kas gömleğimin üzerine geçirirken. Bunun gerçek bir görünüm olduğu lise yıllarına geri dönmüş gibi hissediyorum. Punk dönemimi anımsarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Jericho, Yelina'nın ona verdiği büyük boy siyah tişörtün içinde gülünç görünüyor; tişörtün üzerinde kocaman bir kalp ve onu ikiye ayıran eller var. Siyah çerçeveli gözlükleri ve şekillendirilmiş kısa sarı saçlarıyla konser tişörtü değil, takım elbise giymesi gerekiyormuş gibi görünüyor.

Tekrar soruyorum çünkü *hadi* ama. "Bunun bir *müzikal* olduğunu sanıyordum?"

Yelina dirseğiyle beni dürtüyor. "Bozuk plak gibi konuşuyorsun."

Kadınların üzerlerinde çiçekli tişörtler ve ışık loş olduğu için okumaya zahmet etmediğim kelimeler var ve etrafımızdaki gürültü artmaya devam ediyor.

"Oh, başlıyor!" Poppie ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, Yelina bir çılgılık atıyor ve ikisi birlikte kalabalığın içine doğru koşuyorlar.

Kaşlarımla çatıyorum, kalabalık yerlerden nefret ediyorum. Yüksek sesli müzik bunu daha da kötüleştiriyor.

Jericho bana bakıyor ve sanki içimi görebiliyormuş gibi gülüyor. "Üst kattaki balkona çıkmak ister misin? Ana kadın enerjisi için çok yaşlıyım." Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Ölü danışmanım için Tanrı'ya şükürler olsun.

Üçüncü balkonun arka tarafına yakın boş bir yer buluyoruz. Sahneden o kadar uzakta ki performansın pek bir detayını göremiyorsunuz ama yine de burası cehennem gibi gürültülü.

Ayaklarımı önümdeki boş koltuğa atıyorum ve Jericho sanki biraz kestirecekmiş gibi arkasına yaslanıyor.

Gösterinin ilk yarısı eğlenceli; bir müzikal ama çok karanlık ve ürkütücü. Bu kısmından bu kadar keyif almamı biraz rahatsız edici buluyorum. Oyuncuların kasvetli kıyafetler giymesi ve kıskançlık gibi anlamsız şeyler için birbirlerini öldürmeleri. Jericho solumuzda birkaç sıra ötede bir grup dişi hayalet görüyor ve onları selamlamak için beni de yanına çekmeye çalışıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Tanrım, iyi ki ölmüşsün, yoksa şimdiye kadar on beş çocuğun falan olurdu," diye homurdanıyorum o yanımdan geçerken. Bunun üzerine bir kahkaha attı.

"Sen de öldün dostum. Şimdi yaşamayacaksan ne zaman yaşayacaksın?" diyor umursamaz bir tavırla, kadınların yanına gitmeden önce. Onun rahat tavırlarını ve bir sohbet başlatmanın ona ne kadar doğal geldiğini izliyorum. Fantomların hepsi çok misafirperver ve onu sıcak gülümsemelerle karşılıyorlar. Gözleri onun omzunun üzerinden geçip beni buluyor, ona katılıp katılmayacağımı merak ediyorlar ama ben sertçe gözlerimi kaçırıyorum.

Koltuğuma daha da gömülüyorum ve tek başıma otururken beni saran karanlığın farkına varıyorum. Yelina ve Poppie aşağıdalar, eğleniyorlar ve kimse onları duyamadığı için olabildiğince yüksek sesle şarkı söylüyorlar. Jericho, daha sonra eve getireceği kesin olan diğer hayaletlerle sohbet ederek eğleniyor.

Bir de ben varım.

Bu yalnızlık zamanlarında onları düşünüyorum; üçümüz birlikte olmalıyız.

Yalnızlığımın karanlık düşüncelerinin beni ele geçirmesine izin vermek üzereyken, sahnede mor bir ışık parlıyor. Çenemi kaldırıp bakıyorum, gözlerim açılıyor ve Wynn'i Harlow'da yağmurda dans ederken gördüğüm günden beri ilk kez kalbim çarpıyor.

Güzel bir kadın sahnede dans ediyor. Siyah giysiler giyen oyuncuların hiçbirisiyle uyuşmuyor; üzerinde, desenine pembe gül yaprakları serpiştirilmiş hoş beyaz bir elbise var. Elbisenin kuyruğu uzun ve bir yandan diğer yana görkemli bir şekilde sıçrarken güzelce dalgalanıyor, her adımda müzikle mükemmel bir uyum içinde dönüyor. Elbisesinin uçları

Elbisesi yırtık pırtıktır ve uzun hareketlerine çok kasvetli bir hava katar.

Oturduğum yerden kalkıp daha da yaklaşıyorum, onun kederli hareketlerinden büyüleniyorum. Attığı her adım kalbimin aynı anda hem daha hızlı hem de daha yavaş atmasına neden oluyor.

Dans ederken havada döndürdüğü pastel mor bir flama var ve ben ona bir balığın yeme çekilmesi gibi çekiliyorum. *Ona yaklaşmalıyım.*

Merdivenlerden ikişer ikişer inerek ana kata doğru koşuyorum ve kalabalığın arasından ite kaka ön tarafa geçiyorum. Yelina ve Poppie acelemi fark ediyor; sahneye doğru koşuşumu izlerken kaşları soru işaretiyle kalkıyor.

Ruhani kadın başını geriye atarak zarif bir son sıçrayışla sahnenin çıkıntısına doğru ilerliyor ve ben tam kendimi kenara atarken aşağı inip iki elini omuzlarıma koyuyor.

Ruhum yarım on yıldır hissetmeye cesaret edemediğim bir şeyle tutuşuyor.

Mor saçları, momentum ve yerçekiminin etkisiyle etrafımızda dalgalanıyor, ama gözleri, parlak kahverengi ve çekici yeşilin parıltılarıyla beneklenmiş, benekli yaprakların arasından bakan güneş kadar sabit bir şekilde bakışlarımı tutuyor.

O da benim gibi genç ve bu ne kadar trajik bir şey.

Güzel, yıkıcı ve çok *ölü*.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

3

LANSTON

NEFES CIĞERLERİMDE KESİLİYOR, SANKI İÇİMDEKİ TÜM KILITLER HAREKET
EDİYOR

büküldü. Solunum yollarımda bir zamanlar çok ağır olan durgun hava şimdi gitmekte özgür ama bunu yapmakta tereddüt ediyor.

Indila'nın "Love Story" şarkısının müziği etrafımızda doruğa ulaşırken ağır ağır nefes alıyor. Şarkı kreşendos yapıyor, ses boş göğsümde yankılanıyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor, sonra bir düşüşe geçiyor - kemanlar ve çellolar teller üzerinde uzun son vuruşlarını yapıyor. Saçları da aynı şekilde dökülüyor ve birbirimizin gözlerine bakakalıyoruz.

Bu sevimli hayalet trajedinin ta kendisi. Kederli hareketlerden, kemiklerden ve yırtık dantellerden oluşan bir balad; katlandığım hiçbir şeye benzemeyen bir senfoni.

Bir an için kendimi kaybettim ve sonra ağzımın huşu içinde hafifçe açık olduğunu fark ettim. Kaşlarını sertçe aşağı çekip bu anın büyüsünü tamamen bozarken ağzımın kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diyor suçlayıcı bir şekilde ve yanaklarına yayılan kırmızı allık olmasaydı belki daha hızlı cevap verebilirdim ama hala ondan o kadar etkilenmişim ki aptal gibi gülümsemeye devam ediyorum.

Bana bakıyor ve arkasına yaslanıp beyzbol şapkamı biraz daha yukarı kaldırıyor. Güzel hayalet bana son bir kez bakıyor, gözleri elmacık kemiklerimde ve dudaklarımda geziniyor, sonra hızlıca dönüp sahneden çıkıyor.

Onun öfkesine şimdiden bayılıyorum.

Bu gizemli kadının peşinden gitmeye ve onunla neden bu kadar büyülediğimi öğrenmeye hazır bir şekilde kendimi kaldırmaya başlıyorum ama iki çift el belime iniyor ve beni sahnenin kenarından aşağı çekiyor.

"Lanston! Ne yapıyorsun?" Yelina açıkça kızgın bir şekilde söylüyor. Beni aşağı çekerken iki kadına bakma zahmetine girmiyorum. Gözlerim umutsuzca gizemli hayaleti takip etmeye çalışıyor.

Poppie ben üzerine düştüğümde homurdanıyor ve "Gösteriyi mahvediyorsun, Tanrı aşkına" diye bağıyor. Yelina kalkmasına yardım ediyor ve ikisi de bana ters ters bakıyor.

Kendimi yukarı itip şapkamı düzeltiyorum ve "Biz hayaletiz, kimsenin gösterisini mahvetmeyeceğim" diye karşılık veriyorum. Seyirciler beklediğim gibi bizim dışımızda normal performansa bakıyor ve ben de ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine ikisine de bakıyorum. Jericho bir an sonra kalabalığı yarararak ilerliyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne?" diye soruyorum. Kızgınlıkla soruyorum ve ellerimi soru sorar gibi havaya kaldırıyorum.

"O kadın şovun ta *kendisiydi*. Onun performansını izlemeye geldik, seni ahmak." Jericho bir kahkaha attı ve sırtıma vurdu.

Çenem düşüyor ve üçünün de yüzüne inanamayarak bakıyorum. "Her yıl buraya yaşayanların arasında dans eden bir hayaleti izlemeye mi geliyorsunuz?"

Yelina, bu şimdiye kadar açıklamak zorunda kaldığı en aptalca şeymiş gibi güler. "Elbette, Lanston. Bunca yolu sadece sıkıcı bir gösteri izlemek için geleceğimizi mi sandın? Hayaletlerin çoğunun burada toplanmasının nedeni o. Küçük bir umut ışığı."

Bir an için bununla oturuyorum. Bir hayalet olarak bile yaşıyormuş gibi davranmakta ısrar ediyor. Yaşayan, nefes alan insanlardan oluşan bu seyircinin onu görmek için burada olduğuna dair blöf yapıyor. Göğsümün derinliklerine bir sızı yerleşiyor.

"Adı ne?" Gözlerim perdenin arkasında kaybolduğu alana kayarak soruyorum. Onu kovalama dürtüsü ruhumu pençelerken parmaklarım pantolonumun kumaşına kıvrılıyor.

Müzik etrafımızda yeniden yükselip diğer tüm sesleri bastırırken Jericho beni kendine çekiyor. Yüksek sesle, "Onun adı Ophelia." dedi.

Ophelia.

Ne güzel bir isim, hem de hüznü. Neden melankolik şeyler beni bu kadar çekiyor? Gözlerinde Wynn'in bakışlarının aynısı var. Ölümü arzuladığında değil, hayır, ama umudu ve yeniden uyanmak için tüm nedenleri bulduğunda. Kendini zihnindeki karanlığın derinliklerinden çekip çıkarmak için.

Tatlı Wynn'imi düşününce gözlerim doluyor ve diğerleri görmeden önce kolumu hızla yüzümde gezdiriyorum.

Gözlerinde bu kadar umut olan biri neden öldü? Burada, unutulmuşlar ve yalnızlar diyarında olmamalıydı. *Neden?* Bu adil değil. Onun kadar güzel ve yetenekli bir şey. İliklerinin dünyayla işi henüz bitmedi; hala söyleyecek çok şeyi var - bu performansıyla açıkça belli oluyor. Hareketleri daha derin anlamlar içeren etkileyici ve coşkulu.

Seni duyuyorum. Bağırarak istiyorum. *Yaşam çılgının sağır edici.*

"İyi misin?" Jericho elini omzuma koyuyor ve bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve tutuşu güven verici bir şekilde sıklaşıyor. Dudaklarım onları tehdit eden titremeye karşı sertleşiyor.

"Ah, Lan," diyor Poppie üzüntüyle, kolları boynuma dolanırken. "Tüm bunları kabullenmekte hâlâ zorlanıyorsun, değil mi? Sorun değil. Hepimiz burada olmaya hazır değiliz, ama bunun tadını çıkarmalısın," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru ve ben gözyaşlarımı uzak tutmak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Yelina'nın yüzü yumuşuyor ve aklından geçen bir düşünceye daha çok kendisi için gülümsüyor gibi görünüyor. Başını yana eğiyor ve bana elini uzatarak "Bakalım onu bulabilecek miyiz?" diyor.

Jericho gözlüklerini düzeltiyor ve başını sallamadan önce bir tutam saçını düzeltiyor. "İyi fikir Yelina. Nevers muhtemelen bundan hoşlanacaktır," diyor, sanki hemen yanında durmuyormuşum gibi, ama görmezden geliyorum.

Onunla tanışmak istiyorum, içimden bir ses bunu yapmam *gerektiğini* söylüyor. İnsanın varoluşunda öyle anlar vardır ki, bir başkasıyla sadece bir saniye içinde bağ kurarsınız, bir şey ruhunuzun derinliklerine işler ve asla kaybolmayacak bir özlem eker. Kemiklerinizi ürperten ve damarlarındaki kanı titreten bir şarkı.

Onu tanımalıyım.

Dördümüz binadan çıkıyoruz ve arka tarafa doğru ilerliyoruz. Sanatçılar için kapı aralık; iki genç kapının yanında sigara içiyor ve biz yanlarından geçerken gözlerini kırpmıyorlar. Buna tam olarak alışabileceğimden emin değilim ama şimdilik aklım tamamen başka bir yerde.

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?" Prova alanına girerken sordum. Bir lisede bulabileceğiniz küçük bir koro odasına benziyor, odanın arkasına yaklaştıkça sıralar yükseliyor. Halı gri, duvarlar da öyle. Burada çoğu şeyi gri ve donuk buluyorum. Yaşam tarafının böyle göründüğünü kim söyleyebilir? Çok renkli bir oda da olabilir.

Yelina köşede seslerini ısıtmakta olan bir grup erkeğe bakıyor. Dikkatini bana ve soruma yöneltiyor. "Hayır," demeden önce gözleri düşünceli ve tereddütlü bir şekilde titriyor. Her yıl burada sahne alması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Poppie başını sallar. "Evet, ilk geldiğimiz yıl birkaç hayaletten çok güzel bir kadının kendi ruhuyla dans ettiğini duyduk. Ama her zaman acelesi varmış gibi çabucak giderdi. Bu yüzden onu hiç tanıyamadık. Söylentilere göre pek arkadaş canlısı değilmiş, bu yüzden onunla konuşmayı denemedik."

İçimden bir ses, bu düşmanca tavrını paravan olarak kullandığını söylüyor. Hayatımda kendimi güvende tutmak için yıpratıcı olmadığım bir zaman olmadı desem yalan olur. Kimsenin yaklaşmasına izin vermezsem, kalemin içinde güvende olacağımı düşünürdüm. Ve bu uzun bir süre işe yaradı, ama aynı zamanda inanılmaz derecede yalnız ve keder doluydu.

Gözlerim odanın diğer ucunda onu ararken, "Hepimiz zaman zaman dostça davranmayız," diyorum düşüncesizce. Kaşlarımı çatıyorum. "Burada olduğunu sanmıyorum. Sence çoktan gitmiş midir?"

Jericho kollarını kavuşturur. "Olabilir. Ayrılalım ve yirmi dakika sonra burada buluşalım. O zamana kadar onu bulamazsak, gecemize devam etmeliyiz. Birkaç hoş hanımla tanıştım ve seni onlarla tanıştırmaktan mutluluk duyarım, Lanston." Jericho bana sırtlıyor ve kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. Yelina ve Poppie aynı anda onunla alay ederken ben yüzümü buruşturuyorum.

"Sen nasıl danışman oldun?" Yelina başını sertçe çeviriyor ama sesinin kenarına sinmiş incinmişliği gözden kaçırmıyorum. Sanırım bir süredir Jericho'ya ilgi duyuyor. Ama kız bir şey söylemezse onun gibi bir aptal bunu nasıl bilebilir ki? Jericho kızın ses tonundaki öfke karşısında şaşırılmış görünüyor ve elini hafifçe kızın koluna koyuyor. Kız sertleşir ve ona uyarıcı bir bakış atar.

Etkileşimleri karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ama yorum yapmanın bana düşmeyeceğine karar veriyorum.

"Evet, hadi ayrılalım. Ben sahne arkasını kontrol edeceğim," diyorum ve yüksek sesli, uzak müziğe doğru yürümeye başlıyorum.

Koridorlar karanlık, en az otuz fit yükseklikten sarkan uzun siyah perdelerle boğulmuş. Abanoz döşeme tahtaları, ahşap parçacıkları gibi hafif hissettiriyor. Sanırım çoğu sahne bu şekilde, belirli oyunlar veya setler için gerektiğinde hızlıca değiştirebilmek için.

Tüm kulisi arıyorum, vazgeçmeden önce aklıma gelebilecek her yere bakıyorum. Yirmi dakikadan çok daha uzun bir süre geçti, bu yüzden diğerleri prova odasında beni beklemediğinde şaşırmadım.

Kahretsin, acaba çoktan ayrılıp Harlow'a mı döndüler?

Acele etmenin bir anlamı yok; ayıracak zamanım yok gibi. Tiyatro binasının yakınındaki nehir viyadüğünde yavaşça yürümeye karar veriyorum. Bu şehir oldukça güzel ve ölü olmanın gerçekten hoşuma giden bir yanı varsa, o da kendi düşüncelerimin içinde kaybolmak ve dünyadaki basit şeylere hayranlık duymak.

Viyadük çok uzun ve mimari açıdan parlak bir köprüdür. Bir dizi kemer, onu tutan sütunları yapılandırarak çekici bir görünüm yaratmaktadır. Kemerlerin tepe noktalarına yerleştirilen ışıklar aşağıdaki suyu aydınlatırken, eski sokak lambaları da yukarıdaki dünyayı aydınlatıyor. Her yüz metrede bir ahşap banklar yerleştirilmiş ve etrafları süslü çalılarla çevrilmiştir.

Derin bir nefes alıyorum ve hayalet değilmişim gibi davranıyorum, köprü'nün ortasındaki bankta duruyorum, bu bankın etrafı gül çalılılarıyla çevrili ve daha yüksek beton duvara ulaşmak için bankın üzerine çıkıyorum. Burada evren sessiz. Soğuk ve artık benimle konuşmayan birçok yıldızla dolu.

Aşağıya, karanlık suya bakmadan önce gözlerim titreyen yıldızlarda oyalanıyor.

Bunu acımasızca ironik buluyorum. Kaç kez buna benzer bir köprü'nün üzerinde durdum? Sırf duygusuz dünyaya karşı hissizleşmek için kaç kez ölmek istedim? Acaba şimdi atlasam ölebilecek miyim? Ben zaten ölüyüm, yani risk altında olan bir şey yok.

Ayağım çimentonun köşesine değiyor ve içimde adrenalin dalgalanıyor. Göğsümün içindeki yorgun kalp bu cesaretle çarpıyor. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum, akıl sağlığımı tartışıyorum, bunun önemli olup olmadığını düşünüyorum.

"Kesinlikle meraklı bir adamsınız, değil mi?"

Gözlerim birden açılıyor ve yanıma baktığımda sevimli hayalet Ophelia'dan başkasını bulamıyorum.

Mor saçları artık dans eden bir tanrıça olmadığı için daha sakin. Arkasında gevşek bukleler halinde uzanıyor ve sırtının ortasına kadar uzanıyor. Bu

Esinti saçlarını hafifçe yüzüne doğru kaydırıyor ve ben yeniden büyüleniyorum. Elmacık kemiklerinin ve göz çukurlarının çukurluğu, elindeki gülü nazikçe okşayan kıvrak parmaklarının morluğu. Çiçeği koklarken uzun siyah kirpikleri ağır ağır sarkıyor.

Tek kelime etmedim.

Bunu nasıl yapabileceğimi anlamıyorum. Böyle bir mükemmelliği ve saf güzelliği bozmak. Kendisi de solmuş bir gül.

Wynn çiçeklerin ölümden güzel olduğundan çok bahsetti; sanırım beş uzun yıl aradıktan sonra nihayet bu iç karartıcı duyguyu buldum.

OceanofPDF.com

4

OPHELIA

HAYAT BİR İHANET VE KORKU SİRKİDİR.

İyi olan hiçbir şey kalmaz ve kötü olan hiçbir şey gerçekten gitmez.

Ölüm, her şeyin kasvetli bir tekrarından başka bir şey değildir. Belki de hiç bitiremediğiniz o son bölümün kapanışına bir övgü. Bunun kadar üzücü bir şey var mı? Yarım bırakılmış bir hikaye.

Tabii ki, ben acımasız bir insanım.

Ophelia iğrenç bir kadındır; çürümüş bir ruh için harcanmış güzelliğin iyi bir bahanesidir.

Ne var biliyor musunuz? Herkes, kelimenin tam anlamıyla, bok yiyebilir.

Ben öldüm. Ne istersen söyle, ben hala nefes alırken yapmadığın gibi değil.

Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü önemsemeyi uzun zaman önce bıraktım. Belki de bu yüzden burada sıkışıp kaldım; belki de bu dünyaya musallat olmamı sağlayan şey acımasızlığımdır.

Ama bu gece garip bir şey oldu. O sahnede beni çevreleyen karanlığın içinde bir ışık yanıp söndü.

Dolaşarak geçirdiğim son on yılda farklı bir şey oldu.

O garip adam bana gözlerinde çok büyük bir acıyla baktı. Hayatımda gördüğüm en güzel adamlardan biriydi. Gözleri sıcaktı.

ve ela, bu kasvetli dünyada gerçek olduğunu unuttuğum birçok renkle zenginleşti.

Köprüde yürümeyi bırakıp yukarı bakıyorum. Birisi bankımın üzerinde duruyor ve kenara doğru ilerliyor. Paniğe kapılıyorum ve atlamalarını engellemek için ileri atılıyorum ama yaklaştıkça adımlarım yavaşlıyor ve paniğimin anlamsız olduğunu fark ediyorum.

Bu daha önceki hayalet.

şu unutulmaz yakışıklı adam.

Yüzü gökyüzüne doğru eğik, keskin hatları bir heykel gibi kazınmış, pürüzsüz ve soğuk. Giydiği siyah deri ceket kaslarına tam oturuyor, beyzbol şapkası ise eskitilmiş abanoz rengi. Daha kalın, daha belirgin siyah dikişler şapkanın eski görünmesini sağlıyor.

Sessizce arkasından dolanıyorum ve o bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Kırmızı güllerden birini koparıp bankın üzerine çıkarak kenarda onun yanında dururken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Kesinlikle meraklı bir adamsın, değil mi?" Sesimden ilgiyi uzak tutmaya çalışarak söylüyorum. Sanırım kader hayaletleri bile bir araya getirmenin bir yolunu buluyor. Onun gibi güzel bir adam iyi haber olamaz. Daha önce de damarlarımdaki tüm kanı onun gibi birine kaptırmıştım. Erkekler böyle nazlıdır, kalbinizi almadan önce tamamen masum görünürler, sizi herkesin görebileceği şekilde ortaya sererler.

-Sadece onlar için olan sırları ortaya döküyorlar.

İrkiliyor ve sanki görölmeye değer biriymişim gibi bana bakıyor, o harika ela gözleri, benim ona yaptığım gibi o da bana bakarken titriyor. Dudakları yumuşak bir kırmızı, sanki üşümüş ve sıcak, içten öpücöklere ihtiyacı varmış gibi. Açık kahverengi sa tutamları alnını okşuyor, kasketinin altından aşağı bakıyor.

Yüzüne dokunmak ve parmaklarımı kemiklerinin üzerinde yükselen her bir oluk ve çukurda gezdirmek istiyorum. Teninin ne kadar yumuşak ve ne kadar sıcak olduğunu hissetmek istiyorum. Ölümde hiçbir şey sıcak değildir. Bazen unutuyorum, özellikle de şimdi onun gibi ışıldayan birine bakarken. Ölüme karşı bir meydan okuma.

Onun teni de benimki gibi sıcaklığını kaybetmiş mi?

İçimden bir ses öğrenmek istemediğimi söylüyor. Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir. Sonsuza dek bir gizem. Sanırım hiç bilmemeyi tercih ederim.

Hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarında çok fazla merak ve sıcaklık var.

Garip biri olduğunu biliyordum ama sanırım bu yönünü seviyorum. O ete bürünmüş bir sessizlik. O hasarlı bir ruh. O kadar hararetle düşünen biri ki, belki de düşüncelerinin söylenmemiş kelimeler için yeterli olduğunu düşünüyor.

Ondan hoşlandım.

Onun gibi adamlar çoğu kişinin duyamadığı şeyleri duyar; başkalarının kalplerinin fısıltılarını. Gözlerindeki hüznün ve ruhunun kapılarına beşiklik eden koyu halkalar da bir o kadar gizlidir.

Dudaklarım zayıf bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve yüzümü köprü'nün kenarına dönüyorum, onunla göz göze gelirken gülü göğsüme sıkıca bastırıyorum. Bir anlığına kafası karışmış gibi görünüyor, sonra kaşları çatılıyor ve ben geriye, aşağıdaki karanlık, ölümcül sulara doğru yuvarlanırken güzel yüzüne dehşet çöküyor.

Birçok kez yaptığım bir sıçrama.

Aşağı, aşağı, aşağı. Derinliklere.

Gülü kalbime yakın tutuyorum, küçük beklentilerle gözlerimi ondan ayırmıyorum. Daha önce kimse peşimden atlamamıştı; yani neden atlasınlar ki? Burada sıkışıp kalmış hiçbir hayalet, sunabileceğim delice, hastalıklı yanıma -tek başıma yaptığım umut sıçramasına- kapılacak kadar dikkatsiz değil.

Ama öyle.

Peşimden atlayışını izlerken gözlerim açılıyor. Yırtık pırtık elbisemin dantelleri ve gül yaprakları dalgalanıyor ve saçlarım rüzgârla savruluyor, beni soluk renklerle çevreliyor, o ise yukarıda bir ışık feneri.

Bana doğru uzanırken rüzgârın onu okşayışı bir türkü gibi. Milyonlarca kez dans ettiğim ama hiçbir zaman doğru ayağı bulamadığım bir şarkı. Açık kahverengi saçları karmakarışık ve gözleri yeşiller, maviler ve sarılardan oluşan bir fırtına gibi. Kederli sözlerin yazılıp karalandığı bir parşömen - bana hüznün ve ölümle ilgili kasvetli, nostaljik bir şarkıyı hatırlatıyor.

Hiç bilinmeyen biri.

O bir hayaletler türküsü... ve belki de bir umut türküsü.

Onun eşsiz güzelliğine bakıyorum, karanlık suya doğru düşerken kendimizi içinde bulduğumuz bu büyüü bozamıyorum.

Sanki o da benim gibi bu düşüncüyü daha önce defalarca düşünmüş gibi sıçradı. Ve bu düşüncede çok üzücü bir şey var. Bir zamanlar ölümü arzulamıştı.

Ruhlar dünyanın acımasız ellerinde böyle bir yıkıma uğramak zorunda kalmamalı. Soğuk ve kalpsiz bir varoluş düzlemi. Beni aldı ve

Yeterince mi? Bu adamı tanımıyorum, ama neden onu da aldı?

Elleri omuzlarıma dolanıyor ve beni hevesle kendine çekmekte tereddüt etmiyor, yüzümü göğsüne bastırıyor ve sanki yüzyıllardır zamansız bir dansın içinde düşüyormuşuz gibi hayaletimi tutuyor.

Ulaşmak. *Özlem.*

Aynı hüzünlü şarkıyı tekrar tekrar dinlemek ve şimdiye kadar diğerini asla tam olarak bulamamak. Ölene kadar.

Bir fincan taze demlenmiş kahve ve gevrek sonbahar yaprakları gibi kokuyor.

Bedenlerimiz aramızdaki gülü eziyor ama onun umurunda olduğundan şüpheliyim. Suyun etkisine hazırlanıyor ve su etrafımızda yükselip bedenlerimizi yutmadan hemen önce küçük, uysal bir kakhaha atıyorum.

Karanlık onu takip ediyor. Suyun yüzeyindeki sıcak turuncu ışık parılıyor ve dalgalanıyor, kırılmadan önce doymuş ve dolu.

Tamamen suya battığımızda gözlerim yavaşça açılıyor. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı ve onu yakından incelemek için bir an ayırıyorum. Su gömleğini yukarı kaldırıyor, balon gibi şişiriyor ve altındaki sıkı karnını ortaya çıkarıyor. Kasları ay ışığında çok güzel görünüyor.

Yavaşça gözlerini açıyor ve ruhumun derinliklerine bakıyor.

Hüzünlü bir gülümseme.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

5

LANSTON

AZ ÖNCE LANET BİR KÖPRÜDEN Mİ ATLADIM?

Ophelia'nın saçları yumuşak mor bir dalga gibi, çekici ve ay ışıısıyla parılıyor. Dudaklarım kendi iradesiyle bir gülümsemeye dönüşüyor. Az önce ne oldu?

Sonra yavaş yavaş aklım başıma geliyor ve bu kadar pervasız olduğu için ona karşı daha sert olmam gerektiğini fark ediyorum. Gülümsememi kaşlarımı çatarak sertleştiriyorum ve suyun yüzeyine doğru yüzüyorum.

Kafalarımız gece havasına karışıyor ve ben derin bir nefes alıp Ophelia'ya bakmadan önce gözlerimdeki suyu siliyorum. "Aklından ne geçiyordu?" Omuzlarını kavriyorum ve o da bir kahkaha atıyor.

Nefes nefese kıkırdamasının hafif sesiyle yüzüm anında yumuşuyor.

"Bizim hayalet olduğumuzu unuttun mu? Gittikçe daha da meraklanıyorsun," diyor alaycı bir şekilde ve benden uzaklaşarak kıyı şeridine doğru yüzüyor.

Sabrımı sınadığı için kaşlarımı tekrar birleştirmeye zorlayarak takip ediyorum. Bir şekilde ondan hem rahatsız oluyorum hem de ilgisini çekiyorum.

"Ophelia, adın bu, değil mi?" Onun arkasından kumsala doğru yürüyorum ve kumda sırtüstü devriliyorum, bedenim şimdiden yorulmaya başlamıştı. Başımı sağa doğru eğip ona bakıyorum. Bana o kadar yakın oturuyor ki istesem uzanıp ona dokunabilirim.

Tanrım, istiyorum.

Elindeki parçalanmış, su toplamış gülü kaldırıp kaşlarını çatıyor ve cevap vermeden önce göğsüne fırlatıyor: "Ophelia Rosin, peki siz kimsiniz?"

Keskin dikenlerini görmezden gelerek gülü kapıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Lanston Nevers," diye mırıldanıyorum ve sonra etrafımıza sessizlik çöküyor. Ne söylemem gerekiyordu ki? İlk başta ondan o kadar etkilenmişim ki sadece onunla tanışmak istemişim ama şimdi kelimeleri bulamıyorum.

Gizemli, tuhaf, huysuz biri.

Ophelia dizlerini göğsüne çekiyor ve elini bana uzatıyor. Doğruluyorum ve elinden yüzüne bakıyorum.

"Hayaletinizle tanıştığım memnun oldum Bay Nevers. Ölüm konusunda hâlâ yeni misiniz?" Büyüleyici biriymişim gibi gülümsüyor ve ben hâlâ onda bu kadar tuhaf olan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Elini tutuyorum ve aramızdaki bağ karşısında onun gözleri de benimkiler gibi açılıyor. Soğuk davranan diğer hayaletlerin aksine onun eli sıcak ve davetkâr.

Hep bir *ağızdan* "Sıcaksın." diyoruz.

Onu göğsüme çekme ve sıcaklığını içime çekme dürtüsü zihnimi sarıyor. Neden bu kadar sıcak? Onunla ilgili bir başka güzel şeyin daha günlerce aklımdan çıkmayacağına eminim.

Elimi tereddütle geri çekiyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ölüm konusunda yeni değilim. Beş yıldır ölüyüm ve lütfen bana Lanston deyin." Saçımdaki kumları silkelirken ona sırtıyorum.

Ophelia yine gülüyor. Kulağa yeterince samimi geliyor ama insanlar benden hoşlansın diye mutluymuş gibi davranmaya yabancı değilim. Çok fazla gülüyor ve çok geniş gülümsüyor, özellikle de benim gibi ona bu kadar parlak gülümsemesi için hiçbir neden vermeyen biri için.

Ayağa kalkıyor ve elbisesini fırçalıyor. Bir anda kuruyor ve benim kıyafetlerim de öyle. Hayalet olduğum için küçük bir erteleme.

"Beş yıl oldu ve sen hâlâ istediğin her şeyi yapamıyormuş gibi mi davranıyorsun?" Resmen alay ediyor. Kendimi ayağa kaldırıyorum ve ona kıyasla ne kadar uzun olduğumu fark ediyorum. Gözleri omuzlarıma ancak ulaşıyor.

"Ölümün bir sonraki aşamasına geçmekten başka ne yapmak isteyebilirim ki?" Üzülerek söylüyorum. Kulağa kırık ve acınası geliyor ama gerçek güzel kelimelerle örtülemez. "İstediğim şeylere asla sahip olamayacağım."

Eşyalar derken, istediğim insanları kastediyorum.

Etrafımıza sessizlik çöküyor ve ben nehre bakıyorum - küçük dalgalar beni o anın içinde tutan tek yumuşak ses.

Ophelia elini yanağıma sürdüğünde ırkiliyorum, sıcaklık ve ilgi fazlasıyla mevcut. Gözlerim onunkileri buluyor ve avucuna doğru eğilme isteğimle savaşıyorum. Bana zayıfça gülümsüyor.

"Ölümün sonumuz olduğunu kim söyledi? Burada olmamızın bir sebebi var, değil mi? Ruhem hâlâ eskisi kadar canlısın." Dudakları boğazımı kurutacak kadar aralık kalıyor.

"Hangi sebepler? Ben kendiminkini bulamıyorum. Neden hâlâ buradayım?" Bakışlarım onun arkasındaki karanlık suya dönerken mırıldanıyorum. Su, kayıp ruhlar için aç kalmış bir coşkuyla yere çarpıyor.

Omuz silkiyor. "Hepimizin nedenleri var, Lanston. Kendimizi ortaya çıkarmamız gereken nedenler." Ophelia uzaklara bakar ve köprünün gölgelerine doğru yürümeye başlar.

"*Ophelia*," diyorum adını büyük bir şefkatle. Duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, yanakları pembeleşmiş, konuşmamı bekliyor. "Nasıl öldün sen?"

Yeşil gözleri kasvetli. Bu anı kalbine bir bıçak gibi saplanmış olmalı.

Bana cevap vermeden önce başını çeviriyor; "Öldürüldüm" diye mırıldanırken yukarıdaki sokak lambalarının sıcak ışığı başını aydınlatıyor. Duraklıyor ve yumruklarını iki yanında kenetliyor, eminim benim onun adına öfkelendiğim gibi o da kendisi ve kaderi için öfkeleniyor. "Sen mi?"

Öldürüldü.

İlk düşüncem, *neden? Kim?*

Bu büyüleyici kadının saçının teline kim dokunabilir ki? Tedbirli ve duygusuz olmasına şaşmamalı. Ben de o hale gelmedim mi? Kendi zihnimde ve kalbimde korunaklı... Çünkü hayat benden çalındı. Arkadaşlar. Sevgi.

Ama asla benim olmamalıydı. O hayat, ne kadar kısa, güzel ve üzücü olsa da. Asla benim olmadı.

En çok arzuladığım şeylere asla sahip olamayacaktım.

Ve bir şekilde, beni burada tutan şeyin gerçekten bu olabileceğini düşünüyorum. Bilmemek. Gerçekten ne istediğimi bile bilmeden öldüm. Gerçekten bilenimiz var mı? Arzularım ve zevklerim yıldan yıla değişiyor. Tatmin edici ve anlamlı bulduğum şeyler zaman geçtikçe değişiyor. Cevabı özlüyorum. *Ben ne için yaratılmışım?*

"Ben de öldürüldüm," diye fısıldıyorum. Dudaklarımın arasından kayarken kulağa çok yanlış geliyor. Gerçekten de nasıl öldüğümü ilk kez mi yüksek sesle söylüyorum? Bunun acımasızlığı adil değil. Dünya uyanık kalırken ikimiz de geride bırakıldık.

Ophelia acı dolu bir ifadeyle bana dönüyor.

"Sen mi?"

Ona çarpık bir sırıtma yapıyorum. "Ben."

Bir süre bana bakıyor, kederli. Yüz ifadesinde birçok soru titreşiyor. Benim de kendime göre birçok sorum var. Ama ikimiz de soracak durumda değiliz.

"Üzgünüm, Lanston. Hâlâ verecek çok şeyi olan bir adama benziyorsun." Köprünün gölgelerine doğru yürümeye başlıyor ve bacaklarım içgüdüsel olarak onu takip ediyor.

"Senin de var, umuyordum ki-"

"Dur," diye sözümü kesiyor, istikrarlı bir şekilde yürümeye devam ediyor ama adımlarım duraksıyor. "Ölümden sonraki hayatı başkalarıyla yaşamam. Seninle tanışmak güzeldi ama birlikteliğimiz burada sona eriyor."

Bu onun duvarlarından biri olmalı. Buraya kadar gelebildiğime bile şaşırdım. "Yalnızlık çekmiyor musun?" Arkasından sesleniyorum, ellerimi

kendimi kontrol altında tutmak için ceket cepleri.

Küçük ellerini iki yanında kavuşturarak kendinden emin adımlarla ilerliyor ve ben onun kararlılığına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Kalp kırıcı bir şekilde öyle," diye itiraf ediyor acı dolu bir yarım gülüşle. "Ama ben asla bu şekilde incinmem." Sözlerinde üzücü bir gerçek var. Kendini başkalarına açmak yerine yalnız olmayı seçmek.

O acıyı bilirim.

Bunun var olmak için trajik bir yol olduğunu söylemek üzereydim ama bir sonraki nefesimde etrafımızdaki tüm ışıklar söndü ve havada bir ürperti yayıldı. Zifiri karanlık ben ve Ophelia dışında her şeyi tüketiyor. Dehşet damarlarımda dolaşıyor.

Bu da ne böyle? Dondurucu ve karanlık. Hayaletler alemine girdiğimden beri ilk defa korkuyorum.

Bir el bileğimi sarıp beni aceleyle çekmeden önce kör bir şekilde uçuruma bakıyorum. Gözlerim aşağıya kayıyor ve Ophelia'nın kollarıyla buluşuyor. Alçak ve unutulmaz bir sesle, "Ne duyarsan duy, sakın arkana bakma," derken dehşete düşmüş görünüyor.

Karanlık ağırlaştıkça ve dehşet beni ileriye doğru ittikçe, ayaklarımın altındaki kum adeta titreşiyor. "Neler oluyor?" Nefes nefese kaldım.

nefesler arasında bize yol gösteriyor. Benden daha iyi görebildiğini sanmıyorum ama adımlarından emin. Bunu daha önce yaptı mı?

Cevap vermiyor; tek görebildiğim arkasında salınan mor renkli güzel saçları.

Fısıltılar arkamdan yaklaşıyor ve her sessiz kelimenin ardından gelen soğuk tüylerimi diken diken ediyor.

Ne söylüyorlar? Tam olarak anlayamıyorum. Başım içgüdüsel olarak dönmeye başlıyor, ürkütücü fısıltıların kaynağını bulma merakıyla.

"Yapma," diyor Ophelia sertçe ve boynum kilitleniyor.

"Bu da *ne*?"

Bir süre bekledikten sonra, "Bilmiyorum ama korkunç şeyler fısıldıyorlar. Kefenlerine yakalanan hayaletler uzun süre uyurlar ve uyandıklarında eskisi gibi olmazlar."

Ağzımı açıyorum ama yine araya giriyor.

"Sadece bana güven, öğrenmek istemezsin." Ophelia keskin bir sola dönüyor ve beni arkasından çekiyor. Hızla bir kapı çerçevesinden geçiyoruz ve başım kapının altından geçtiği anda etrafımızda bir oda oluşuyor.

Ophelia yaklaşan karanlığın üzerine kapıyı çarparak kapatır. Ürkütücü fısıltılar ahşaba baskı yaparak kapının gıcırdamasına ve inlemesine neden oluyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Arkamızda sadece ayak sesleri vardı. Her an bizi yakalayabilirlerdi. Sesler kesiliyor ve havaya nüfuz eden soğuk, gecenin sert havasından başka bir şey değilmiş gibi yok olup gidiyor.

Ophelia kilidi çevirmeden önce birkaç derin nefes alır ve alnını siyah kapıya dayayarak iç çeker.

İlk aklıma gelen ona bunun ne hakkında olduğunu tekrar sormak oluyor ama omuzlarının titremesi beni durduruyor. Onun yerine boşluğa bakıyorum.

"Neredeyiz biz?"

Yukarıya ve bizi getirdiği yere bakıyorum. Loş, ama odanın çoğunu görebilmek için pencerelerden içeri yeterince ışık süzülüyor. Tavanlar yüksek ve alan sadece masalar ve bitkilerle dolu. Yüzlerce ve yüzlerce yapraklı, parlak *bitki*.

Gözlerim alıştıkça buranın bir ev ya da apartman dairesi değil, eski bir opera binası olduğunu anlıyorum. Büyük bir oda, duvarları gotik bir kilise gibi siyah. Koltuklar çoktan sökülmüş ve yerlerine eski masalar ve sıralar yerleştirilmiş. Kırık çömlekler ve unutulmuş eşyalar burayı dolduruyor ve kendi tarzında büyüleyici. Burada hayat dolu olan tek şey bitkiler, yeşil ve

Yumuşak, bana Harlow'daki serayı düşündürdü, burası gibi dolup taşmalıydı.

"Terk edilmiş bir opera binası," diyor alçak sesle, çekingen. Onu yargılayacağımı mı düşünüyor?

"Bunların hepsini sen mi topladın?" Gözlerim onunkileri buluyor ve gözlerini kaçırıyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Onları seviyorum," diye ekliyorum dikkatlice.

Ophelia başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri yarı kapalı ve günün kasvetiyle dolu.

Hayaletlerin yorulabilmesi aptalca bir şey ama biz yoruluyoruz. Yaşadığımız zamankinden daha fazla. Sanırım bunun nedeni *aradaki* düzlemde var olmak için gereken enerji. Ne kadar çok çaba sarf edersek o kadar yoruluyoruz, bazen tekrar şarj olmak için günlerce kendimizden geçiyoruz.

Bana dikkatle bakıyor ve durduğum yerin etrafından dolaşarak pişmiş toprak saksılarla dolu ilk yıpranmış masaya yaklaşıyor. İngiliz sarmaşığı, Boston eğrelti otları, pothos, güller. Elini indiriyor ve bir pothosun yapraklarını özenle okşuyor.

"Evet, yaptım," diyor soğuk ve kapalı bir tavırla.

Diğer hayaletlerin etrafında olmaktan hoşlanmadığını söylemişti... Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve kapı koluna uzanıyorum. İstenmediğimi ve insanları rahatsız ettiğimi hissetmekten nefret ediyorum.

"Gidebilirim-"

"Hayır," diyor uysalca ve ben duraklıyorum.

Gözlerimiz çekingen bir şekilde birbirinin üzerinde geziniyor. Ben onu anlamaya çalışıyorum, o da benimle aynı şeyi yapıyor. Sonra sönüyor, alt dudağını gözlerimi çekecek ve üzüntüsünü bastırmak için başparmağımı üzerinde gezdirmek istememe neden olacak şekilde endişelendiriyor. "Sabaha kadar beklemelisin. Fısıldayanlar bir süre oyalanma eğilimindedir."

Bunun üzerine vücudum kaskatı kesildi. Onları neredeyse tamamen unutmuştum bile.

Ona yavaşça yaklaşıyorum ve yanında duruyorum. Gözlerimin içine bakmak için çenesini kaldırdığında, onun sarhoş edici gül kokusu karşısında ciğerlerim duracak gibi oluyor. "*Fısıldayanlar mı?*" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Geldiklerinde yanlarında karanlığı da getiriyorlar. Kim ya da ne olduklarından emin değilim ama kötüler... bundan eminim." Sesi kısık ve konuşurken titriyor. O şeyleri düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Bir şeyin neye benzediğini bilmemek genellikle daha korkutucudur, çünkü

tam olarak ne olmasını istemediğinizi hayal edersiniz.

"Onlarla daha önce hiç karşılaşmadım." Sesim ima ediyor.

Ophelia yavaşça göz kırparak bizi dışarıdaki karanlıktan ayıran kapıya bakıyor. "Sadece beni takip ediyorlar." Sadece bir fısıltı.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Çene kasları tüyleniyor ve başını sallıyor. "Bilmiyorum." Omzunu kaldırıyor ve indiriyor. "Bir gün aniden ortaya çıktılar ve o zamandan beri beni takip ediyorlar. Bazen onlarla karşılaşmadan günler hatta haftalar geçiriyorum ama bir şey doğru, her zaman yakınımdaylar. Sabırla unutmamı ve bu gece olduğu gibi soğuk davranmamı bekliyorlar." Bana dikkatle bakıyor. "Bu gece neredeyse beni yakalıyorlardı."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama rahatsızlığımı yutuyorum.

"Burada korkuyor musun? Yalnız olmayı hayal bile edemezdin." Sesim kaba. Onun burada günlerce, aylarca, yıllarca, on yıl boyunca yalnız kaldığını düşünmek beni kahrediyor. Onu unutulmuş bitkilerden oluşan bahçesiyle ilgilenirken görebiliyorum. Bu terk edilmiş bina, dünyanın bunca zaman göz kırptığı bir hayaleti saklıyor.

Kollarını odaya doğru açarak gülümsüyor ve kasvetli konuşmayı bir kenara bırakıyor. "Yalnız değilim. Bir insanın isteyebileceği tüm yeşilliklere ve bibloları sahibim."

Başımı sallıyorum ve yorgun bir gülümsemeyle kapısına bir kez daha bakıyorum. "Yani bu gece burada kalmam senin için sorun değil mi? Beni karanlıkla beslemeyecek misin?" Alay ediyorum ve onun temkinli dış görünüşü alçalıyor; yerini hoş bir gülümsemeye bırakıyor.

"Çay?" diye soruyor, ben de kıkırdıyorum. "Kahve lütfen, kremasız olsun."

OceanofPDF.com

6

OPHELIA

BUGÜNKÜ OLAYLAR BENİ BURAYA, ÇAY İÇMEYE VE OTURMAYA NASIL
GETİRDİ?

güzel bir adamın karşısında kahvesini yudumlarken?

Gözleri barakadan bozma evimde dolaşıyor, yıllar içinde topladığım bitkilerin ve masaların etrafında oyalanıyor. İkimiz de yıpranmış bir kanepede oturuyoruz; benimki bordo, onunki ten rengi, aramızda eski otantik ahşap bir sehpa var. Yüzeyinde cam levhalar var, tarihin izlerini taşıyor. Hiçbir kanıt göstermemiş olsa da, içimde doğuştan gelen bir yargılama hissi dönüp duruyor.

Kenarları kabartmalı gotik siyah duvarlar ve avize aydınlatma armatürleri kesinlikle hiçbir şeyi aydınlatmıyor, ama ben bu tür şeyleri seviyorum. Burası benim: Çürüyen çatının kırık kirişleri, yağan ve aşağıdaki bitkilerin üzerine düşen yağmur damlaları ve hoş bir sessizlik. Pencere camlarında, masalarda ve arkamızdaki sahnede abanoz mumlar yanıyor ve titriyor.

Tuhaflıklarım konusunda korumacıyım.

Çünkü başka hiç kimse onları benim sevdiğim gibi sevmeydi.

Ne on altı yaşımdayken beni sevdiğini iddia eden adam, ne de yirmi beş yaşımdayken bana sahip olan adam. Kollarımı dizlerime doluyor ve son aşkımin anılarına karşı gözlerimi kapatıyorum. O adamı bir daha asla düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiştim ama yine de aklımdan çıkmıyor - zihnimin arkasında bir gölge.

Bizi burada tutanların yaşıyanlar olduğuna ikna oldum; ölümden bile bize zarar verme arzuları. Bıçak sonsuza dek daha derine saplanabilir, cesetlere bile.

"Peki, bu mor saçlar da neyin nesi?"

Düşünceler içinde kaybolduğumu fark ettiğimde omuzlarım geriliyor. "Hm?" Ona bakıyorum ve yumuşak el gözleri merakla ve belki biraz da nostaljiyle parıldıyor. Parmaklarım uzun saç tellerimin arasından geçiyor ve alaycı bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Renksiz saçları sevmiyor musun?" Kaba olmayan bir şekilde soruyorum.

Elindeki fincanı sehpa bırakıp öne doğru eğiliyor, dirseğini dizine koyuyor ve başını avucuna dayayarak bana küçük, kirli bir sırı varmış gibi sırıtıyor.

"Hayır, aslında, bu beni özellikle çekiyor gibi görünüyor." Gülümsemesi uzaklaşıyor ve düşüncelerle yavaşça gözlerini kırıştırıyor - belki de hayatına ya da içindeki insanlara dair anılarla.

Kupamı iki elimle kavırıyor, avuçlarıma sızan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Bunu sormak bana düşmez, ama Lanston'ı bu tür sorular karşısında tuhaf bir şekilde rahatlatıcı ve konuksever buluyorum.

"Kimdi o?"

Lanston yere bakar ve gözleri bir an için parlaklığını kaybeder. "O da benim gibi kayıp ve hasta bir ruha sahipti." Onu özlediği belli ama söylemediği başka bir şey var.

"Ama?"

Bana bakıyor ve kanepede arkasına yaslanıyor. Kolları iki yanında duruyor. Kasketinin altından görünen saç tutamlarına gözüm takılıyor. "Ama o benim en iyi arkadaşım aşığı. Ve o da onu ihtiyacı olduğu şekilde sevdi." İfadem düşüyor ve o da bana zayıf bir sırıtış atıyor. "Sorun değil; başkalarını kendinden daha çok sevdiğinde, buna izin vermek kolaydır. Kalmamam gerekiyordu. Ve bu yıllar önceydi." Elini çenesine götürüyor; orada tuttuğu ıstıabın müthiş bir ağırlığı var. Kara kaşlarının duruşunda, kalbinin hafifliğinde.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok şey söyleyecek birine benziyorsun ama bu seni incitmiyor mu? Yalnız değil misin?" Az önceki sorusunu tekrar ona yönelttim, karşısındaki kanepeye kıvrılmadan önce fincanımı masaya koymak için öne doğru eğildim. Dizlerimi göğsüme çekip ağır kirpiklerimin arasından Lanston'ı izliyorum.

Çenesini geriye yatırıp başını mindere yaslıyor ve yorgunluk etrafımızı sararken gözlerini kapatıyor. Hayaletler çok çabuk yorulur. Soluyoruz

ne kadar uyuyacağımızı bilemiyoruz. Gözlerinin alt kısmındaki kızarıklık, rüyalarına dalmaya ne kadar yakın olduğunu ima ediyor.

Sesi hırıltılı ve tatlı. "Elbette acıyor... Sanırım her zaman acıyacak. Ama kalbinizi bu şekilde yaralayan çoğu şey buna değer. Sadece onları ne kadar değerli tuttuğumuz için acıtıyor. Asla yalnız değilim, gerçekten değil, çünkü benim ağırlığımı sonsuza dek taşıyacaklarını biliyorum."

Ne kadar üzücü bir şey.

Göğsüm şimdiden onun ağırlığını hissediyor, onu bırakmak istemiyorum. Lanston Nevers. Daha önce bu kadar kasvetli düşünceler ve güzel sözlerle dolu bir adamla tanıştığımı sanmıyorum. Gözleri, karanlık ve aç bir okyanusta gemimi batırmaya yeter. Beni en çok bu korkutuyor.

"Senin de hafızanı canlı tutan biri var, değil mi?" diye soruyor uykulu bir şekilde. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve bir an için bunu düşünüyorum. Zalim üvey annemi ve babamı düşünüyorum. Onlar benim hafızamı gerçekte nasıl olduğuma uygun bir şekilde canlı tutmazlardı. Uzak akrabalarım da öyle. Son aşkım da.

"Hayır. Kimse beni düşünmeyecek." Gözlerimi kapalı tutuyorum ama sözlerimden duyduğu rahatsızlıkla koltukta kaydığını duyabiliyorum. "Sanırım böyle olmasını tercih ederim. Unutulmayı seviyorum - daha şiirsel ve trajik." Dudaklarımın kenarları hafifçe kalkıyor.

Lanston'ın hayattayken bu kadar sevilmesine çok sevindim ama içimde bir kıskançlık sızısı da var. Hepimiz koşulsuz sevgi isteriz ama bu filmlerdeki gibi dağıtılmıyor. Doğuştan sevilmiyorsunuz - en azından ben sevilmedim.

Bu, layık olduğunuzu kanıtlamanız gereken bir şeydir. Gülümseyin, evet deyin ve kibar olun. Eğer sinir krizi geçirir ya da saldırganlara karşı konuşursanız, kazandığınız azıcık sevgiyi de kaybedersiniz. *Böyle değil mi?* Benim için öyleydi. Hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Bu bir çeşit puan sistemi - acımasız bir al-ver oyunu - sürekli gözlem ve yargılama.

Çocuklar çabuk öğrenmeli ki kalpleri son aşkımsı gibi bozulmasın. O, kötü insanların elleriyle yaratıldı ve şekillendirildi. Sonra da dünyaya salındı. Benim üzerime.

Benim aşkım.

Sevgisi koşulsuz değildi.

Sessizlik kasvetli, bu yüzden Lanston'ın bana endişeyle baktığını görece kadar gözlerimi açıyorum. Yüzündeki acınası ifade karşısında inlememe engel oluyorum.

"Seni düşüneneğim," diye mırıldanıyor son mumlar da etrafımızda sönüp loş ay ışığında hayaletlerimizi bırakırken.

Gülümsüyorum ve gözlerimde biriken yaşları görmemesini umuyorum. "Beni tanıyorsun Lanston ve sen çoktan öldün."

"Seni düşünmek için seni tanımama gerek yok, Ophelia. Kendini zaten zihnime kazımışsın. Ne kadar eşsiz, ne kadar çekici olduğun konusunda kendine yeterince değer vermiyorsun." Tekrar öne doğru eğiliyor ve ne kadar yorgun olsam da gözlerinin içine bakmak için doğruluyorum. Dağınık saçlarım omuzlarımın üzerine düşüyor. "Yine de seni tanıyabilmeyi umursamıyorum."

Bakışlarını sabit tutuyorum ve sinirlerim göğsümde toplanırken elbisemin kenarlarını karıştırıyorum. "Beni gerçekten tanısaydın, hakkımda düşünmek istemezdin. Ben iyi bir insan değilim. Bencil ve berbat biriyim."

Aramızdaki hava sıcak. Daha *önce* hiçbir hayaletten hissetmediğim bir şey. Lanston'ın yanındayken, sanki... yeniden hayattayım. Mezarımın içinde bıraktığımı sandığım duygular damarlarımda canlanıyor. Her nefes bir öncekinden daha zor geliyor.

"Ben de aziz değilim," diyor Lanston kaşlarını kaldırıp mükemmel dişlerini gösteren bir gülümsemeyle.

"Ben... *iyi* değilim," diyorum yüzümü buruşturarak. Ayağa kalkıyor, sehpanın etrafından dolaşıyor ve oturmak için izin almak üzere yanımdaki yeri işaret ediyor. Başımı sallıyorum.

Lanston yanıma yerleşiyor; varlığının ağırlığı her şeyi tüketiyor. Kalbim aynı anda hem yavaşlıyor hem de hızlanıyor; onun hissedebileceği ya da hissetmeyebileceği ama benim şu anda kesinlikle hissettiğim her şey hakkında endişeli ve kaygılı.

"Hiçbirimiz *iyi* değiliz. Biz sadece insanız." Daha yakına eğiliyor ve saçlarımı usulca yüzümden geriye doğru tarıyor. "Dünyayı diğerlerinden daha fazla hissediyorsun, değil mi? Bu anlamda bana benziyorsun. Beklentiler ve gözler içinde boğuluyorsun. Yaşarken tek istediğimin ölmek olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

Gözlerim açıldı. Bugün o köprünün kenarında hüznle duruşunda tanıdık bir hastalık gördüğümü sandım. Lanston ölmek mi *istedi*? Gülüyor ve sanki eski günlerini düşünüyormuş gibi başını sallıyor.

"Hastaydım ama esas olarak üzgündüm. Birçok açıdan hep öyle olacağımı düşünüyorum. Sen de hasta mıydın?" Sorusu gayet açık. *Zihinsel olarak iyi değil miydin?* Söylemek istiyorum, kim değil ki? Hepimizin zihni çok farklı ve değişik şekillerde hasta, yine de bu konuda yalnız olmadığımızı bilmenin derin bir rahatlığı var.

Tereddüt ediyorum ama boğazımı temizliyorum.

"Kafamın içindeki karanlık düşünceleri kendime saklayacak şekilde yetiştirildim. Ailem terapiye inanmazdı. Hatta çoğu zaman bir tehdit olarak kullanılırdı." Beynimin içine yerleştirdikleri bu kavrama gülüyorum. "Depresyonda ya da keyifsiz olduğumda, beni danışmanlara götürmekle tehdit ederlerdi, böylece ne kadar kötü olduğumu görüp onaylayabilirlerdi. Bundan korkuyordum... insanların gözlerinden, verecekleri hükümden."

Lanton elini indirdi ve benimkini tuttu. Sıcak dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. "Bu korkunç bir şey."

Başımı salladım. "Öyle... ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Dünyanın ne kadar rahatsız olduğumu öğrenmesinden korkuyordum. Ne kadar çürümüş ve çarpık olduğumu." Gözyaşlarımın oluşmasını engellemek için başımı sallıyorum. "Çok hastaydım ve tedavi görmemiştim. Keşke ben de senin gibi arkadaşlar bulsaydım."

Başını hafifçe eğiyor ve sonra gözleri bir fikirle aydınlanıyor.

"Onlardan bazılarıyla tanışmak ister misin? Aslında hâlâ Harlow'da yaşıyorum sayılır." Yüzüm değişiyor ve farkına varıyorum.

Harlow Sanctum'dan.

Çenesini eğip yüz ifademi kolayca okuyor. "Demek o yeri duydun, ha?"

Ona daha yakından bakmak için öne doğru eğildim.

"Bunu yapmayan bir hayalet tanımıyorum," diye mırıldanıyorum yarım ağızla. Ben onu dikkatle incelerken gülümsemesi büyüyor. Bir yangında ölmüş gibi görünmüyor, hatta hayaletinde bir duman izi bile yok. Her ölüm bir iz bırakır, küçük ve gizli olsa bile. Nasıl arayacağınızı bilerseniz onu görebilirsiniz.

Harlow'un yangınını, kasabadaki barda kulak misafiri olduğumda midemi bulandıran başka bir olay izledi. Lanston'ın nazik gözlerine baktıkça o olduğunu anladım.

"Silahlı adam tarafından öldürülen adam sendin," diyorum içi boş bir şekilde. O gün iki arkadaşını da kurtarmış ve bu sırada hayatını kaybetmişti. Hikâyenin getirdiği artçı şoklarla tüm şehir sarsılmıştı; Harlow'dan elliden fazla can ve ardından cinayet. Haftalarca herkesin konuştuğu tek şey buydu.

Lanston başını salladı ve omuz silkti. "Bu beş yıl önceydi. Ama *her neyse*, Harlow sakinleriyle tanışmak ister misin? Jericho benim danışmanım ve onu seveceğinizi biliyorum."

Biraz önce şeytanlarımızı tartıştığımızı unutarak geri çekiliyorum. Konuyu değiştirmekte çok iyi, bu hünerini hatırlamak için aklıma bir not alıyorum.

"Bilmiyorum," diyorum yavaşça. Yıllarca çektiğim işkencelerden kelimeler fısıldayarak zihnime geri geliyor. *Seni alıp götürecekler çünkü sen çok boktan birisin. Ucube. İnsanları korkutuyorsun. Sevilmesi zor birisin. Git başımdan. Senden nefret ediyorum.*

Umurumda değilsin. Umurumda değil.

Bu benim ruhumu tamamen köreltiyor.

Lanston bana bakıyor ve sadece yavaşça başını sallayarak tüm kalbini bana açması göğsümün sıkışmasına neden oluyor. O anlıyor. O kadar iyi sakladığınız acıları ve yaraları bir başkasının görmesine izin verme korkusunu biliyor.

"Söz veriyorum bunu söylediğinde kendini çok daha iyi hissedeceksin. Ve eğer istediğin buysa bunu ondan başka kimsenin duymasına gerek yok." Elini kaldırdı ve serçe parmağını bana uzattı. "Kaybedecek neyin var, Ophelia?"

"Tutunmayı başardığım küçük, önemsiz miktarda öz sevgi." Gözleri titriyor ama ben serçe parmağımı kaldırıyorum, o da benimkini sarıyor.

Aramızdan sıcaklık yayılıyor. Kendimi güvende hissediyorum. "Söz veriyorum kaybetmeyeceksin."

"Bu tutulması gereken büyük bir söz."

"Onlara asla geri dönmem," diye mırıldanıyor, sanki karanlıkta oturup birbirimize sırlarımızı fısıldıyormuşuz da kulaklarımızı tıkıyormuşuz gibi.

Ben başımı sallayıp sessizce, "Verdiği sözden dönmeyen bir erkek hiç tanımadım," derken ela gözleri gülümseyerek kısılıyor.

"O zaman benimle hiç tanışmadın." Gurur duyuyormuş gibi başını eğiyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Ellerimiz kucağımıza düşüyor ve birkaç sessiz an geçtikten sonra, "Neden hâlâ burada olduğunu anlamana yardım edeceğim," diyorum. Lanston bana şaşkınlıkla bakıyor ve ben de hemen ekliyorum: "Madem bana yardım ediyorsun."

Kolçağa yaslanıyor ve gülümsüyor. "Benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıp sırtıyor. "Yoksa neden hâlâ burada olduğumuza dair benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Başının yanından geçip opera binamın kapalı olmayan tek penceresinden dışarı bakıyorum. Ay ışığı camın üzerinde yumuşak mavi tonlarda parıltıyor. Bakması çok güzel; kendimi sık sık içinde kaybolurken buluyorum.

"Bir teorim var," diyorum.

"Peki, duyalım bakalım."

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi" diye mırıldanırken bakışlarım tekrar ona kayıyor.

OceanofPDF.com

7

LANSTON

ÖLMEDEN ÖNCE YAPILACAKLAR LİSTESİ.

Bunu neden düşünemedim?

Ophelia saatler önce mi uykuya daldı, yoksa daha uzun mu oldu? Arafta zaman gariptir. Bazen geceler günlerce sürüyormuş gibi geliyor. Ama onun kanepesine uzanıp yukarıdaki uzun, karanlık tavana bakarken, teorisi üzerine düşünüyorum. Zekice, gerçekten.

Hiç yapamadığımız şeylerin listesi. Bu tam anlamıyla *bitmemiş işin* tanımıdır.

Ona bakıyorum, karşımdaki kanepede mışıl mışıl uyuyor. Onun ellerine dokunmadığım için ellerim üşüyor. Yıllardır yaşamadığım bir özlem göğsümün derinliklerine çekiliyor. Ona dokunmak, parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve o rüya görürken ona sarılmak istiyorum. Kirpikleri yanaklarında daha koyu görünüyor.

Yavaş yavaş kafamda bir liste yapmaya başladım: Paris'i ziyaret etmek, filmlerde gördüğünüz o süslü yatlardan birine binmek, sahilde yıldızları seyretmek. Ama bunlar son bir ölmenden önce yapılacaklar listesinde yer almak için gerçekten aptalca şeyler gibi görünüyor. Gerçekten de yapmak istediklerimin hepsi bu kadar mı?

İnliyorum ve avuçlarımda topuklarını gözlerime bastırıyorum. Ölmeden önce yapılacaklar listesinin aptalca olması mı gerekiyor? Hayattayken bunları düşündüğümde,

o kadar da aptalca görünmüyorlardı. Gerçi şimdi, Paris'e yapacağım bir seyahatin beni nasıl öbür tarafa göndereceğini hayal bile edemiyorum.

Ophelia yumuşak bir iç çekerek bacaklarını göğsüne doğru çekiyor ve benim de hissettiğim soğuktan titriyor. Hep böyle üşür müydüm? Sanki onsuz varlığımın ne kadar acımasız olduğunu şimdi fark ediyorum. Başka birinin varlığıyla hiç bu kadar sıcak ve doygun olmamıştım.

Kanepenin kenarındaki katlanmış battaniyeyi kapıyorum ve sessizce ona yaklaşıyorum, battaniyeyi üzerine seriyorum ve gözlerimin yüzünün her yerinde gezinmesine izin veriyorum.

Keşke Liam gibi olsaydım. O her zaman kadınlara ne söyleyeceğini bilirdi. Jericho'nun bile zekice bir konuşma tarzı var. Belki bir zamanlar ben de öyleydim. Ama ölümümle birlikte, sadece sessiz kalmak ve bensiz akıp giden dünyayı dinlemek istediğimi fark ettim.

Ama o farklı. Ben durgun kalırken dünya yoluna devam ediyormuş gibi hissetmiyorum. Hayır, onunlayken sanki dünya etrafımızda dönüyor - yerçekimimiz yaşayanlar için çok büyük. Birbirimizin yörüngesindeyiz, eller uzanıyor ve ışığı arıyor.

Gözleri parlıyor ve irkiliyorum çünkü *lanet olsun*, onun üzerinde duruyorum ve bir sürüngen gibi yüzüne bakıyorum.

"Ben-"

Ophelia doğruldu, leylak rengi saçları yattığı sol tarafa savrulmuştu. "Dikkatli ol, Lanston. Bana dokundukları için erkekleri hendeklere attığın bilinir." Kollarını kıpırdattı ve bakışlarına bir karanlık çöktü.

Sertçe yutkunuyorum. Tanrım, Liam'ın kadın versiyonu gibi. Bu beni neden heyecanlandırıyor?

"Üşümüş gibiydin, ben de-" Beceriksizce battaniyeyi işaret ediyorum, ama ben bunu yaparken o da pozisyonunu ayarlıyor ve elim göğsüne değiyor. Yanaklarım alev alev yanıyor ve yemin ederim dışarı çıkıp Fısıldayanlarla yüzleşeceğim.

Ayağım sehpanın ayaklarından birine takılıyor ve sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi kış üstü masanın üzerine düşüyorum ve masa altımda paramparça oluyor. Cam ve tahta, tüm şehri uyandıracak kadar gürültülü bir şekilde yere saçılıyor.

Bir saniye bile geçmeden Ophelia beni altında yere yapıştırdı. Kalçaları gövdem her iki yanında, bir eli boğazımda, diğeri elimde lanet bir bıçak olduğunu düşünüyormuş gibi bileğimi kavlıyor.

Tüm mantığımı aklımı terk ediyor ve ona bakarken gözlerim açılıyor. Nefesleri sert ve kesinlikle vahşi görünüyor. Gözlerinde zerre kadar korku yok, sadece yakıcı bir öfke var. Tüm kıvrak ve yumuşak hatları kaybolmuş.

Parçaları birleştirmem sadece bir dakikamı alıyor.

Erkeklere güvenmiyor.

Beni bu kadar acımasızca kıştırmasından dolayı incinmek ya da gücenmek istiyorum ama daha iyisini biliyorum. Bunun muhtemelen taşıdığı derin bir yara olduğunu ve düşmanlığının buna karşılık geliştirdiği bir savunma önlemi olduğunu biliyorum. *Bu adil değil.* Bu dünyada hiçbir şey adil değil. Ben sadece gözlerinin ve tepkilerinin neyi ima ettiğini biliyorum.

"Sorum yok," diye fısıldıyorum, dirseklerime batan camın bana verdiği acıya dişlerimi sıkarak. En azından bir hayalet olarak her şey çabucak kayboluyor, özellikle de acı. Yaşayan dünyadaki acının sadece bir tutamı.

İfadesi sert ve baskılı, tereddütsüz, ancak gözlerinin üzerinde yumuşak bir titreşim dans ediyor.

"Sana asla zarar vermem, Ophelia." Serbest elim yavaşça yukarı uzanıyor. Cam parçaları kolumdan düşüyor ve yerde toplanırken kırık sesleri çıkarıyor. Boğazıma daha fazla ağırlık bindiriyor ve burnunu burnuma dayayarak yakınımaya eğilirken boğuk bir yudum hava alıyorum. Onun karanlık denizine bakıyorum, gevşek ve onun merhametine kalmış bir halde.

"Bunu bir daha yapma."

Sesi alçak, bir anlamda ölümcül. Tüylerim diken diken oluyor ve kafamı çevirmeye cesaret edemiyorum. Yaptığını iddia ettiği gibi beni bir çukurda bırakacağından hiç şüphem yok, kaçış olmadan sonsuza dek sıkışıp kalmaya mahkum.

Söyledikleri kadar zalim.

Ve çoğu insan için bu, ondan uzaklaşmak istemeleri için yeterli olabilir, ancak bu sadece beni daha da yakınlaştırıyor - bir şeyleri ve insanları düzeltmeye olan bitmek bilmez ihtiyacım karşı koyamadığım bir şey.

Bana etindeki taze kalan yaraları göster.

Pek çok yönden kırılmış ama güçlü. Duygularını yokmuş gibi saklıyor ama ben orada olduklarını biliyorum. Saklı ve kilitli çünkü bir zamanlar biri onu yok etmişti. Titanyum bir madalyon gibi, kendini bildiği tek şekilde koruyor.

Onun bu yönüne değer veriyorum. Zalimliği, gaddarlığı ve her şeyi.

Çarpık bir sırıtişla "Aklımdan bile geçmezdi" diyorum.

Ophelia ruhuma bakıyor, içimdeki karanlığı arıyor. Bulamamış olmalı çünkü elleri gevşiyor ve arkasına yaslanıp kıcını dikeyiyor.

tam sikimin üzerinde. Yine de onu tekrar kızdıracak bir şey yapmayacağım, tabii kendimi bir çukurda bulmak istemiyorsam.

Küçük bir iç çeker ve elini saçlarının arasından geçirerek, kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış gibi saçlarını geriye doğru okşar. "Üzgünüm... Olmaya çalışmıyorum-"

Kıkırdamaya başlıyorum ve duraksıyor, beni anlayamıyormuş gibi meraklı bir bakış atıyor.

"Özür dilemenize gerek yok. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Vücudumun üzerinde savunmasız bir halde duran bir adam görseydim ben de sinirlenirdim."

Çenesindeki kaslar gevşiyor ve yüzünün tekrar o yumuşak, misafirperver ifadeye bürünmesine izin veriyor. "Başkalarının yanında olmakta zorlanıyorum. Garip ve temkinli olduğumu biliyorum. Özür dilerim," diye itiraf ediyor parmakları gömleğimin içine kıvrılırken. Yanaklarım yeniden ısınıyor. Ne yaptığının farkında olduğundan emin değilim. "Uyandığımda bir an için seninle tanışmanın bir rüya olduğunu sandım. Beni izlediğini görünce, bana başka bir şeyi hatırlattı. *Başka birini.*"

Özür üstüne özür. Birisi bu kızı iyice kırmış.

Ben neredeydim? Kimse neredeydi? Bu beni ruhumun derinliklerinde o kadar incitiyor ki, geçmişi ortadan kaldırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bazı açılardan, geçmişin hepimizin geçmişi olduğunu düşünüyorum. Artık bu konuda yapılacak bir şey yok. Öldükten sonra olmaz.

Elimi göğsüme koyuyorum, elinin üzerine değil ama yakınına. Gözleri parmaklarıma kayıyor ve acıyla kısılıyor. İşte o zaman benim ona dokunduğum kadar onun da bana dokunmak istediğini anlıyorum. Hava birkaç derece yükselmişti bile.

"Sen bir yük değilsin, Ophelia."

Gözleri açılıyor ve bana vurmakla kaçmak arasında bir yerdeymiş gibi görünüyor.

"Tuhaf değilsin. Yaraların ve her şeyinle tamamen kendinsin. Artık özür dilemene gerek yok." Dudaklarımı küçük bir gülümsemeye dönüştürüyorum ve onun için çok tuhaf olmadığımı umuyorum.

Tekrar elime bakıyor ve başını sallıyor, sanki parmaklarını parmak eklemlerimde gezdirmek ve kemiklerimin izini sürmek istiyormuş gibi gözleri tenimde geziniyor.

Ama o yapmıyor ve biz sessizlik ve karanlıkta kalıyoruz. İkimiz de istiyoruz.

8

LANSTON

SIYAH KASKIMI OPHELIA'NIN BAŞININ ÜZERINE KOYUYORUM VE ONUN YUMUŞAK
SESİNİ DUYABILIYORUM.

alttan gelen kıkırdamalar. Boğuk olsalar da yüzüme bir gülümseme getiriyorlar. Saçlarının uçlarının ıslak olduğunu fark ediyorum ama fazla önemsemiyorum.

"Yani gerçekten daha önce hiç motosiklete binmedin mi?" Bacağımı motosikletin üzerinde sallarken soruyorum. Başını sallıyor. İfadesini göremiyorum ama kararsızca elbisesini tutuşu içimde bir heyecan yaratıyor.

Bakışlarımı kaçırmak istesem de geri çekiyorum. Yine
dün geceyi düşünüyorum.

Karşılaşmamızın ardından ayrı kanepelerimize döndük. Zihnimde bir sürü şey dönüp dururken uykusuz bir gece geçirdim. Dün, hayalet olduğumdan beri kendimi bu kadar umutsuz ve melankolik hissetmediğim ilk gündü. Genelde yaptığım gibi günün tamamında Liam ve Wynn'i düşünmedim. Zihnim Ophelia tarafından kuşatılmıştı. Tamamen ve bütünüyle.

Güneş doğarken yavaşça ve uykulu gözlerle uyandık ve birlikte Harlow'a gitmeye karar verdik. Uzun süredir birlikte yaşadığım sakinlerden nasıl hoşlanacağı ve terapiyi benim kadar yararlı bulup bulmayacağı konusunda endişelenerek bedenime gergin bir damar yayıldı.

"Öğrenmek mi istiyorsun yoksa arkamdan mı binmek?" Arkama oturacağını düşünerek ona takılıyorum ama tabii ki oturmuyor. Ata binerken gözlerim açılıyor.

Önümde bisiklet duruyor, elbisesi beline kadar sıyrılmış ve kıcının yumuşak eti neredeyse kucağımda.

Zor yutkunuyorum.

"Eee? Öğret bana."

Beynimin toparlanması biraz zaman alıyor. "Önce debriyajı ve gazı nasıl kullanacağını öğrenmelisin." Ona crotch roketin parçalarını gösteriyorum ve o da söylediğim her şeyi ezberleyerek izliyor.

Birkaç kez deniyoruz ama ilk vites her zaman en zoru oluyor. Bir türlü tutturamayınca iç geçiriyor. "Sen çalıştırsan da ben dümene geçsem olur mu?"

Gülüyorum ve tutamağa ulaşabilmek için ona doğru eğiliyorum; ayağını kaldırıyor, böylece debriyajı kontrol edebiliyorum.

"Hazır mısın?" Motoru yüksek sesle devirirken motorun gürültüsü üzerinden bağıriyorum.

Şiddetle başını sallıyor. Heyecanı hareketlerinden belli oluyor ve keşke şu anda gözlerindeki ışığı görebilseydim. Göğsüm sırtına bu kadar yakinken, kalbimin düzensiz atışını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Düşüşlerini ve teklemelerini.

Birinin yanında hiç bu kadar gergin hissetmiş miydim? Kalbinizi bir kibrit gibi yakan birinin yanında olmanın verdiği o ürkek sırtış yüzüme yayılıyor. Yaydığı sersemlik bulaşıcı.

Debriyajı bırakmadan önce derin bir nefes alıyorum ve gazı çeviriyorum. Motosiklet hızla havalanıyor. Ophelia yere eğiliyor, biz caddeden otoyola doğru yarışırken çığlık çığlığa gülüyor. Korku dolu çığlıkları hızla heyecana dönüşüyor ve daha da doğrulup kolları bırakıyor ve kollarını iki yana açıyor.

Bu benim en sevdiğim ses, birinin ilk sürüşündeki kahkahası. Heyecan bağımlılık yapıyor.

Başını biraz çevirdiğinde güneş gözlerime vuruyor. Kask yüzünü kapatıyor ama bana baktığını, sırtında hızlanan nabzımın izlerine dayandığını biliyorum.

Birdenbire kendimin farkına varıyorum. Neye bakıyor? Gözlerime mi, dudaklarıma mı, burnuma mı? Belki de asla bilemeyeceğim. Yüzünü tekrar yola dönüyor ve rüzgara karşı öne doğru eğilirken kıcını daha da dışarı çıkarıyor. Elini benimkinin üzerinde gezdiriyor, gazı ve onu tutuşumdaki gücü hissediyor.

İşte o an başımın belada olduğunu anladım.

Varlığımdaki her hücrenin yankılanması ve ona yanıt vermesi. Ophelia damarlarımda akıyor. Gülüşü sonsuza dek unutulmaz.

Harlow'a giden yolun yarısında durduk ve yer değiştirdik. O arkama oturdu ve ben sürüşü devraldım. Kalçaları beni sarıyor ve birden fazla kez aşağı bakıyorum. Karnının sıcaklığı omurgamın altını ısıtıyor. Ophelia'nın elleri göğsümde gezinerek kendini sırtımda sıkıca sabitliyor.

Dönüş yolculuğu tam bir işkence. Pantolonumdaki ereksiyonu göremediği için şükrediyorum ve Harlow'a olan yolculuğumuzu uzatmak için birkaç alternatif yol kullanabilirim, böylece kan kafama geri dönebilir.

Sakin ol, Nevers, kendimi azarlıyorum. Muhtemelen benden hoşlanmıyor bile.

Ama parmaklarının göğüs kafesimde aşağı yukarı kaymasına izin verirken bu düşünceyi zihnimde uygulamak zor. Hareketler durgun ve yavaş. Yanağı omzuma değiyor ve kaskımı çıkardığını fark ederek sarsılıyorum.

"Atmadın, değil mi?" Alaycı bir şekilde bağırıyorum, tekrar bir tane çalabileceğimi onun kadar iyi biliyorum. Yaşayan dünyada dokunduğumuz ya da hareket ettirdiğimiz hiçbir şey değişmiyor. Onlardan sadece parçalar alıyoruz, gölgeleri gibi küçük, önemsiz parçalar. Burada her şey sahte. Ama bu hala eğlenceli olmadığı, bizim için daha az gerçek olmadığı anlamına gelmiyor.

Çenesini omzuma yaslıyor ve şöyle diyor: "Onlara ihtiyacımız bile yok. Önce bir yerde durabilir miyiz?"

Sırıttıyorum, ama o göremiyor. "Üzerimdeki görüntüsünü seviyorum. Beni daha gizemli yapıyor. Tabii, nereye?"

Gülüyor. "Bu yolun hemen yukarısında. Orman sınırına geldiğinizde sola dönün."

Onun rehberliğini takip ediyorum ve dağlara doğru giden dar yola giriyorum. Çam ağaçları burada caddeye daha yakın ve dünyanın tüm seslerini engelleyen bir bariyer oluşturuyor. İleride dağlar görünüyor olmalı ama havada hala yoğun bir sis var, güneşı engelliyor ve altında neredeyse uğursuz bir dünya yaratıyor.

Gazı biraz bıraktığımda motosiklet yavaşlıyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. Bu, Harlow'un bodrumundan çok bir korku filmine benziyor.

Çok sessiz ve hayattan yoksun.

Ophelia'nın elleri hâlâ merkezime sıkıca sarılmış durumda, "Saklandığım yere," diyor kayıtsızca.

Saklanma yeri mi? Buraya kadar mı?

Daha fazla soru sormak için ağzımı açıyorum ama parmaklarını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdiriyor. Soğuk hava boşlukların arasından süzülüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Göreceksin," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru.

Kimsin sen Ophelia Rosin ve birbirimizi bulmamız neden bu kadar zaman aldı?

Ona birçok şey sormak istiyorum, en sevdiği müziğin ne olduğu ve opera binasını doldurduğu tüm o terk edilmiş bitkileri nereden bulduğu gibi. Buraya ne zaman geldiğini ve nasıl öldürüldüğünü.

İçimi acıtan o kadar çok düşünce var ki. Ama dudaklarımı birbirine bastırıp sabrediyorum.

Virajlı orman yolunda birkaç dakika ilerledikten sonra sağ tarafta küçük bir tahta tabela beliriyor. Ophelia işaret ediyor ve ben de dönüyorum. Asfalt çakıla dönüşüyor ve patika küçük bir patika başına çıkıyor. Çürüyen ahşaptan yapılmış derme çatma bir çit, aşırı büyümüş bir patikayla birlikte yerinde duruyor. Kır çiçekleri ve yabancı otlar eskiden burada bulunan patikaları çoktan doldurmuş.

Boş.

Burada bir durgunluk var, dalların üzerinde uyanan kuşların sesinden başka bir şey yok, şarkıları kederle yüklü. Gelinciklerin ya da vixenlerin ayakları altında kırılan dallar. Nedense onların sesi içimdeki sıkıntıyı yatıştırıyor. Sis ve çamların altında, fısıldayan ağaçların ve havadaki soğğun ortasında, içimi kemiren endişe ve depresyon neredeyse susturulmuş gibi görünüyor.

Gözlerim kapanıyor ve kendimi bu yerle bütünleşmeye bırakıyorum. "Lanston." Bir fısıltı.

Bir an için Wynn olduğunu düşündüm. Yumuşaklığı ve hafif tınısı sıcaktı. "Lanston."

Gözlerimi açıyorum, yavaşça dönüyorum ve pembe saçlı mucizemin yerine güzel bir gül buluyorum. Yanakları soğuk bahar sabahının kızılığında; gözleri kahverengi ve yeşil benekli, etrafını saran kederli çamlara karşı solgun.

Ruhum eğiliyor, acı çekiyor ve arzuluyor, onunkine ulaşmaya çalışıyor.

Fark ettim ki, o benim akrabam olmadığı için üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış değilim. Ve bu başlı başına kasvetli bir düşünce - gerçekten de kalbinizi bütünüyle harap eden bir aşktan devam edebilirsiniz. Wynn'in sadece bir zamanlar sevdiğim bir kız olmasını istemiyorum, ama Ophelia'ya baktığımda tüm varlığım onu çağırıyor.

Tanıdık ve imrenilen.

Sanki kaderimizde hep tanışmak varmış gibi.

Ophelia başını eğiyor. "Geliyor musun?" Gülümsemesi gevşek ve nazlı.

"Evet, bunun için üzgünüm. Burası çok-" Bunu tarif edecek kelimeleri bulamıyorum. Ama Ophelia anlayışla başını sallıyor. Belki de böyle bir yeri tarif etmek için gerçekten hiçbir kelime yoktur. Sadece bir orman olsa bile.

Bizi dik patikadan yukarı çıkarırken onu takip ediyorum. Eğer hayatta olsaydım, tırmanışımız sırasında çoktan soluk soluğa kalmış olurdum. Sis etrafımızda yoğunlaşıyor ve havadaki nem ciğerlerimi kavırıyor.

Yürürken sessiz kalıyoruz, çevremizi inceliyor ve ağaçların salınışını dinliyoruz. Söylediklerini düşünüyorum, burası onun saklandığı yeri. Kimden saklanıyordu?

Bu düşünce zihnimde dolaşırken, son tepeyi de aşp sis duvarını yarıyoruz. Vücuduma bir ürperti yayılıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Gökyüzü sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyor ve kuşluk vaktinin yumuşak renk tonları bulutları pembe, sarı ve turuncuyla dans ettiriyor, öyle ki insan dünyanın sonunun geldiğine inanabilir. Gözetleme noktasında yan yana duruyoruz, parmaklarımız tehlikeli bir şekilde birbirine sürtünmeye yakın, bizi terk eden dünyaya bakarken Arkada.

Ne kadar kasvetli ama yine de gülümsüyorum.

"Neden buraya saklandın?" Sonunda ona yumuşak bir sesle sordum. Sadece bir fısıltı olarak çıkıyor, ancak burası ormanın üzerinde ve yıldızların altında o kadar sessiz ki, sesimin tınısı ürkütücü.

Ophelia bana bakıyor, gözlerinde bir sefalet okyanusu ve diyor ki, "Çünkü kimse beni burada, gökyüzünün yeryüzünü öptüğü yerde, artık başkaları için bir hastalık olmadığım yerde bulamazdı. Burada ormanın tanrıçasıydım; soğuk havayı soluyan ve ağaçlara acımı anlatan tek kişiydim."

Daha önce pek çok kez baktığı yere bakıyorum.

Şimdi anlıyorum.

Neden ona çekildiğimi ve aklımdan geçen her şeyi bilmek için can attığımı. Hüzünlü bir gülümseme. Söylenmeden bırakılan neredeyse kelimeler.

"Artık var olmamayı düşündüğün için buraya saklandın."

Çenesini gökyüzünün ortasında hâlâ zar zor görünen soluk yıldızlara doğru kaldırıyor ve gözlerini kapatıyor. Başımı çevirip ona bakıyorum. Dudaklarını izliyorum, sanki sözsüz itirafını duyduğum için gerçekten mutlu olmuş gibi anımsatıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Burada saklandım... çünkü artık var olmak istemediğimi biliyordum."

9

LANSTON

JERICO GÖZLERİ OPHELIA VE BENİM ARAMDA GIDIP GELIRKEN ŞAŞKIN
GÖRÜNÜYOR

saçlarımızın ucundan yağmur damlarken fuayede duruyorduk.

Dağdan aşağı inerken hafif bir yağmura yakalandık ama onun kişisel sığınağını görmeye değdi. Şimdiden oraya birlikte ne zaman dönebileceğimizi düşünüyorum.

Ophelia gergin. Elleri kendini rahatlatmak için kollarını sıkıca sararken etrafındaki enerjinin değiştiğini hissedebiliyorum. Siyah elbisesi uzun kollu ve dizlerinin hemen altına kadar iniyor. Köprücük kemiklerini çevreleyen dantel deseni gotik ve ürkütücü görünümünü tamamlıyor.

Ona çok yakışıyor. Ölüm, yani.

Bunu gururla taşıyor, tamamen benimsiyor, hayaletlerden ve aradaki hayatından bahsetmekten korkmuyor. Onun bu yönüne hayranım, kendi gerçekliğimin bir kısmını bile kabullenemiyor gibiyim. Bu benim tamamen reddettiğim bir şey.

Ölmek istemiyorum. Henüz değil.

"Nereye gittiğini merak ediyordum," diyor Jericho imalı bir şekilde ve ben yüzümü avuçlarıma gömme isteğimle savaşıyorum. "Görünüşe göre boşuna endişeleniyormuşum." Bana sinsi bir sırıtış fırlatıyor. Midem sinirden kasılıyor.

Onu öldüreceğim.

Ophelia, beni utandırma çabalarını tamamen göz ardı ederek danışmana kolayca gülümsüyor ve içtenlikle elini uzatıyor. "Sen Jericho olmalısın. Sizi tanıyorum; birkaç yıldır gösterilerime geliyorsunuz, değil mi?" Sesi hafif ve onu tanıdık bulduğu için omuzları gevşiyor.

Jericho başını sallıyor ve profesyonelce elini sıkıyor. "Performanslarınıza bayılıyorum. Bunları kendin mi buluyorsun?" Ophelia'nın yanakları kızarıyor ve uysalca başını sallıyor. "Genç yaşta böyle bir yetenek. Kıskanıyorum."

Omuz silkiyor. "Öldüğümde yirmi sekiz yaşındaydım. Bu on yıl önceydi, yani aslında görüldüğümünden çok daha yaşlıyım." Gülüyor ve başını bana bakacak kadar çeviriyor.

Gülümsüyorum ve diyorum ki, "Ruhlar yaşlanmaz. Sen hep genç kalacaksın; üç yüz yaşında bile olsan, hâlâ dans ediyor ve erkekleri hendeklere atıyor olacağını hayal edebiliyorum."

Yüzü düşüyor ve aceleyle Jericho'ya bir bakış atıyor, o da zaten gülüyor ve beni sarsmak için ağır elini omzuma indiriyor. "Adamları çukurlara mı atıyorsun? Zavallı kıza ne yaptın?" diye kükrüyor ve fuayedeki diğer hayaletlerin bakışlarını üzerine çekiyor.

"Hadi ama, gerçekten mi?" Nefesimin altında söylüyorum.

Ophelia gülümsemesini gizlemek için ağzını kapatır. "Birkaç üzgün hayaleti hendeklere atmış olabilirim. Endişelenmeyin, bunu hak ettiler." Çenesini kaldırıyor ve ben onun gururuna hayret ediyorum. Kısa bir sessizliğin ardından Jericho'nun bizi birlikte incelediğinin farkına varıyorum.

"Siz ikiniz çok sevimli değil misiniz?" Danışman kaşlarını kaldırıyor ve sırtışı ilgiyle büyüyor.

"*Her neyse*, bir seans için Ophelia'yı görebileceğini umuyordum," diye mırıldandım. Sırtışı kaybolur ve Jericho ağırlığını tek bacağına kaydırır.

Sıkıntılı görünüyor ama mırıldanırken gözlerinde bir parça ışık var, "Ne yazık ki, gelecek haftaya kadar özel seanslar için doluyum, ama bu akşam grup danışmanlığına katılabilir. Sanırım sen de orada olacaksın, Lanston, değil mi?"

Ophelia küçülür, omuzlarını düşürür ve biraz hayal kırıklığına uğramış görünür. "Sanırım dünya kadar zamanım var, değil mi?" der tereddütle.

Jericho düşünceli bir şekilde başını sallıyor, ellerini birbirine vururken gözleri bana kayıyor, yüz ifadesini aydınlatan bir fikir var. "Bu arada burada kalmalısın. Harlow Sanctum her zaman kayıp ruhlara kucak açar. Odalarımız şu anda dolu ama Lanston'ın odasında boş bir yatak var."

Ne yaptığını biliyorum... Yumruklarım yanlarımda sıkılıyor ve bakışlarım ona doğru yöneliyor. Henüz onun zihnini bilmiyorum - Wynn gibi değil. Bu kadar yakın bir alana girmeye zorlanırsak *beni* bir çukura atabileceğinden endişeleniyorum.

"Çok güzel. Bana yolu göster," diye cıvıldıyor ve uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. Gözlerinin yumuşak kahverengi-yeşil tonu midemi hafifletiyor.

Şaşıyorum, şaka yapıyormuş gibi ona bakıyorum, ama o ve Jericho fuayeyi geçmeye başlıyorlar ve ben de onları takip etmek zorunda kalıyorum.

Gözlerini önden ayırmıyor, etrafımızdaki odalardan hiçbirine bakmıyor ya da dikkati dağılmıyor. Jericho kapımın önünde duruyor ve iterek açıyor. Karanlık, adeta bir mağara; iç çekişlerime yardımcı olması için perdeleri kapalı tutma eğilimindeyim. Yeni keşfettiğim aşkımın beni ziyaret edeceğini bilseydim, perdeleri kaldırır ve açık bırakırdım.

Kahretsin. Ölümümün ne kadar boş olduğunu göreceksin. Onun bitkilerle ve kişiliğini yansıtan tuhaflıklarla dolu mekânında ben hiçbir şey saklamıyorum. Ben sadece bir kabuğum. Bir bakıma, sanırım hep öyleydim. Beni tanımlayacak pek bir şeyim yok. En azından fiziksel şeyler.

"İkinizle bu akşamki grup çalışmasında görüşürüz." Jericho yanımdan geçerken bana göz kırpmıyor. Boğazımda biriken korkuyu yutuyorum.

Ophelia odamın karanlığına adım atıyor ve doğruca perdelerle doğru yürüyor, onları zahmetsizce açıyor ve mekânı havalandırmak için pencereyi kırıyor. Kapı aralığında garip bir şekilde duruyorum ve odama yeni gözlerle bakarken başımın arkasını ovuyorum - beyzbol şapkam rahatsız ettiğim için başımın üstünde kayıyor.

Hiçbir şey, romantik olarak ilgilendiğiniz birinin sığınağınıza ayak basması kadar kendi yaşam koşullarınıza vicdani bir önyargı getiremez. Benim hakkımda ne düşündüğünü neden önemseydiğimi bilmiyorum ama bu inkar edilemez. Çok önemsiyorum.

Yanaklarım ısınıyor ve yüz ifadesini görmemek için beyzbol şapkamı daha da aşağı çekiyorum.

"En soldaki yatak benim... İsterseniz size etrafı gezdirebilirim?"

Keyifli bir gülümsemeyle mırıldanıyor ve ben şapkamın kenarından bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözleri odamı tarıyor, yuvarlak sehpanın üzerine yığılmış her bir kitabı inceliyor. Perdelerdeki yarıklardan odaya ışık sızıyor ve toz parçacıklarını aydınlatıyor.

yavaşça sürükleniyor. Eskiz defterimden koparılan çizimler kütüphanede bulduğum kenevir ipiyle birbirine dikiliyor. Ophelia özellikle onlardan büyülenmiş gibi görünüyor.

Hızla yaklaşp içinde çizimlerimin olduğu derme çatma kitabı kapıyorum. Kafamın içindeki karanlığı görse anevrizma geçireceğimi söylemek hafif kalır. Çizimlerimi başkalarının görmesine asla ama *asla* izin vermem - babamın mahvettiği sanat sergisi felaketinden beri. Onunla konuşmayı tamamen bıraktığımdan beri. Liam ya da Wynn'e bile bu yanıımı göstermedim.

Kalplerimizi korumak için sakladığımız sırlar beni üzüyor. En sevdiklerimize karşı bile.

"Sadece birkaç aptalca karalama," diyorum, bunları sormayacağını umarak elimden geldiğince heyecansız bir şekilde.

Kolumun üzerinden bakıyor ve onları yatağımın başucundaki çekmeceye yerleştirmemi izliyor. "Ne çiziyorsun, Lanston?" Sesinde yargılama yok ve sadece sıcak bir merak var. Sanırım onun en çok bu yönünü seviyorum. Yıpratıcı ama başkaları için en hassas gibi görünen konularda çok nazik.

Sanki dünyanın acımasız gözlerini anlıyormuş gibi.

Evimde çizim yapmama asla izin verilmezdi. Asla sanatsal ya da aptalca şeyler yapamazdım. *Adam gibi adam ol.* Babam derdi ki. *Böyle saçma hayallerin peşinden gidersen evsiz ve fakir kalırsın.* Benim hayallerim sanat ve güzellik, hastalık ve kayıp ruhlar üzerineydi. Neden sayfalara böyle hüznünlü yaratıklar çizmek istediğimi, neden damarlarımın içinde ne yaşadığını dünyaya göstermek istediğimi asla anlayamazdı.

Hayallerinizin ölmesine izin verin. Kuşkusuz, bunu yapmazsanız, perişan olursunuz.

Kalbimdeki siyah mürekkebi sayfalara dökmek ve başkalarına her şeyi hissettirmek istedim. Benim hissettiklerimi hissetmelerine izin vermek. Belki de bir zamanlar kendi içlerinde fark ettikleri bir şeyi deneyimlemelerini. Ve artık çok geç. Zihnimin hastalığının beni derinliklere götürmesine izin vermek dışında hiçbir şey yapmayarak dünyada sahip olduğum az zamanı boşa harcadım. Karanlığa.

Liam'a

kadar.

Wynn'e

kadar.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve beni düşüncelerimden geri çekiyor. Kolumla hızlıca siliyorum, göremeyeceği için rahatlıyorum.

"Ah, bilmek istemezsin. Yorgunluk anlarında aklıma gelen karanlık

şeyleri çiziyorum. Bilirsin... sadece onları dışarı çıkarmak için." Elimdeki

Çekmeceyi kapatıp ona dönüyorum ve kafamın içinde neler olup bittiğinden başımsız olarak her zamanki neşeli, gevşek sırtışıımı takınıyorum.

Ophelia yatağına otururken beni dikkatle izliyor ve söyleyeceklerini düşünüyor gibi görünüyor. "Bir gün onları görmeyi çok isterim. Oldukça yetenekli olduğuna eminim. Kasvetli, gotik sanatı ne kadar sevdiğimi bilsen şaşıırırdın." Çarşafının üzerine uzanıyor ve iç çekerken kollarını iki yana açıyor. "Yıllardır bir yatakta uyumadım."

Başımı eğiyorum ama eski opera binasında sadece kanepeler olduğunu hatırlıyorum. Fantomların yatağı ihtiyacı yok ama sanırım eski duyguları nostaljik ve rahatlatıcı.

"Gerçekten yetenekli değilim... ama beni bir çukura atmayacağına söz verersen belki bir ara sana gösteririm." Kısa bir kahkaha atıyor ve tekrar oturuyor. Soluk leylak rengi saçları gevşek, doğal bukleler halinde. Siyah elbisesine çok yakışan bu renk, tenindeki zeytin rengini daha da belirginleştiriyor ve kesinlikle ışıldamasını sağlıyor. *Ophelia*, onun adını bıkana kadar tekrar tekrar söylemek istiyorum. *Ophelia. Seni harikulade şey.*

Kafasındaki her sırrı bilmek istiyorum. Onu harekete geçiren her düşünceyi.

Ophelia başını sallar. "Bunu yapabilirim. Tabii bu gece yine tepemde dolaşmadığın sürece."

Bir kahkaha atıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Anlaştık. Hadi, sana göstermek istediğim bir şey var."

10

OPHELIA

HARLOW SANCTUM'U ÇEVRELEYEN ORMANDA HAVA SERİNDİR.

Montana çok soğuk bir yer, mevsimlerin kısa olması nedeniyle yılın büyük bir bölümü çorak. Bahar ayındayız ama yine de sabahların çoğu donmuş otlarla dolu.

Ama bugün sıcak.

Güneş yukarıdaki gri bulutlarda bir aralıktan içeri giriyor ve bir ışık huzmesi puslu çamların üzerine düşüyor. Lanston beni malikâneyi çevreleyen tarlaya doğru götürüyor. Burada tuhaf bir taş yol döşenmiş; gri blokların arasında zümrüt yeşili yosunlar büyüyor.

Ormanın sınırına yaklaşırken başımı kaldırıp gülümsüyorum. "Bu büyülü küçük yol nereye gidiyor?"

Lanston, "Göreceksin," diye cıvıldarken bana dönüp bakmıyor. Elleri ceketinin ceplerinde. Biri bizi bu yolda yürürken görse, cenazeye gittiğimizi düşünürdü. Benim siyah elbisem, onun siyah ceket ve pantolonu kesinlikle buna uyuyordu.

Gizli ormanında söylediklerinden farklı şarkılar söyleyen kuşları dinliyorum. Ağaçların burada söyleyecek çok şeyi var; uzun zaman önce buradan geçen ruhlar özlemlerinin küçük izlerini bırakmışlar. Sesleri yumuşak ve tenimi gıdıklıyor. Hepimiz giderken kendimizden parçalar bırakırız, gerçeği bilmesek de.

Bazı hayaletler izlerinin orada olduğunu asla fark etmez, ama ben onları her yerde görüyorum. Kayaların gölgeli taraflarını saran yosunlarda ya da güneşe doğru uzanan çiçeklerde - oradalar, saklanıyorlar, hiç bulunmamak isteyen mücevherler gibi küçükler. Belki de bu yüzden ölü olmayı bu kadar umursamıyorum. Yalnızlığımı kucaklamayı öğrendim; yalnız olmak değer verdiğim bir şey. Ama Lanston'ın varlığı kendime dayattığım yasayı çürütüyor - onun hayaleti benimkini çağırıyor. Birini tanımayı hiç onun kadar arzulamamıştım.

Lanston'ın sırtına doğru kafa üstü yürüyorum, aniden durmasının şaşkınlığıyla biraz homurdanıyorum.

"Hey." Burnumu ovuyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırtıyor. "İşte geldik." Gözlerim etrafımdaki tarlaya kayıyor ve küçük bir nefes alıyorum.

Çiçekler, birkaç bankın yerleştirildiği alanın orta kısmını çevreliyor. Alanın ortasında, üzerine isimler kazınmış, yaklaşık bir metre boyunda cilalı siyah bir taş bulunuyor. Taşın üst kısmı sanatsal bir yonga tarzında tırtıklı, diğer her tarafı ise pürüzsüz. Gözlerim tekrar tarlaya doğru çekiliyor. Küçük, kapalı beyaz çiçeklerin ötesinde gelincikler ve lavantalar var. Burası, etrafını saran fısıltılı ağaçların sessizliğe gömüldüğü güzel ve sessiz bir yer.

"Beyaz çiçekler neden kapalı? Açmaya hazır gibi görünüyorlar," diye soruyorum uzaktan onları hayranlıkla izlerken, taç yapraklarının güneş ışığıyla öpüldüğünü görmeyi dileyerek.

"Bunlar ay çiçekleri; sadece yıldızların altında açarlar," diyor usulca, anımsayarak.

Lanston gözlerini kapatır ve çiçek kokulu havadan derin bir nefes alır. "Burası yangında ölenlerin anısına yapılmış bir anıt," diyor hüznle, ama dudaklarında hâlâ bir gülümseme var.

İsimler sütununa yaklaşıyorum ve Jericho'nun ismini en üstte buluyorum. Lanston'ınki de. Parmaklarım soyadının üzerinde geziniyor. *Nevers*. Taş soğuk ve kalbime kasvet aşıyor.

"Çok güzel bir mezar taşı. Kayıp hastaların bulunduğu yer de burası mı?" Ben sordum, o da başını salladı. Bu hikâye, yangınla birlikte, eyalet halkının aylarca konuşabileceği tek şey haline geldi. On yıldır kayıp olan insanların kemikleri onca yer arasında burada bulundu. Gazetede okumak korkunçtu ve bir zamanlar durdukları yerde durmak da bir o kadar mide bulandırıcı hissettiriyor.

"Biri hariç hepsi. Birkaç gece burayı gözetlemek zorunda kaldım ama sonunda hayatta kalan tek kişi olan Monica'yı arkadaşlarını ziyaret ederken gördüm. En azından kurtulduğuna sevindim ama hâlâ peşindeymiş gibi davranıyor. Her zaman tetikte ve onu suçladığımı söyleyemem," diye mırıldanıyor sanki onu şahsen tanıyormuş gibi. Kim bilir, belki de tanıyordur, belki de can sıkıntısıyla geçirdiği saatlerde buradan gelip geçen birçok insanı incelemiştir.

"Diğer kayıp hastaların hayaletleri hâlâ burada mı? Yani Arafta mı?" Taş sütunun karşısındaki banka oturuyorum ve Lanston da yanıma oturuyor. Sayfa ve kahve kokusu çiçeklerle tatlı tatlı karışıyor.

"Hayır, sanırım uzun zaman önce yollarını bulmuşlar, ama emin değilim. Buradaki bazı hayalet arkadaşlarımız geceleri müzik odasında garip şeyler duyduklarını düşünüyorlar. Ama ben onların cinayetleri çözülmeden önce ya da sonra geçip gittiklerine inanıyorum. Yine de onları burada görmediğime memnunum. Bu bana umut veriyor. Belki onlar çözülmemiş, on yıllık bir cinayetten sonra huzur bulabilirlerse, belki bizim de bir şansımız olabilir, anlıyor musun?" Ela gözleri yorgunluktan ağırlaşmış. Dün gece hiç uyumamış olmalı.

Gülümsüyorum. "Güzel. Hayatlarına devam ettikleri için mutluyum. Bazı ruhlar burada yaşamak için yaratılmamış." Yine de hepsinin gerçekten öldüğüne inandığımdan pek emin değilim. Söylentiler araştırmaya değer olabilir.

Başını bana doğru eğiyor ve gözlerinde o kadar çok hüznün var ki canımı acıtıyor. Yaşamak istemeyen bir hayalet olduğunu söyleyebilirim. Ben kalmak isterken o gitmek ve huzur bulmak istiyor. Asla uzun süre birlikte var olamayacağız. Bu yıldızlarda yazılı değil.

Etrafımda olmaktan hoşlandığım ilk hayalet gitmek için can atıyor.

"Size Fısıldayanlar hakkında soru sormak istiyordum... sizi buraya kadar takip ederler mi? İçeride güvende misin?" Lanston buraya getirilmemin güvenli olup olmadığını açıkça sormuyor, çünkü nazık biri, ama farkında olsa da olmasa da sesi ağır.

Elbisemin siyah dantellerini dizlerimin üzerinde gevşekçe kavırıyor ve gözlerimi aşağıya indiriyorum. "Diğerleri için endişeleniyorsun."

Bir an için cevap vermiyor. "Bu yüzden mi tek başına kalıyorsun? Bu yüzden yalnız kalmayı tercih ediyor olman mantıklı. Onları güvende tutmak için diğer herkesi uzak tutuyorsun, değil mi?"

Başımı eğiyorum, bunu açıkça itiraf etmek istemiyorum. "Buraya bela getirmem. Endişelenmenize gerek yok." Kalabalık hayalet gruplarının yanına gelmezler. Genelde sadece yalnız olduğumda ve geceleri dünya uyurken gelirler.

Lanston elini benimkinin üzerinde kaydırıyor ve sıcaklık göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Onlar için endişelenmiyorum, Ophelia. Senin için endişeleniyorum." Sesi hırıltılı ve gözlerimi kendisine çekiyor. "Zamanının çoğunu yalnız geçirdiğinde başkalarını gözlemlemeyi ve taktıkları maskenin ardını görmeyi öğreniyorsun. Seni tespit etmek biraz daha zordu ama insanları bilerek uzak tuttuğunu hemen anladım. Yalnız değil misin? İzin ver yardım edeyim."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum.

Gözleri düşünceyle ve tam olarak okuyamadığım başka bir şeyle kısılıyor. "Seni kovalayan ne, Ophelia?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Ben öldükten kısa bir süre sonra ortaya çıktılar ve o zamandan beri fısıldayan karanlıktan kaçıyorum."

Beni yakalayamadıkları tek yer eski opera binası. Topladığım bitkilerin karanlığı dışarıda tuttuğunu düşünüyorum. Aptalca bir şey, gerçekten, ama öldüğünüzde kuralları kim koyar? İşe yarayan her şey işe yarar. Diğer tarafta hiçbir şeyin anlamı yok. Yaşarken hareket edebildiğimiz ve günlük yaşamın tadını çıkarabildiğimiz şekilde değil. Ve kesinlikle hala düşüncelerimiz ve duygularımız olduğu şekilde değil.

"Dokunulduktan sonra kimsenin aynı şekilde uyanmadığını söylemiştin. Nedenini biliyor musun?"

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Sormadım... çünkü uyandıklarında bana farklı bakıyorlar ve ben sadece... gidiyorum. Ama karanlığın bana söyledikleri beni sorgulamaktan alıkoyuyor. Bana korkunç şeyler fısıldıyorlar ve ben de öğrenmemeyi tercih ediyorum." Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Belki Jericho ile konuştuğunda bazı cevaplar bulabilirsin." Lanston dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle tarlaya bakar.

Ona uzun süre kalmayı planlamadığımı söylemeye dilim varmıyor.

Fısıltılar asla geride kalmaz ve buraya geleceklerinden şüphe etsem de riske girmek istemiyorum. Bugünün tadını çıkarmak istiyorum.

"Pekâlâ, şimdi size serayı göstermeme ne dersiniz?" Lanston geniş, yakışıklı gülümsemesiyle ortamı neşelendirir.

Geri veriyorum. "Yolu göster."

Sera tam da opera binamın olmasını dilediğim şey. Canlı bitkiler alanı tamamen dolduruyor. Arka tarafa kadar sıra sıra dizilmişler. Uzun dökümlü çiçeklerin asılı olduğu sepetler çatıyı gizliyor ve zemin yakın zamanda yapılan sulamadan dolayı ıslak.

"Aman Tanrım, buraya bayıldım!"

Lanston kıkırdar. "Yapacağını biliyordum."

Birkaç sıra aşağı yukarı yürüyüp parmaklarımı yaprakların ve sukulentlerin tepelerinde gezdirdikten sonra dönüp ona kocaman sırtıtıyorum. Yüzüne yapışmış memnun bir sırtışla girişte duruyor. Sanki kayıp bir hatıraymışım gibi beni izliyor.

Ona çok uzun zamandır baktığımı fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor. *Ona bağlanamam.* Kendimi azarlıyorum. Gözlerimi yan masadaki çiçeklere dikip donup kalıyorum.

Krizantemler.

Ölüm ve yas çiçeği.

Ruh halim anında bozuldu. Küçük, özel cenazemdekilerle aynı koyu kırmızı tonundalar. Acı göğsümün içinde kıvrılıyor; karanlık ve öfkeli bir canavar, huzursuz ve aç.

Törende üvey annemin babama fısıltıyla söylediği sözleri hâlâ duyabiliyorum. *"İyi ki kurtulduk."*

Katilim tek başına ve fark edilmeden durmuş, sessizce izliyordu. Belki de orada üzgün ve pişman olan tek kişi oydu.

"Anneleri sever misin?"

Lanston'ın sesi dudaklarıma belli belirsiz bir gülümsemeyi geri getiriyor ve solmuş anıları kovarak hızla çiçeklerden uzaklaşıyorum. Gözleri meraklı ve şimdi benden sadece birkaç santim uzakta duruyor.

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten bilmiyorum."

Hınzır bir gülümseme. "Ben de onlardan nefret ediyorum."

11

LANSTON

OPHELIA GRUP ÇEMBERİNİN ETRAFINA ENDİŞEYLE BAKAR. YUMRUKLARI Son birkaç hayaletin gelmesini beklerken dizlerini sıkıyor ve sol bacağını zıplatıyor. Jericho sakın bir şekilde gülümsüyor ve onlar yerlerine otururken başını sallıyor.

Basit plastik sandalyede arkama yaslanıp odanın diğer ucundan Ophelia'ya bakıyorum.

Bu anı Wynn ile kıyaslamak haksızlık olur ama Ophelia'ya baktığımda sevgili Coldfox'umda gördüğümünden çok daha farklı şeyler görüyorum. Şimdi, iyi olma maskaralığını sürdürmek için çaresizce çabalayan bir kadın görüyorum. Yara izlerini iyi saklıyor, ama onlar orada, yarasız ve yüzeyin altında çürüyorlar.

Gözlerini benimkilere dikeyor ve ben de ona güven verici bir gülümseme sunuyorum.

Jericho bacak bacak üstüne atar ve takım elbisesiyle uyumlu siyah çoraplarını ortaya çıkarır. Ophelia'ya bakarken gözlüklerini ayarlar. "Millet, bugün aramızda yeni bir hayalet var, şovlarına gittiyseniz tanıyabileceğiniz biri, Bayan Ophelia Rosin."

Herkes hevesli olmayan bir "merhaba" derken o başını öne eğiyor.

"Bayan Rosin, bu tür konuşmalara ne kadar süredir ölü olduğumuzu ve neden hâlâ burada olduğumuzu düşündüğümüzü belirterek başlamak isteriz. Başlamak ister misiniz?" Jericho elindeki panoyu kucağına koyar ve beklentiyle ona bakar.

Bir an için reddedeceğini düşünüyorum ama beni şaşırtıyor, çenesini kaldırıyor ve sırtını dikleştiriyor.

"On yıldır ölüyüm ve hala buradayım çünkü gitmeye hazır değilim. Dans etmek istiyorum; çocukluğumdan beri bu benim hayalimdi." Duraklıyor ve benimkine gelmeden önce çemberdeki her bir yüze bakıyor. Kahverengi-yeşil gözleri yumuşuyor ve sessizce şöyle diyor: "Hâlâ dünyaya vereceğim çok şey var. Kim olduğumu bilmelerini istiyorum."

"Kimin bilmesini istersin? Yaşayan bir insan mı?" Jericho pries.

"Sadece bir kişi yeter. Nasıl öldüğüm dışında herhangi bir nedenle beni sık sık düşünecek bir yabancı," diye yanıtlıyor sert bir tonla. Kaşları birbirine sıkıca kenetlenmiş ama alt dudağı titremekle tehdit ediyor.

Bunu garip bir sessizlik izliyor ve Ophelia bunu fark ediyor. Buraya gelerek savunmasız olmak için büyük bir adım attı ve pişmanlığının kaşlarını çatmaya başladığını görebiliyorum.

Ölümünü inkar ediyor.

Kahretsin, hepimiz öyleyiz, ama o kendini hâlâ yaşayan dünyaya kendinden bir parça verebileceğine ikna etmiş. Bu düşüncenin verdiği üzüntüyle midemde bir düğüm oluşuyor.

Jericho boğazını temizler ve "Bunun mümkün olmadığını elbette biliyorsun" der.

Ophelia duygusuzca "Mümkün değil, nasıl?" diye sorarken yüz ifadesini soğuk ve duygusuz bir hale getiriyor.

Danışmanın yüzü acıyla buruşur. "Bayan Rosin, çünkü siz öldünüz."

"Yani? Gösterilerim sizi küçük de olsa bir şekilde etkilemedi mi? Bunu kendiniz söylediniz - son beş yıldır gösterilerime geliyorsunuz." Omuz silkiyor ve birkaç kişi başını sallıyor. Yelina ve Poppie bana bakıyor. Onun burada olmasından dolayı şaşkın görünüyorlar. Bir omzumu kaldırıyorum. Beni buraya kadar takip etmesini nasıl sağladığımı merak ediyorlarsa, verecek bir cevabım yok. Tamamen şans.

Poppie boğazını temizliyor, sesi küçük ve gergin. "Seni sahnede izlemek benim için bir umut ışığı oldu." Jericho ona bakıyor ve yüzü düşünceli bir hal alıyor. "Buradaki varlığını böylesine bütünüyle benimsemen çok güzel."

Ophelia şaşırmış görünüyor ve sonra gülümsüyor. Bu beni büyüledi. "İyi kucaklıyor gibi görünebilirim ama korkarım kalbimdeki hüznü herkesten daha iyi saklıyorum." Ellerini birbirine kenetlerken gözleri donuklaşıyor

kucağında. Bu onun için zor - grup seansında ilk sefer her zaman zordur.

Ama sırf etrafınızdakileri yatıştırmak için bu kadar yıpratıcı ve dışa karşı güçlü olmaya karar vermenin de bir anlamı var. İçten içe acı çekiyor, hastalıklı bir bitki gibi, köklerinden çürüyor - çürüme yüzeyde görünmüyor, ilk başta değil. Ama kendini ölüme terk etmenin çok yavaş ve trajik bir yolu bu.

Onu teselli etmek istiyorum. Tüm gizli şeytanlarını bilmek ve karanlık bizi terk edene kadar onu kollarımla sarmak. Gerekirse bizi arayan gölgeleri birlikte kovacağız.

Etrafımda sesler mırıldanıyor, ama ben derin düşüncelere dalmış, zihnimin o güzel gülümsemesinin ardında ne saklıyor olabileceğini düşünmesine izin veriyorum. O bir bilmece; gülümsemesi herkesi ikna edebilir. Dans etme ve müziği hissetme şekli her gözlemciyi kandırabilir.

"Nevers."

Kafamı kaldırıyorum. Kafamdaki düşünceler anında sustu. "Ha?"

Jericho bana yıllardır attığı o endişeli bakışını atıyor. Dikkatimin dağılmasından endişeleniyor, herkes endişelenir. "Sıranın sende olduğunu söyledim. Neden hâlâ burada olduğunu daha fazla düşündün mü?"

Sırtım dikleşiyor ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. "Doğru, bunun için üzgünüm. Hâlâ bunun... yani, bilirsiniz, haksız yere ölmekle ilgili olduğunu düşünüyorum. Bazen günün ortasında uyanıyorum, ne kadar zaman geçtiğini ya da hangi gün olduğunu bilmiyorum." Söylemek istediğim şeyi geri çekiyorum ama bunu düşündüğüm için bile kendimi çok suçlu hissediyorum. Onlarla birlikte olmalıydım, üçümüz. Neden ölmek zorundaydım ki?

İkisinden biri değil de ben olduğum için mutluyum ama üzüntü ve yalnızlık katlanılamayacak kadar fazla.

Gözlerim dalıyor ve Ophelia'ya bakıyorum. Pembe yanakları ve dolgun dudakları göğsümde bir sızı yaratıyor. Bunu onun önünde söylemek istemiyorum ama samimi olmak istiyorum ve ben mükemmel değilim. Hiçbirimiz değiliz.

Hepimiz bir şekilde mahvolmuşuz, yara bere içindeyiz. Ama bunlar başkalarının en çok sevdiğim yanları, bu yüzden onun da benimkileri görmesini istiyorum. Sevgi şarta bağlı değildir. Kırık parçalarımız başladığımız yer olmalı, yıllarca katmanları soyduktan sonra kaçınılmaz olarak ortaya çıkardığımız, sadece yorgun ve şüpheli olduğumuz şeyler değil.

"Sanırım hala buradayım çünkü yapamadığım ve deneyimleyemediğim şeyler var. Hiçbir zaman tamamen bencil olamadım ve istediğimi yapamadım.

Dışarıda henüz bulamadığım ama bulmak istediğim parçalarım var. İnsanların bana *borçlu* olduğu şeyler var."

Ophelia'nın gözleri beni görünce açılıyor ve sanki daha önce hiç bu kadar dürüst birini duymamış gibi gözlerinde bir umut ışığı belirliyor. Sanki sözlerime tutunuyormuş gibi sandalyesinde öne doğru eğiliyor. Gözlerini aydınlatan fikri neredeyse görebiliyorum - *yapılacaklar listesi*.

"Beni inciten insanlardan lanet olası bir özür istiyorum," diyorum alçak bir ses tonuyla; göğsüme yayılan acı, ıstıraptan başka bir şey değil. Parmaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum. "Çok şey mi istiyorum? *Özür dilerim. Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Neden? Neden söylemiyorlar?* Fısıltıyla bile olsa bir kez söyleseler yeter. Ben sadece..." Boğazımdaki düğüm büyüyor ve birkaç kez yutkunmaya çalışıyorum ama nafile.

"Kızgınsın."

Bu ses ona ait-ethereal ve duygudan yoksun.

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımın oluşmasını engelliyorum ve kaşlarımı aşağı çekerek Ophelia'ya bakıyorum. Orada bulduğum anlayış ve sempati rahatlatıcı ve kalbimdeki acı biraz azalıyor.

Başımı salladım. "Çok kızgıyım. Pek çok insana."

Jericho aramıza bakıyor. Bakışlarında tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin parladığını görüyorum, bir tür farkındalık.

"Görünüşe göre ikinizin Harlow Sanctum'un duvarları dışında da gündemleri var. Neden bunu keşfetmiyorsunuz? Neden birlikte değil?" Jericho yumuşak bir şekilde söylüyor. Koltuğunda öne doğru eğilmiş, dirseğini dizine dayamış, sanki içimizde bir potansiyel görüyormuş gibi eliyle ağzını kapatmış, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş ama bunu düşünmüyormuş gibi.

Harlow'dan ayrılmak her zaman bir seçenektir ama burası benim evim. Paranormal dünya ürkütücü olsa da, bunu bir ortakla yaptığımı düşündüğümde o kadar da kötü görünmüyor. Ölmeden önce yapılacaklar listesi... listedeki şeyleri tek başıma yapmayı düşündüğümde pek de uygun bir seçenek gibi görünmüyordu ama bu macerada ikimizi düşündüğümde... gözlerim açılıyor ve göğsümde bir sızı büyüyor. Bilincim "*Git. Onun elini tut ve asla arkana bakma.*" diye fısıldıyor.

Onun bakışlarıyla buluşuyorum ve sanki dünya etrafımızda kayboluyor. Sadece biz ve oturduğumuz sandalyeler var, birbirimize bakıyoruz, kalbimde bir hayal büyüyor. Ophelia gözlerimdeki ışığa tedirginlikle bakıyor ve bu kısa ömürlü hayalleri hızla yok ediyor.

Oda tekrar odaklanır.

İkimiz de bir şey söylemeyince Jericho bilerek başını sallıyor ve sıradaki kişiye geçiyor. Etrafımdaki mırıldanmalar yeniden başlıyor ve bulanık seslerin kafamdaki rahatsız edici düşünceleri yumuşatmasına izin veriyorum.

Sadece bir bakışla tetiklenmemem gerektiğini biliyorum. O yanlış bir şey yapmadı. İçimde kabaran düşünce ve duyguların mantıksız ve aptalca olduğunu anlıyorum. Ama hala burada, her zaman olduğu gibi korkunç bir şekilde varlar. Sadece artık düşünmemek istiyorum. Kendi yaptığım işkenceden kurtulmak istiyorum.

Bir hayalet intihara meyilli olabilir mi? Hâlâ sık sık düşünüyorum: Gitme dürtüsü.

İşaret parmağımı ve başparmağımı endişeyle kazağımın koluna sürtüyorum.

Ölmek için duyduğum o kalıcı arzu hâlâ içimin derinliklerinde, pençeliyor ve azalıyor. Uzun süre anlamadım ama sanırım artık anlıyorum. *Hiçbir şey hissetmek istemiyorum.*

Hiçbir şey olmamak.

"*Senin asla var olmaman gerekiyordu.*" Her şey burada mı başladı? Babamın acımasızca söylediği duygusuz sözler. Ne zamandır onu gururlandırmak için yanıp tutuşuyorum? Onu ziyaret etmeye cesaret edemiyorum. Cenazemde konuşmadı ya da gözyaşı bile dökmedi. Benim için dua etti mi? Huzur bulmam için?

Bu beni güldürüyor.

Tanrısız adamlar dua etmezler, oğulları için bile.

Avlu ve ötesindeki tarla hiç bu kadar yeşil görünmemişti. Bulut örtüsü alçalmış, uzaktaki yaprak dökmeyen ağaçlara ve ormanın dallarına baskı yapıyor. Harlow'un taşları kaygan ve parlak. Yosunlar ve taze çiçekler enstitüye renk katıyor, ancak bugün müzik odasının içine kadar ulaştığından pek emin değilim.

Odanın etrafına bakarken kollarımı dirseklerimden sıkıca göğsüme doğru tutuyorum. Hayaletler konusunda hâlâ tedirgin olduğumu itiraf etmeyi reddediyorum. Hayalet olmanız, bilinmeyi daha az korkutucu hale getirmiyor.

"Diğer hayaletler bu oda hakkında onları şüphelendiren ne söyledi?" Ophelia hevesle soruyor. Saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı.

Birkaç kıvrık mor saç teli yüzünü kaplıyor. Dönüp bana bakıyor ve gülünç bir sırıtış fırlatıyor. "Oh, hadi ama, korkak kedi."

Gözlerimi kısıyorum ama o kadar da temkinli görünmemek için kollarımı indiriyorum.

Grup seansından sonra kendine gelmesi birkaç saatini aldı. Ama şimdi normal haline döndü ya da rol yapmakta gerçekten çok iyi.

"Bunları duymak istediğine emin misin? Oldukça korkutucular," diyorum karanlık bir şekilde. Yüz hatlarında merak çiçekleri açıyor.

"Evet, söyle bana."

"Seni uyarıyorum, yalnız uyumaktan çok korkacaksın."

Gülüyor ve odanın ortasındaki çiçek desenli kanepeye oturuyor. "Dene beni," diye meydan okuyor ve yanındaki yeri okşuyor.

Sırıtiyorum ve koltuğa oturuyorum. Ophelia bacaklarını yukarı çekiyor ve üzerinde bir elbise olduğu gerçeğini görmezden geliyor. Gözlerimin onun yüzünden ayrılmaması için büyük bir odaklanma gerekiyor.

"Eee? Devam et," diye ısrar ediyor.

Boğazımı temizliyorum. "Harlow Sanctum'un şu anki on beş kadar sakini tam da bu odada tuhaf ve korkutucu şeyler duyduklarını ya da gördüklerini iddia ediyor." Hikâye anlatan sesimi kullanıyorum ve ne kadar çabalarsa çabalasın dudaklarının kenarları yukarı doğru kalkıyor. "Bazen gecenin karanlığında kısık bir çığlık, bazen de piyanonun tuşlarına çarpma sesi. Bir adamın delilik içinde odanın bir ucundan diğerine koştuğunu gördüğünü iddia etti. Ama çoğunun duyduğu, gece boyunca gıcırdayarak açılan kapının sesi, koridorlarda soğuk cansız ayakların pıt pıt sesleri ve her zaman, *her* zaman bu odaya geri dönmesi."

Ophelia'nın gözleri dikkatle irileşiyor ve ben onun derin derin yutkunuşunu kaçırmıyorum.

"Ne düşünüyorsunuz? Burada ortalığı karıştırmaya çalışan bir hayalet mi var?"

Sanki odanın loşluğunun farkına varmış gibi etrafına dikkatle bakıyor. Yağmur uğursuzca ritmik bir şekilde pencereye vuruyor. Gözleri tekrar bana dönüyor ve ben geniş bir sırıtış atıyorum.

"Şimdi kim korkak kedi?" Onunla alay ediyorum.

Kahkahası anında geliyor ve öne doğru eğilip beni geriye doğru itiyor. Ben de bu hareketi takip ederek vücudumun kanepeye doğru düşmesine izin verdim. Beyzbol şapkam kenarından düşüyor. Tavana bakıyorum ve onunla birlikte kıkırdıyorum.

Ophelia üzerimde hareket ederken elleri başımın iki yanına iniyor. Vücudu benimkine değmiyor ama o kadar yakın ki sıcaklığı teninden yuvarlanıp benimkine karışıyor.

"Bence bütün bunları beni korkutmak için uydurdun," diyor kesinlikle.
Dudağım seğiriyor. *Keşke* uyduruyor olsaydım.

"Üzgünüm Bayan Rosin, korkarım değilim," diyorum dirseklerimin üzerinde yükselirken. O kalçalarının üzerine oturuyor, ben de onunla birlikte yükseliyorum ve omuzlarımızın birbirine değmesine aldırış etmiyorum.

Geniş cumbalı pencerelerden dağlara ve sık ağaç sıralarına bakıyoruz, bulutlar yağmur vaadiyle öfkeleniyor. İçime çekiyorum ve yine onun gül kokusunu alıyorum. İnce, çıplak.

"Bayan Rosin benim pislik üvey annemdi. Bana Ophelia de," diye bağılıyor ve ses tonundaki öfkeyi duyabiliyorum. Yine de bana attığı bakış şakacı ve alaycı.

Gözlerimi tekrar ormana ve bulutlara çeviriyorum, pencereden başka bir yere bakmadan cevap veriyorum, "Tamam. Ophelia olsun."

Bir duraklama.

"Ya da gül. Eğer lakap takmayı tercih ediyorsanız bana gül denmesinden rahatsız olmam." Ses tonunda bir kırılganlık var. Dikkatimi ona çeviriyorum, yanımda çok küçük görünüyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor ve ikimiz de konuşmuyoruz. İkimizin de yanakları kızarmış ve ben bir şey söylemek için ağzımı açamadan kanepenin arkasındaki döşeme tahtaları gıcırıyor.

İkimizin de kafası geriye gitti. Hava bir saniye öncesine göre daha soğuk ama orada kimse yok.

Birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de sanki işaret verilmiş gibi ayağa kalkıp odadan çıkıyoruz. Koridora çıkar çıkmaz Ophelia bir kahkaha patlatıyor ve ödümü koparıyor. Koridorda yatakhane kanadına doğru koşmaya başlıyor ve ben de aceleyle onu takip ediyorum.

"Neden gülüyorsun?" Arkasından sesleniyorum, korkmuş olmama rağmen ben de gülüyorum.

"Çünkü o da neydi öyle?" diye bağılıyor. Buna sııttım. Korktuğu zaman güler.

Odanın güvenliğine dönene kadar koşmayı bırakmıyoruz. Yere çöküp derin nefesler almadan önce kıcı kırık yemek sandalyelerimden biriyle kapıyı kapatıyorum.

"Bazı hayaletlerin görünmez olma ve şaka yapma ihtimali nedir?" Nefeslerimin arasında oflayıp pufluyorum.

Ophelia kıkırdar. "Muhtemelen fısıldayan bir karanlık bulutunun beni takip etmesi kadar büyük bir şansım vardır?"

Başlarımız birbirine değiyor ve bağlantıya doğru dönüyoruz, bakışlarımız buluşuyor. Bu kadar yakınken saçlarının her bir telini, dudaklarının her bir kalkışını ve inişini seçebiliyorum. Gözleri yumuşak ve cüretkâr, yanaklarımı yakıyor.

"Şapkamı unutmuşum," diye ağzımdan kaçırıyorum beni soktuğu transı bozmak için. Bunu yapmazsam aptalca bir şey yapacağımdan korkuyorum.

"Hayır," diyor alaycı bir şekilde.

Elimi uzatıp yüzündeki bir tutam saçını fırçalamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sabah o zaman?" Gülüyorum, çünkü biz korkağız.

Başını sallar ve oturur. "Sabahleyin. Kafalarımız daha net olduğuunda."

"Bu gece yalnız uyuyabilecek misin gülüm?" Şaka yapıyorum ve dönüp omzunun üzerinden bana bakmasını beklemiyorum. Ama baktı. Gözleri kısık ve arzu dolu.

Az önce *gülüm* mü dedim? Endişelenmem boşunaydı, çünkü onu tamamen görmezden geldi.

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Böyle bir korkudan sonra olmaz," diyor dikkatle, yüz hatlarımı inceleyerek aklımdan nerede olduğuuna dair ipuçları arıyor.

Midem ısınıyor ve zor yutkunuyorum.

"İstersen bir film koyabilir ve patlamış mısır hazırlayabilirim?" Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Eli tutuyor ve bana şüpheyile gülümsüyor.

"Sen nasıl bir adamsın Lanston Nevers?" Mikrodalga fırın ve kahve barının bulunduğu duvara doğru ilerlerken soruyor. Bir paket patlamış mısır bulana kadar dolapları açıyor ve hazırlıyor.

Ben ne tür bir insanım? Bu fizyolojik bir soru mu yoksa basit bir soru mu? Bir mülakatçının size "En büyük zayıflığınız nedir?" diye sorması gibi. Evet, çünkü normal insanlar böyle sorulara nasıl cevap vereceklerini bilirler. Ben de içgüdülerime göre hareket ederim.

"Ben istediğini asla elde edemeyen ama yine de gülümseyen bir adamım." Televizyonu açıyorum ve DVD çantamı çıkarıyorum. Slasher ve korku filmleri masanın dışında, bu yüzden drama bölümüne geçiyorum ve bir tane buluyorum.

Mikrodalga bip sesi çıkarıyor ve Ophelia patlamış mısırını paylaşabileceğimiz büyük bir kaseye boşaltıyor. "Neden?"

Oynat tuşuna basıyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Neden ne?"

"Neden gülümsemeye devam ediyorsun ki?" Patlamış mısırını yatağımın üzerine bırakıp odanın kendi tarafına doğru yürüdü ve elbisesini üzerine

doğru kaldırdı.

Kafa.

Beynim çalışmayı durdurdu.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve gözlerimi sertçe başka tarafa çeviriyorum. "*Ophelia*! Ne yapıyorsun?" Kıkırdıyor ve sırf gülümsemesini görmek için dönüp bakmak istiyorum.

"Soruya cevap verin. Neden gülümsüyorsun ki?"

Dolabımın içinden hışırtılarını duyabiliyorum. Kelimeleri bir araya getirecek kadar odaklanabilmem bile bir mucize. "Doğru. Gülümsemeye devam edersem en azından insanlar mutlu olduğumu düşünür diye düşündüm. Babam gibi mutsuz görünmekten iyidir." Duraksıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. Kahretsin, son kısmı kendime saklamalıydım.

"Peki ya sen?"

Başta neden ona bakmadığımı unutarak dönüyorum. Saçları açık ve üzerinde benim koyu gri tişörtüm var. Kalçasının ortasına kadar iniyor ve yemin ederim beni test ediyor. Bir kız arkadaşımın yatakta benim tişörtümü giymesini hayal etmişim.

"Ben ne miyim?" Sesim kısık. "Sefil."

Mutsuz muyum? Bunu düşünmek için biraz zaman ayırmalıyım.

"Hayır." Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatıyorum. Bir nefes ötede, onun önünde durduğumda çenesi geriliyor. "En azından son yirmi dört saattir." Ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Fısıldıyor.

"Anlat."

"Ben de seninle tanıştığımndan beri hiç mutsuz olmadım."

12

OPHELIA

LANSTON BU İFADEYLE BİRKAÇ SANİYE OTURDU. BUNU GÖREBİLİYORUM. Kafasındaki dişliler tıkırdıyor ve ışık onun içinde titreşiyor. Sevimli sırtışı bir yandan yukarı kalkıyor ve dudaklarının kenarına bir öpücük kondurmak için can atmama neden oluyor.

Nadir bir şey. Daha yeni tanıştığınız bir adamı öpme arzusu. Yine de bir insanın yaşayabileceği en olağanüstü duygudur. Bir telaş. İliklerinize kadar hissedebileceğiniz bir duygu.

Gözleri çıplak kollarıma düşüyor, giydiğim uzun kollu elbiselerin arkasını ilk kez görüyor ve ön kollarımın üzerinde uzanan kelebek ve güve dövmelerini buluyor. Sağ kolumda bir kelebek bir güveyi kovalıyor, aralarından bir duman teli geçiyor, sol kolumda ise bir güve kelebeği kovalıyor, aynı duman teli onları birbirine bağlıyor.

Gülümsemesi, altında saklanan yara izlerini görmeden önce bir parça parlıyor. Sonra kalbinin neredeyse durduğunu ve dudaklarını kederli bir kaşın çektiğini izliyorum. Şu anda içinde acı ve belki de başka pek çok şey var. Ama Lanston, kendisi gibi ve her zamanki gibi meraklı bir adam olarak, elini kaldırıyor ve başparmağını dövmelerin üzerinde gezdiriyor.

"Güveler ve kelekler, ha?" Gözleri yumuşuyor ve fısıldıyor, "Hangisi kimi yakaladı?"

"Eğer güve kelebeği yakalarsa, onu tüketir. Eğer kelebek güveyi yakalarsa, kanatlarını koparır. Sizce hangisi diğerini yakalamalı?" Manyakça bir sırtışıla söylüyorum. Lanston kara mizahım karşısında yüzünü buruşturuyor.

"Hadi ama, bunlar *gerçekten* neyi simgeliyor?" diye ısrar ediyor, başparmağını bir kez daha mürekkebin üzerinde gezdiriyor ve kolumu ürpertiyor.

Beni uzun zamandır tanıyan pek çok insanın aksine o çok anlayışlı biri. Sanırım ona söyleyebilirim.

"Onlar benim özleme bakış açım. Görüyorsunuz, güve karanlıktır, kelebeği kovalar, onun aydınlığını arzular. Ama koşan güve olduğunda, ışık olan kelebek de onu kovalar, güve olmadan var olamaz, çünkü karanlık olmadan ışık da olmaz."

Lanston gülümser. "Bu çok hoş. Peki ya sakladıkları şeyler?" der daha nazikçe, kirpikleri o güzel gözlerini kapatarak.

Tereddüt ediyorum. Bu daha önce konuştuğum bir şey değil.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Orada sadece nezaket ve anlayış var ve ona söylemekte güvende olduğumu biliyorum.

"Bu tür şeyleri asla uzun süre saklayamazlar."

Lanston bu konuyu kapattı. Gözlerimin kenarlarından akmaya başlayan yaşları görebiliyor ve daha fazla zorlamıyor. Sabrından etkilendiğimi fark ettim. Anlayışına ve ilgisine. Ama bu bana, ben hala nefes alırken ve damarlarımda kanla yürürken bana karşı nazik ve sabırlı olmayanları düşündürüyor. Lanston her şeyi farklı görmemi sağlıyor.

Yatağına kıvrılıp filmin tadını çıkarıyoruz. Sessizce ve müzik odasındaki korkuların kaybolmasına izin vererek. Orada her ne varsa, kötü değil. Bu kadarı açıktı. Öyle olsaydı, Fısıldayanlar gibi daha korkutucu olurdu. Ama zalimden çok eğlenceli hissettirdi.

Bir avuç patlamış mısır alıyorum ve aynı anda Lanston da elini uzatıyor. Ellerimiz sürtünüyor. Bakışlarım onu buluyor, yatakta bu kadar yakın uzanırken burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Hain gözlerim dudaklarına dalıyor ve tekrar gözlerine dikiliyor.

Hayali bir an için beni öpeceğini düşündüm.

Ama o yapmayınca, dikkatimi tekrar ekrana veriyorum. Filmde bir kız ağlıyor ve yağmurda eve koşuyor. Şu anda onunla pek çok yönden ilişki kuruyorum.

Onun da aynı müstehcen düşünceleri paylaşacağını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Film mutlu bir sonla bitiyor ve patlamış mısır kasemiz boşalıyor.

Lanston kalkıp sandalyeyi taşımayı düşünüyormuş gibi kapısına bakıyor.

"Kımıldatmayı aklından bile geçirme." Ayağa kalkıyorum ve yatağımdan bir yastık alıp ona doğru fırlatıyorum. Yakalıyor ve gülüyor.

"Buna cesaret edemem. İkinci bir sandalye eklemeyi düşünüyordum."

Yastığı onunkinin yanına koyuyor ve yanaklarım ısınıyor. *Yatağında kalabileceğimi söylediğinde ciddiye.*

Düşünceli olduğumu fark etti ve "Hâlâ korkuyor musun? Yoksa şimdi daha mı iyi hissediyorsun?"

Onun yatağında kalmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama bağlanamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Filmden sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Teşekkürler, Lanston." Gülümsemem duraksıyor.

Biraz söndü ama belli etmedi. "Ne için?" "Bu kadar nazik olduğun için."

Artık dünyada onun gibi çok fazla insan yok. Biz insanlar ne zaman bu kadar soğuk ve içine kapanık olduk? Hayattayken kaç tane Lanston'a ihtiyacım vardı? Sayamayacağım kadar çok.

Yedek yatağa girip çarşafı çeneme kadar çekiyorum, yüzüm Lanston'a dönük. O da aynısını yapıyor, lambasını kapatıp bana bakıyor; aramızda yine yalnızca ay ışığı var, tıpkı opera binamda olduğu gibi.

"Hey kasvetli kız."

Kıkırdıyorum.

"Ne?"

Loş ışıktaki keskin elmacık kemiklerini zar zor seçebiliyorum ama gözlerimi kapatırsam onu zihnimde mükemmel bir şekilde görebiliyorum: yumuşak kahverengi saçları ve pembe dudakları. Gözlerinin altındaki koyu halkalar huzursuzluğunu ima ediyor. Yine de son derece yakışıklı.

"Hayalet yakalamak ve şapkamı geri almak için yarın benimle müzik odasına gelir misin?" Sesinde hafif bir kahkaha var.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" "Hayali bir randevu."

Sanki bizi gerçekten duyan varmış gibi ikimiz de sessizce gülüyoruz. Karanlıkta şakalarını paylaşan iki hayalet. Oh, ne kadar uzağa düştük

hayaletlerin tasviri.

"Hayalet gibi bir buluşma," diyorum kıkırdayarak.

Pfft. Lanston'ın omuzları gülmekten titrer.

Böyle bir mutluluğun sesine alışabilirim. İkimizden de böyle bir ağırlıksızlık.

"Süpürgeyi yere bırak. Gerçekten onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" Lanston'ı şakacı bir şekilde dürtüyorum ve o da bana "*Süpürgeyi bırakmıyorum*" der gibi bakıyor.

"Hiç yoktan iyidir, değil mi?" Gülümsemekten kendini alamıyor bile.

İkimiz de müzik odasına bakıyor, saklanan bir hayalete dair herhangi bir işaret arıyoruz. Cumbalı pencereler içeriye muazzam miktarda ışık alıyor; odaya girmeye isteksiz olmamız neredeyse aptalca.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Yelina!" Lanston bağırıyor; sonra boğazını temizleyip az önce fırlattığı sadık süpürgesini eline aldıktan sonra mırıldanıyor, "Kahretsin, neden bize böyle sinsice yaklaştın?"

Yelina elini kalçasına koyup ona ve bana şöyle bir bakıyor, biraz sinirli ama daha çok ne yaptığımızla ilgileniyor. Gözlerim onun omuzlarına kayıyor. Bir tutam duman kaybolmadan önce hafifçe kıvrılıyor ve o zaman onun yangının kurbanlarından biri olduğunu anlıyorum.

Büyüleyici bir kadın. Uzun sarı saçları buzlu bir tonda, pirinç sarısı değil. Makyajı mükemmelliğin tanımı; göz kanatlarının koyu renk kalemi kusursuz ve elmacık kemiklerinin allığı çok hoş.

Yelina cehennem gibi korkutucu.

"Siz ikiniz neden etrafta gizlice dolaşıp tuhaf davranıyorsunuz?" diye tersliyor ve müzik odasına temkinli bir şekilde bakıyor.

Ben ve Lanston bakıştık.

Gerçekten ona söyleyip deli gibi görünme riskini göze alacak mıyız? Lanston omuz silkiyor. "Seni ilgilendirmez."

Yelina adamın elinden süpürgeyi kapar ve bir dizi hakaret daha savurmak üzereyken koridora başka bir kız girer. Armut biçimli sevimli bir yüzü, düğme burnu ve parlak, nazik gözleri var. Kahverengi saçları gevşek bir örgüyle geriye doğru toplanmış.

Yelina'ya doğru yürüyor ve garip bir şekilde gülümsüyor. "Siz ikiniz şimdi ne hakkında tartışıyorsunuz?" Bunu söyleme şekli, bunun aralarında tek seferlik bir olay olmadığı izlenimini veriyor.

Lanston gözlerini deviriyor ve ben bunu ilk kez görüyorum, bu yüzden geniş bir gülümseme yayıyorum.

Yelina bana bakıyor ve dudaklarındaki sırtışı anında siliyorum. Diğer kızla konuşmadan önce beni değerlendiriyor. "Yok bir şey, Poppie. İkisi sadece... tuhaf davranıyorlar."

Poppie kıkırdıyor ve onu Yelina'dan çok daha cana yakın buluyorum.

Yelina ve Lanston arasında daha fazla tartışma çıkmasını engellemek için utangaç bir tavırla, "Siz ikiniz bu odaya dadanan bir hayalet duydunuz mu?" diye sordum. Bana dönmeden önce birbirlerine baktılar.

Poppie soruyor, "Charlie'den mi bahsediyorsun?" Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Şaşkın.

Lanston da öyle.

"Bekle, Charlie, ölen kayıp hastalardan biri olan *Charlie mi?*" Lanston ağzından kaçırır ve hem Yelina hem de Poppie gülmeye başlar.

Yelina ağzını kapatarak alaycı bir şekilde, "Siz ikiniz ondan korktunuz mu? Burada sürekli şakalar yapıyor. Lanston, yemin ederim Jericho seni onunla iki yıl önce tanıştırdı."

Lanston anılarını araştırırken yüzü bomboştu ama başını salladı. "İmkânı yok, hatırlardım."

"Ayağa kalkın, ikiniz de. Sizi tanıştırayım da bu iş bitsin." Yelina üzerimizden geçip müzik odasına girerken acımasızca sırtıyor. Poppie kıkırdıyor ve bana elini uzatıyor.

Yelina duymasın diye fısıldayarak, "Yemin ederim gerçekten çok iyi biri," diyor.

Nedense buna inanmakta zorlanıyorum, ama sanırım bunu zamanla öğreneceğim.

Lanston ayağa kalkıp Poppie'nin içeri girmesini beklerken homurdanıyor ve bana bakıp mırıldanıyor, "Onlar için üzgünüm. Bu adamla tanıştığımı gerçekten hatırlamıyorum. Ama sanırım onunla konuşmak oldukça güzel olacak."

Başımı salladım. "Evet, buraya geleli on beş yıl oldu. Araf hakkında ne bildiğini ve neden geçmediğini merak ediyorum. Bu bir çeşit

üzgün." Tozlu müzik odasına bakıyorum ve buranın ne zamandır onun hapishanesi olduğunu merak ediyorum. Ama aklımın bir köşesinde daha korkunç bir düşünce beliriyor.

Arada ne kadar süre gerçekten kalabiliriz?

OceanofPDF.com

13

LANSTON

YELINA VE POPPIE PIYANOYA DOĞRU YÜRÜRLER VE YAVAŞÇA KOLTUĞA
OTURURLAR.

abanoz bank. Ophelia çiçekli kanepenin etrafında dönüp sessizce yanıma otururken Charlie'den bir iz var mı diye odaya bakıyor.

Bir yanımda hâlâ bize şaka yaptıklarını düşünüyor.

Gerçi mantıklı olurdu ve herkes arasında bunu en az bilen benim. Yıllardır müzik odasından kaçıyorum. Bana geri getirdiği tek anı Wynn ve Liam'ın çok sevdikleri o hüzünlü şarkıları çalmaları.

"Charlie, yine sakinleri korkutuyor musun?" Yelina şakacı bir şekilde sesleniyor.

Poppie'nin yüzünde memnun bir sırıtış vardır ama Ophelia ellerini dirseklerine dolar, hâlâ bu konuda o kadar emin değildir. Hisler karşılıklı.

Piyanonun ucundaki bir tuşa art arda vuruluyor; alçak ses tonu Ophelia'yı ürkütüp doğruca kucağıma getiriyor. Gülümsemem anlık oluyor ve burada olduğumu hissettirmek için kollarımı ona doluyorum.

"Charlie!" Poppie güler ve ellerini kalçalarına koyar. Yelina elini havaya kaldırıyor ve bir hayalet belirliyor; kısa sarı saçları ve gözlükleriyle zeki görünen, geniş vücutlu, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında bir adam.

Hayal ettiğim gibi görünmüyor.

Charlie Yelina'nın elinin arkasına bir öpücük konduruyor ve Poppie'ye göz kırptıyor. Charlie dikkatini bize verirken iki kız da kıkırdıyor. Ophelia kollarımda kalıyor, yerinden kımıldamak istemiyor gibi görünüyor.

Hayalet bize sırtıyor ve şöyle diyor: "Dün için özür dilerim. Tüm teorilerinize kulak misafiri olunca kendimi tutamadım." Sesi alçak ama havadar bir ağırlıksızlıkla dolu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Crosby seni gerçekten öldürdü mü?" Soru sert ve ani ama bilmek zorundayım.

Charlie'nin yüz hatları düştü, soğuk ve solgun bir hal aldı. "Evet, arkadaşlarımla birlikte." Yelina ve Poppie onun yanında kaşlarını çatıyor ve ellerini onun omuzlarına koyuyorlar.

Ophelia yavaşça kucağımdan kalkıyor ve Charlie'nin önünde duruyor. Başının tepesi sadece boynuna ulaşıyor. Yavaşça soruyor, "Neden hâlâ buradasın, Charlie? Nasıl öleceğini biliyor musun? Diğerleri nerede?"

Dudakları düşünceyle düzleşir. Sonra başını sandalyelere ve kanepeye doğru sallıyor. "Hepimiz oturalım, ben size yetişirim."

Ophelia yanımdaki yerine dönerken Yelina ve Poppie de karşımızdaki iki uzanma sandalyesine oturuyor. Charlie kaçınılmaz olarak yarattığımız küçük çemberi tamamlamak için yere oturuyor.

Charlie ellerini kucağında birleştirerek şöyle der: "Diğerleri cinayetler çözüldükten sonra ayrıldılar. Bizi burada tutan şey öfke ve kızgınlıktı. Cesetler bulunduktan ve Crosby öldürüldükten sonra buradan ayrılabiliriz. Ama Lucie'nin resmini bulmadan buradan ayrılamam. Crosby, içinde değer verdiğim her şeyin olduğu çantamı saklamıştı. Bize zalimce oyunlar oynamayı severdi." Sesi kederle doluyor.

Lucie'nin fotoğrafı mı? Bunca zaman bir fotoğraf için mi kaldı? "Onu görmeye gidemez misin?" Ben soruyorum.

Charlie başını sallar ve özlemle pencereden dışarı bakar. "Koca dünyada nerede olduğunu bilmiyorum... Ben iyileştikten sonra evlenecektik. Ama sonra on yıldır kayıp olduğum ilan edildi. Muhtemelen onu ve her şeyi geride bırakıp kaçtığımı düşünüyordur." Duraklıyor ve düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Gitmeden önce onu son bir kez görmek istiyorum."

Ophelia'nın gözleri bana kayıyor. Sempatî dolular ve ona yardım etmek istediğini zaten biliyorum. Öyle olmadığını düşünse bile kalbini kolunda taşımasını seviyorum.

"Nereye baktın? Nerede kaldı?" Ophelia öne doğru eğilip Charlie'yi rahatlatmak için elini tutarak sorar.

"Bana yardım eder misiniz?" Dördümüze bakıyor ve hepimiz başımızı sallıyoruz.

Basit bir fotoğraf yüzünden hayaletinin gitmekte isteksiz olmasının ne kadar üzücü olduğunu düşünmeden edemiyorum. Oyalanmak için nedenlerimiz gerçekten bu kadar küçük olabilir mi? Bundan daha fazlası olmalı.

Yelina ekliyor, "Elbette yardım edeceğiz. Ne de olsa bu herkesin hedefi."

Gülümsüyor ve yüzü rahatlıyor. "Harlow'u iyice aradım, bu yüzden burada olduğundan şüpheliyim. İçimde onu Bakersville'de bir yere sakladığına dair bir his var ama sık gittiği yerleri hiç bilmiyordum."

Damarlarım bir nehri yavaşça donduran don gibi ürperiyor. Bakabileceğimiz bir yer biliyorum.

"Gözcü," diye mırıldanıyorum.

Poppie bana baktı. "Ne?"

"Şehirde nereye bakabileceğimizi biliyorum." Oraya gitmek ve Charlie'nin mahrum kaldığı huzuru bulmasına yardım etmek için sabırsızlanıyorum. Aradığımız cevap bu olabilir. Eğer bunu bulmak onun geçmesini sağlarsa, sonunda üzerinde çalışabileceğimiz bir şeyimiz olacak.

Fotoğraf onun için işe yaradıysa, belki yapılacaklar listesi de benim için işe yarar. Tereddütle gözlerimin ona kaymasına izin veriyorum - o da benim gibi hasarlı ve kırık. Belki huzuru birlikte bulabiliriz.

Ophelia fotoğrafı bulma hevesimi fark ediyor. Yüz ifadesi yumuşuyor ve ayağa kalkarak, "Hadi gidip bakalım," diyor.

Ophelia, Poppie'den bol kesim, krem rengi bir gömlek ve Yelina'dan yüksek belli kot pantolon ödünç alır. Gömleğinin önünü kıvrıyor ve saçını krem ve pembe çiçekli bir saç bağıyla arkadan bağlıyor.

Elinde iki kağıt bardakla bana doğru yürürken ona bakıyorum, dövmelerine hayranlıkla bakıyorum ve güve mi yoksa kelebek mi olduğumu merak ediyorum.

Ana caddeye park ettik ve hazır buradayken kendimizi şımartmaya karar verdik. İnsanları izlemek istediğimde sık sık gittiğim bankta bekliyordum. Beş yıl oldu. Ben hayattayken nasılsa hâlâ öyle. Küçük bir kasabanın yavaş yaşamı, insanların stressiz sırtışıları

Bu sessiz yerin tadını çıkaran kasaba halkı. Onları ve gündelik hayatlarını gözlemleyen hayaletlerden habersiz olmalarını kısıkanıyorum.

"Buyurun, delice istediğiniz gibi krema yok." Ophelia içkiyi bana uzatıyor ve ben de ona sırtıyorum.

"Bu sonradan edinilmiş bir tat," diyorum ağırbaşlı bir pislik gibi. Ben omzumla onu dürtmeden önce gözlerini devirip sırtıyor. "Burası şirin bir kasaba, değil mi?"

Sıcak içeceğini yudumluyor ve gözleriyle dükkânları tararken başını sallıyor. "Burada yaşanan tüm o kötü şeylerin adını lekelemesi çok yazık. Turizmin düştüğünü ve bazı dükkanların bu yüzden zarar gördüğünü duydum. Ama Güz Festivali hala çok popüler."

"Şehirde çok fazla konuşma duyuyorsun, değil mi? Bir bar sineğiyle aynı odada kaldığımı düşünmeye başladım." Bana ters ters baktığında göz kırpyorum ve ifadesi tekrar aydınlanıyor.

"Genelde kafelerde takılıyorum aslında. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra arkadaşların bir araya geldiğini ya da kız kardeşlerin vardiyalar arasında hızlı bir öğle yemeği yediğini görmek güzel." Gülümsüyor, dudakları hâlâ kahve fincanının kapağına yapışık. "En son gündemi yakalamak için de iyi bir yol, biliyor musun?" Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Birbirimize çok benziyoruz ama bir o kadar da farklıyız. Ben burada, kimsenin uğramadığı bu bankta oturup sessizlik içinde debelenmeyi seviyorum, o ise zamanını kalabalık kafelerde, insanların sohbet ederken ve birlikte gülerken yaydıkları frekansın tadını çıkarmak için geçiriyor.

O ışık. Ben karanlığım.

O kelebek, ben karar veririm. Ben güveyim.

Asıl soru şu: Birbirimizi yakalayacak mıyız yoksa kasvetli bir döngü içinde birbirimizi kovalamaya devam mı edeceğiz? Sanırım zaman bize bu sorunun cevabını eninde sonunda verecek ama benim acelem yok. Kendimi onunla birlikte bulduğum bu yolculuktan oldukça keyif alıyorum.

Bu düşünce beni terk ederken ona bakıyorum ve yumuşak kahverengi ve yeşil benekli gözlerinin yüzümü incelediğini görüyorum. Sanki onu suçüstü yakalamışım gibi hızla başka tarafa bakıyor ve ben de kahvemden uzun bir yudum alarak şaşkınlığımı gizliyorum.

Onu öpmemek için yapabileceğim tek şey bu. Beni gözlemlemek için attığı dikkatli bakışlar tenimi ateşe veriyor ve içimi yakıyor. Elini tutup ona tatlı şeyler fısıldamak, dudaklarımı dudaklarına bastırmak istiyorum.

Kıvrak boynunun kıvrımına karşı ve onu kıvranmaya yetecek kadar şefkatle ısırın.

Bekle, dur. Bunu şimdi düşünme.

Boğazımı temizliyorum. "Peki, gözcüye gidelim mi?" Titrek bir sesle soruyorum ve aceleyle ayağa kalkıyorum. Bir adım arkamda, bir sonraki adımda yanımda.

Ana caddeden aşağıya doğru yürüyoruz, mahalleden önce dükkânları ve salonları geçiyoruz. Sonra uçurumun dibine ulaşana kadar birkaç blok daha. Beton merdivenler hafızama kazındı. Buraya hayatımda ve sonrasında birçok kez geldim. Her çalığı ve lamba direğini, her çatlağı ve yıllar içinde oluşan yenilerini hatırlıyorum.

Gözlerim hep Wynn ve benim her şey sona ermeden önce kaldığımız geçici daireye kayıyor. Sahibi binayı birkaç yıl önce sattı ve şimdi sadece bir depo.

Merdivenlerden yukarıya ve yukarıdaki gözetleme yerinin korkuluklarına bakıyorum. Nostalji bu gece beni bunaltıyor. Liam ve Wynn'in, dövmelemlerin ve pembe saçların düşünceleri yeniden aklıma geliyor.

"İyi misin?" Ophelia'nın eli kolumun yan tarafını yumuşatıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Yukarıda oldu, değil mi?" diye soruyor usulca.

Üzüntüyle başımı salladım ve mırıldandım, "Evet, o zamandan beri birçok kez buraya geldim. Sadece öyle hissediyorum-" Duraksıyorum çünkü bir kelime bulamıyorum.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Üzgün mü?"

"Evet... Sanırım öyle." Yeterince yakın. Ama üzüntüye başka duygular da karışıyor.

"Üzgün olman sorun değil, Lanston." Kolumu güven verici bir şekilde sıktı ve sonra önümden yürüyerek merdivenleri çıkarken, "Ben de üzgünüm, itiraf etmek istediğimden daha fazla," dedi.

Onun peşinden gidiyorum ve çalıkların arasında bir çanta izi aramaya odaklanmaya çalışıyorum. Gerçi şimdi burada olduğuma göre buraya bakmayı düşünmüş olmamın aptalca olduğunu düşünüyorum. Çevre tarafından bulunmadan ya da yok edilmeden biri çantasını nereye saklayabilir ki?

"Öyle mi? Neden üzgünsün?" Dalgınca soruyorum, gözlerimin dolaşmasına izin veriyorum.

Bir şekilde, onun üzerinde bitiyor.

Tepedeki otoparka ulaştığımızda durdu ve dönüp bana sorgulayan bir bakış attı. "Üzgünüm çünkü burada ölmemiş olmanı dilerdim, Lanston." Kirli tarlaya doğru bakıyor. "Ama sen öldün."

Soğuk bir esinti saçlarımı karıştırıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Ben yaptım."

"Ve Şimdi bunu en iyi Şekilde değerlendirmeliyiz." Ophelia soğukkanlılıkla bana bakıyor, rüzgâr saçlarını omzunun üzerinde oynatıyor. "Hayaletinle tanıştığım için mutluyum. Bana kendimi hissettiren ilk kişinin..." düşünürken kaşları birbirine çarpıyor.

"Daha az yalnız mı?" Ona doğru bir adım atıyorum. Dünya kendi eksenini etrafında dönmeye yine de bu noktadan, onun sadece birkaç santim ötede durduğu yerden kıınıldamam.

Yüz hatları yumuşar.

"Sanki hiç yalnız değilmişim gibi," diye itiraf ediyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyor. Gün batımının son ışıkları yanaklarımızı okşuyor.

Dudakları aralanıyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

Onu öpmek istiyorum. Çaresizce. Ama aramızda oluşmuş olan küçük güveni de mahvetmek istemiyorum. Bu yüzden ona hafifçe sırtıyorum ve otoparkın etrafına bakıyorum. "Taş istinat duvarının etrafını ve otoparkın etrafını kontrol edelim," diye nefes alıyorum, sesim hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

Kaşlarını çatıyor ve o an anlıyorum ki ona istenmediğini hissettirmişim. *Kahretsin*. Uzun zamandır romantizm oyununun dışındaydım. Ortaya çıkan garip sessizliği düzeltebilecek *herhangi bir* şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o sertçe dönüyor.

"Kulağa hoş geliyor. Ben buraya bakacağım," diyor soğuk bir Şekilde.

Lanet olsun.

14

OPHELIA

BENİM BİR SORUNUM YOK. SADECE KIBARLIK YAPIYOR. LANSTON

"Seni tanıdığımın üçüncü günü öpüyorum" tipi bir adam değil.

Bir nefes üfledim.

Karanlıkta on beş yıllık bir el çantasını ararken kendime bunu birkaç kez söylemem gerekiyor. Otuz dakikadan fazla aradıktan sonra nihayet merdiven boşluğunun tepesinde buluşuyoruz. Tek ışık kaynağı lamba direklerinden geliyor. Lanston, kollarını korkuluklara dayamış, kenarda bekliyor.

Gerçekten de geçmişine takılıp kalmış. Yaklaşmadan önce onu gözlemliyorum, daha önceki halini hayal etmeye çalışıyorum. Eskiden sürekli gülümseyen, partinin ışığı olan birine benziyor.

Onu neşelendirebilecek bir şey düşünürken dudaklarımın kenarından bir gülümseme geçiyor.

Yanımdan geçip merdivenlerden aşağıya, aşağıdaki mahalleye doğru yürümeye başladım. Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum ve bakışlarının üzerimde yoğunlaştığını görüyorum. Şaşkınlık yüz hatlarını sadece bir saniyeliğine etkiliyor, sonra hınzır sırıtışımı yakalıyor ve rayları itiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan, ama ben merdivenlerden inerken adımlarımı hızlandırıyorum ve onun ayak sesleri de hızlanıyor.

Boğazımdan yükselen kahkahayı tutmak zor, ama her adıma odaklanmaya çalışırken bunu başarıyorum. Ayaklarım karanlık mahallenin zeminine değdiği anda ara sokağa doğru koşmaya başlıyorum.

Arka bahçesi harap olmuş küçük sarı bir evin önünden geçerken yavaşlıyorum. Ortada eski bir salıncak var. Tanıdık ortama bakarken ayaklarım titriyor.

-Evin görünümündeki dikkatsizlik ve zamana ve doğaya terk edilmiş dağınıklık.

Ailemde tam olarak bu salıncak seti vardı. İki zincirli salıncak esintide yavaşça ileri geri sallanıyor. Lanston'ın ayak sesleri yaklaşıyor, ama yavaşlarken ona bakmıyorum. Yanımda duruyor, soğuk akşam havasını sadece nefesi bozuyor. Teninden sıcaklık yayılıyor ve yırtık sayfaların hoş kokusu duyularımı işgal ediyor.

Bakışlarımı salıncaklardan ayırmak istemediğim için çenem kilitleniyor.

"Sorun nedir?" Lanston eğildi, iki elini kollarımdan birine koyarak yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi. Herhangi bir zarar var mı diye beni inceliyor ama bir şey bulamayınca gözlerime odaklanıyor.

Çenemi açmaya zorluyorum ve dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Salıncak neden beni bu kadar üzüyor? İçim daralıyor.

Bakışlarımı takip ediyor ve salıncaklara bakıyor. Elleri gevşiyor ama gitmeme izin vermiyor. Onun yerine beni kendine çekip sıkıca sarılıyor. Buna o kadar şaşırıyorum ki, kazağının kumaşına takılan küçük bir nefes veriyorum. Ellerinden biri sırtımı kavrayıp beni göğsüne yakın tutarken, diğeri enseme kavriyor. Başını benimkine yaslıyor ve gözlerim açılıyor.

Gözyaşlarım yanağımdan yuvarlanıp kazağının üzerine düşüyor; oluştuklarını bile fark etmemiştim.

"Üzgün olman sorun değil gülüm," diye fısıldıyor ve bu kadar karanlık bir dünyada duyabildiğim tek şey onun sesi oluyor.

En son ne zaman böyle kucaklanmıştım? Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve umurumda olmadığına karar veriyorum. Bunun dışında hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum, sadece onu.

Ellerimi kaldırıp kürek kemiklerine bastırıyorum, onun beni kucakladığı gibi ben de onu sevecenlikle kucaklıyorum. Göğsünün sıcaklığı kalbime bir güvenlik hissi veriyor.

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve yavaşça çekiliyor, üzgün bir şekilde sırtlıyor ve başını sallıyor. "Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

Lanston Nevers gibi bir adama gülümsemek mümkün değil.

"Yaparsan söylerim," diyorum sessizce, sanki biri bizi duyabilirmiş gibi.

Lanston başparmağını yanağımda gezdiriyor; yanaklarım kızarıırken sıcaklık da peşinden geliyor.

"Anlaştık." Evin çatısına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Daha önce hiç çatıda oturdun mu?"

Yarım bir gülüş attım. "Tabii ki."

"Gel, sana yardım edeyim." Elimi tutup bizi sarı evin yanına götürürken sorma zahmetine bile girmiyor. Beni bir çöp tenekesinin üstüne kaldırıyor ve oradan tırmanmayı başarıyorum. Lanston kendi başına tırmanmakta hiç zorlanmıyor ve başıyla çatının tepe noktasının bulunduğu yeri işaret ediyor.

Omuzlarımız birbirine değecek, ellerimiz hafifçe birbirine dolanacak şekilde oturuyoruz. O sessizliği bozmadan önce buraya neyi konuşmak için geldiğimizi bile yarı yarıya unutmuştum.

"Onlarla asla yeni anılar biriktiremeyeceğimi düşünüp duruyorum." Sesindeki keder kalbimi parçalıyor. Parmaklarımız birbirine geçmiş ve hafifçe birbirine sürtünen ellerimize bakıyorum. "Hiçbir zaman berbat bir evlattan başka bir şey olamadım. Ölen arkadaş."

Derin bir nefes alıp bulutlar ve yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyorum.

"Bunun doğru olmadığından eminim," diyorum ona nazikçe.

Başını benimkine yaslıyor ve "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Zihnin sana herkesten daha fazla yalan söyleyecektir, Lanton. Sen bir pislik değildin ve sadece *ölen bir arkadaş da değildin*." Bir an durup bunun kafasında oturmasına izin veriyorum. "Sen bir *kahramansın*. Neden bunu göremeyen bir tek sen varsın?"

Yorgun bir kahkaha atıyor. "Çünkü kendimi bir kahraman gibi hissetmiyorum. Ben sadece... benim. Üzgün. Depresif... ölü."

"Gerekirse sana sonsuza kadar hatırlatırım," diye tehdit ediyorum. Ses çıkarmıyor ama sırtışını omzumda hissedebiliyorum.

"Buna alışabilirim."

"Eminim alışırsın."

"Şimdi de sen."

Midem bulanıyor ve bakışlarım aşağıdaki salıncaklara geri dönüyor. Uzun bir süre düşünüyorum, unuttuğum ya da geride bırakmayı tercih ettiğim bir yerde sıkışıp kalmışım.

Lanston yer değiştiriyor, çenesi omzuma dayanıyor ve dudakları kulağımın hassas etine değiyor. Kalçasında kenetlenmiş ellerimiz daha sıcak yanıyor.

"Cinayetinizle bir ilgisi var mı?" diye soruyor içtenlikle.

Bu kelime karşısında gözlerim içgüdüsel olarak irkiliyor. "Pek sayılmaz, ama sanırım başladığı yer orası."

Bu kadar yakinken aldığı her nefesi hissedebiliyorum, tenime serin büyüler çiziyor. Bu tür bir şefkati arzuluyorum. Sabırlı ve özenli olan türden. Sessiz ama diğer her anlamda şok gürültülü.

Yutkunuyorum.

"Ailemin de aynı bunun gibi bir salıncak seti vardı. Bahşeleri de aynı şekilde şöplüktü. Başım belaya girdiğinde üvey annem beni evden dışarı kilitler ve saatlerce dışarıda yalnız bırakırdı. Salıncakta o kadar uzun süre otururdum ki kalçalarımın altında girintili çıkıntılı çizgiler oluşurdu." Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve bunu yutamayacağımı biliyorum. "Yıllar geçip ben büyüdükten sonra, oradan ayrılıp bir arkadaşımın evinde kalmaya başladım. Ama salıncakları ve orada ne kadar uzun süre oturup neden bu kadar kötü olduğumu merak ettiğimi hiç unutmadım. Gerçekten denedim, biliyorsun. Kendime *yarın daha iyi olacağımı* söyledim. *Değişebilirim.*"

Lanston başını omzumdan kaldırıyor ve bana baktığını biliyorum ama bakışlarıyla buluşmaya hazır değilim.

Hüzünlü, acı bir kahkaha attım. "Boktan kısmını bilmek ister misin? Benim *kötü* olmam çocukların yapması gereken aptalca bir şeydi. Kendimle ilgili değiştiremediğim şeylerden nefret etmeye başladım. şarkı söylemeyi ve dans etmeyi her şeyden şok arzuluyordum. Kendimden nefret etmeye başladım."

Elimi daha sıkı sıkıyor ve ancak o zaman gözleriyle buluşabiliyorum. Birçok kelimeyle, gerçekten ihtiyaçım olduğunda kimsenin söylemeyeceği birçok özürle doluydular.

"Salıncaklar sana şalınmış çocukluğunu hatırlatıyor," diyor sonunda. İfadeyi düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum.

Buradan, salınımların gerçekten ne kadar küçük olduğunu görmeye başlıyorum. Ne kadar önemsiz ve önemsiz ama yine de beni birçok yönden tetiklemeyi başarıyorlar. Özellikle de yalnızlık sanırım. Saatlerce kurumuş gözyaşı lekeleri ve zincirlerin üzerinde çaresizce kıvrılmış soğuk parmaklar.

"Onlara baktığımda, tüm reddedilme ve terk edilme duygularım geri geliyor. Ve başardığım kısmi iyileşme de yok oluyor."

Sessizlik.

Lanston ayağa fırladı. Başım otomatik olarak onun hareketini takip ederek ona doğru kalkıyor. Gözlerime dolmaya başlayan yaşlar hızla siliniyor. Ben daha tek bir sözcük bile söyleyemeden beni ayağa kaldırıyor.

"Hadi şu salıncağın içine edelim!" diye bağıyor evrene, çenesini dramatik bir şekilde kaldırıp bana bakmadan önce ve beni kollarının arasına alıp çatıdan aşağı koşmadan önce.

İçgüdüsel olarak bir çığlık attım ve omuzlarına yapıştım. "Lanston!" Gülerek bağıyorum.

Ama o durmuyor. Tam bir psikopat gibi gülerek çatıdan atlıyor ve küçük bir homurtuyla iki ayağının üzerine düşüyor. Gecenin soğuk havası çekilirken, damarlarımda eğlenceli bir sıcaklık dolaşıyor.

Beni yere bıraktı ve bahçedeki çöp yığınlarından birinden bir sopa aldı. "Al. Al. Yukarı." Gülümsemesi parlak ve herhangi bir düşünceden yoksun.

"Neden? Bu delilik-"

"Yemin ederim daha iyi hissedeceksin."

Bir süre onu düşündükten sonra iç çekiyorum ve uzattığı elindeki tahta sopayı alıyorum. "Tamam. Ama yardım etmek zorundasın."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Sanki bu sefer oturacaktım gibi." Göz kırıyor ve uzun bir pipo kapıyor.

Takip eden beş dakika hayatımın en güzel dakikalarıydı. Damarlarıma pompalanan adrenalin sarhoş edici. Kan başıma hücum ediyor ve kahkahalarım hiç çaba sarf etmeden dudaklarımdan dökülüyor. Sopayı daha önce hiç sallamadığım gibi sallıyorum. Zincirlenmiş salıncaklar avluda paramparça olup parçalara ayrılıyor.

Lanston yanımda gülüyor, aynı sertlikte sallanıyor ve setin bacaklarını kırıyor. Her sallanışında gömleği kalkıyor ve kaslarının nasıl esnediğini ve kusursuzca hareket ettiğini izliyorum. Omurgası belirgin ve ortasındaki küçük, yuvarlak kırmızı bir nokta kalbimi durduruyor.

Onun ölüm izi.

Bu üzücü düşünce sadece bir saniye sürüyor çünkü onun manyakça, hayattan daha büyük sırtışı beni tekrar o ana götürüyor. Piposunu fırlatıyor ve elimden sopayı alıyor, arkasına atıyor ve elime uzanıyor.

Yine kahkahalara boğuldum. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Beni arkasına çekti, gecenin bir yarısı karanlık bir sokakta koşan iki hayalet gibi ve bağırdı, "Az önce kişisel mülkü yok ettik! Buradan siktir olup gitmeliyiz."

Lanston da benim kadar iyi biliyor ki salıncaklar yaşam tarafında sağlam. Zamparalığımızın hiçbir sonucu yok, ama ben de buna ayak uyduruyorum çünkü bu hayatımın en güzel gecesi.

Ana caddedeki kasık roketine ulaşana kadar koşmayı bırakmıyoruz. Harlow'a geri dönerken, ruhumu ısıtan bir gülümsemeyle onu her zaman yaptığımdan daha sıkı sıkıyorum.

OceanofPDF.com

15

OPHELIA

HARLOW'A ELLERİMİZ BOŞ DÖNDÜK AMA MORALİMİZ YERİNDEYDİ.
yüksek.

Umarım Yelina ve Poppie'nin ayçiçeği tarlasını ararken şansları daha yaver gitmiştir ama benim beklentilerim yüksek değil.

Zavallı Charlie. Uzun zamandır buralarda oyalanıyor.

Lanston bisikletini garaj yoluna park etti; malikânede tek bir ışık bile yanmıyordu, bu da uzaktaki çamların arasından sızan sisi daha ürkütücü hale getiriyordu.

Ön kapıya doğru yürürken, "Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de bir şey bulamadığımız için hayal kırıklığına uğradım," diyorum.

Lanston bana elini uzatıyor ve kasvetli yüz ifademine üzerine küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Biliyor musun, sanırım kontrol edebileceğimiz bir nokta daha var. Yine de bir beklentim yok."

"Gerçekten mi? Nerede?"

"Gelin, size göstereyim." Lanston bizi Harlow'un yanından geçirip seraya doğru götürdü. Bitki masalarının yanından geçip doğruca arka tarafa doğru yürüyoruz.

Etrafını kaplayan yapraklı eğrelti otları yüzünden dün arkadaki kapıyı görememiştim. Ama işte orada. Topuzu pirinçten ve

paslanmış ve kullanılmamış. Lanston onu çevirir ve açılmadan önce kolu birkaç kez itmek zorunda kalır.

"Büyüleyici," diyorum, odadan sızan küf kokusuna burnumu kıvrarak.

"Hiçbir fikriniz yok." Bizi odaya götürürken Lanston'ın sesi tiksintiyle kısıktı. Yukarıdaki bir kordondan sallanan tek ampulü yakıyor. Oda kasvetli ve tozla kaplı; zeminin ortasında pasla kaplı bir gider var.

"Aman Tanrım, bu iğrenç." Ağzımı kapatıyorum ve yıllardır kimsenin dokunmadığı şeylerle dolu raflara dikkatle bakıyorum - çeşitli kağıtlar ve rastgele çim bakım ekipmanlarıyla dolu kutular ve kasalar.

Gözlerim raflar arasında gezinirken, kancalarla asılı ceketlerin bulunduğu bir portmantoya takılıyor ve sanki altlarında bir şey varmış gibi görünüyor.

Lanston'ın elini sıkıyorum ve o da bana bakıyor, sonra görüş alanımı takip ediyor.

"Hayatta olmaz," diyor bıkkınlıkla. Portmantoya doğru ilerler ve üzerine toz ya da kir bulaşmamasına dikkat ederek ilk ceketini kaldırır. Siyah ceket yere düşüyor ve bir sonraki kahverengi, sonra da küçük bir kadın hırkası.

Onun altında yıpranmış bir çanta var.

İkimiz de donup kaldık. Lanston bana inanmaz bir ifadeyle bakıyor.

"Bunca zaman sonra, başından beri burada mıydı?" Kederle söylüyorum.

Lanston çantayı kaldırırken sertçe başını sallar. "En iyi saklanma yerleri göz önündedir. Crosby buraya Liam'ı cezalandırmak için sık sık gelirdi."

Bu görüntü midemi bulandırıyor. Onları ya da cezalarının ne olduğunu bilmiyorum ama çimento zemin üzerindeki kırmızı girdaplar iğrenç şeyler hayal etmeyi kolaylaştırıyor.

Aceleyle Harlow'a dönüyoruz, depodan çıkmak için sabırsızlanıyoruz.

Müzik odasına giden koridor boş. Diğer tüm hayaletler bu saatte uyuyor olmalı. Döneceğimizi söylediğimiz saatten çok daha geç olmasına rağmen Yelina ve Poppie içeride bekliyorlar, yere uzanmışlar, Charlie de karşılarında ve satranç oynuyorlar. Köşedeki şömine üzerlerinde sıcak bir ortam ışığı titretiyor. Sakin ve sevimli doğaları, yarı sarhoş gülümsemeleri ve şarap kadehleriyle onları resmedilmeye değer kılıyor. Sadece birkaç kişinin durup baktığı bir müzede bulabileceğiniz bir sahne.

Üçü de başlarını kaldırıyor ve ben de şaşkınlıklarının yüz ifadelerine yayılışını izliyorum. Charlie kendini dirseklerinin üzerine itiyor.

Lanston odayı geçer ve dizlerinin üzerine çökerek çantayı gerçek sahibine uzatır. Charlie ilk başta tereddüt ediyor, neredeyse onu gerçekten bulduğumuzu inkâr ediyor. Ya da belki de bu fotoğrafın geçip gitmesine izin verirse onu nelerin beklediğinden korkuyor.

Lanston ve Poppie'nin yanına oturuyorum, Charlie çantasını yavaşça açarken heyecan ve belirsizlik nefesimi düzensizleştiriyor ve sendelememe neden oluyor.

İçindekileri tanır gibi olunca kahverengi gözleri yumuşuyor.

"İşte bu," diye fısıldıyor. Ardından gelen sessizlik koyu; bir çift gözlük, eski bir kitap ve ardından soluk bir fotoğraf çıkarırken hiçbirimiz nefes almaya cesaret edemiyoruz. Fotoğrafı şöminenin ışığına tutuyor ve yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Sevgilim." Sesi zayıf, fotoğrafı göğsüne bastırıyor

Sanki ondan bir dakika daha ayrı kalmaya dayanamayacakmış gibi.

Ona olan bağlılığına ve sevgisine hayranım. Bunca yıl sonra bile sevgisi hiç bitmiyor. Gözlerim Lanston'a kayıyor. Boynu açıkta ve oturduğum yerden sadece çenesinin arka tarafını görebiliyorum. Her bir parçası çok güzel. Beni Charlie'nin kayıp sevgilisini sevdiği kadar sevmesinin nasıl bir şey olabileceğini hayal ediyorum. Varlığımı arzulayan ve hep özleyen biri olarak parmak uçlarıyla tenimde daireler çizer miydi? Boynumun narin etine öpücükler kondurur muydu?

Lanston gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı çünkü dönüp bakışlarımı karşılıyor. Ruhuma bakıyor, ela gözlerinde binlerce kor titreşiyor. Onu öpebilirdim ve başka hiçbir şeyi asla bilemezdim çünkü şu anda başka hiçbir şeyin önemli olacağından emin değilim.

Sadece o.

Yelina'nın nefesi kesilir. "Charlie, neler oluyor?"

Panik sesi ikimizin de dikkatini tekrar Charlie'ye çekiyor. Gözlerim açılıyor.

Ortadan kayboluyor ama bununla tamamen barışık görünüyor ve rahatlatıcı bir gülümseme takınıyor.

"Sonunda hazırım," diyor. Hiç bu kadar sakin bir ses duymamıştım. Her birimize bakıyor ve gözlerini kapatıyor. "Vefat etmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Belki tekrar karşılaşırız."

Poppie gözyaşlarına boğulur ve Charlie'nin ellerini tutar. "Oh, Charlie, yapacağız! Seni bulacağım ve her zamanki gibi satranç oynayıp hikayeler anlatacağız."

yaptı." Kolunu gözlerinin üzerinde gezdiriyor. Yelina kollarını arkadaşına doluyor ve kendi gözyaşlarını burnuna çekiyor.

Charlie öne doğru eğilir ve ikisine de hüzünle sırtır. "Belki, bir gün. Elveda."

Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar hayaleti kayboluyor ve dördümüz bir an önce bulunduğu boş yere bakakalıyoruz. Güzel ve huzurluydu, öyleyse neden boğazımda bir çukur büyüyor? Korku kaburgalarımın arasından kayıyor ve bir yılan gibi damarlarıma dolanıyor.

Hepimizin böyle gideceğini nereden bileceğiz? Ya kötüyseniz? Kötü insanlar nereye gider? Yutkunuyorum ve sinirlerimin beni yenmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Tek ses Poppie'nin yumuşak ağlamaları.

"İlk defa birinin diğer tarafa geçtiğine şahit oluyorum." Sessizliği ben bozdum. Üçü de bana bakıyor ama kimse tek kelime etmiyor.

Şüphesiz, hepimiz aynı şeyi düşünüyor olmalıyız.

Sonra ne olacak?

Sürüklenme.

Burada yaşadığımız garip ayrışmaya ben böyle diyorum - derin bir gölün derinlikleri gibi düşüncelerimizin içine çekiliyoruz. Bazen sanki ağırlıklar bacaklarımızı aşağı çekerek yüzeyi duymamızı zorlaştırıyormuş gibi hissediyoruz. Sanki yavaşça ve farkında olmadan boğuluyormuşuz gibi.

Kendinizi yavaş yavaş kaybediyormuş gibi hissetmek korkunç bir şey.

Lanston saatlerdir penceresinin önünde duruyor; güneş doğmak üzere. Onu merakla izliyorum. Beyzbol şapkasını yatağının kenarına koymuş. Onsuz daha yakışıklı, bilinmeyene bakan sevimli bir heykel gibi. Cildinin düzlemleri pürüzsüz ve sert, yüzünün hatları ise keskin ve köşeli.

Odasına döndüğümüzden beri çok üzgün. Charlie'nin ölümü Poppie ve Yelina için de ağır oldu. Jericho'nun bunu nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Belki hayaletlerin geçmesine yardımcı olacak yeni fikirler geliştirir. Onda

oldukça iyi bir iş. Ücretsiz olduğunu da eklemeliyim. Ama kalbinin tamamen bu işte olduğunu söyleyebilirsiniz. Koridorlarda nostaljik bir şekilde yürümesi, sanırım hayattayken yaptığı aynı kalıplar ve rutinler.

Kimsenin bizi bulamadığı bu dünyadan yorulduk. Gitmek istiyoruz.

Bunu Lanston'ın kambur omuzlarında görebiliyorum. Sonrasında yatan şeyin içinde kaybolmak istiyor. Soğuk ve yorgun bir düşünce beni destekliyor. *Asla birlikte olamayız. Ben kalmak istiyorum.* Hiç şüphe duymadan bildiğim bir şey varsa, o da gidemeyeceğimdir. Fısıldayanlar benim gibi insanların nereye gittiğini söylediler. Ben gitmeyeceğim.

Kasvet içimde yoğunlaşıyor ve kalbimi oyuyor. Neden buraya geldim... neden onu uzaklaşamayacağım kadar sarhoş edici buluyorum? *Hayır. Eve dönmeliyim.*

Böylesi daha iyi. Ona ne kadar yakın olmak istesem de.

Yatağıma uzanıyorum ve başımın sağ tarafa düşmesine izin veriyorum. Komodini çıplak ama onu görünce çizim defterini içine koyduğunu hatırlıyorum. Yakın zamanda dalgınlığından çıkmayacağından emin olmak için hızla ona doğru bakıyorum. Çekmecesi ses çıkarmadan açılıyor ve kâğıt demetini sessizce çekip çıkarıyorum.

Cilt eskidir, kendinizi zamanın başka bir yerinde, mum ışığında bir şeyler karalıyormuş gibi hissetmenizi sağlayan türdendir.

Hevesle açıyorum ve sayfalardaki siyah, kireçli lekelere kaşlarımı kaldırıyorum. Bunlar yaratıkların çizimleri, kimsesiz ve ürkütücü. İlki, yaratığın başının üzerinde kıvrılan uzun, birbirine dolanmış boynuzlarıyla bir geyiğe benziyor. Vücut kıvrak, sanki deri kemiklerin üzerine ince bir çarşaf gibi örtülmüş, aradaki boşlukları dolduracak kas ya da et yok.

Çukurlu, uykusuz gözleri olan etsiz bir yaratık.

Korkutucu olduğu kadar, içinde anlatılmamış hüznü bir hikâyeye, zengin bir güzellik buluyorum.

Seni duyuyorum. Parmak uçlarımı sayfanın yüzeyinde hafifçe gezdiriyorum, siyah kömürü bulaştırmamaya dikkat ediyorum.

Sayfaların üzerinde bir gölge dolaşıyor ve Lanston'ın yorgun gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. En ufak bir öfke belirtisi yok, sadece merakımı anlıyor ve belki biraz da kırılgnalık.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor, sesi kırık ve yorgun geliyor.

"Yorgun bir adam görüyorum" dediğimde gözlerimiz bağlantıyı koparmıyor. Kendine zar zor tutunuyor ve altındakini saklamak için sahte bir deri giyiyor. Bir cephe."

Cevap vermiyor ama gözleri zayıflıyor ve çenesi kenetlenirken gözlerini kırptırıyor.

"Ama artık saklanmasına gerek yok. Ayakları zaten görünür durumda; sadece en çok korktuğu dünyaya bir adım atması gerekiyor" diyorum usulca ve gözlerine geri dönen umudu izlerken içimde bir şeyler kayıyor.

Belki onunla daha önce tanışmış olsaydım, Fısıldayanlar Ben.

Belki de onunla bir yapılacaklar listesi yapmak isterdim.

"Ophelia," dedi derin ve yumuşak bir sesle.

Elini bana uzatıyor ve ben de güzel parmaklarına bakıyorum, Bir sanatçının gibi nasırlı.

"Dünyayı keşfetmek için benimle gel."

Her şey durur ve kalbim kırılır. Onunla gidemem. Beni bekleyen şeyden korkuyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor ve içlerinde milyonlarca dilek buluyorum - elim kendi kendine hareket ediyor, yanağında geziniyor.

"Neden ben?" Nefes nefese sordum.

Lanston güler. "Ne demek neden? Senden hoşlanıyorum... ve birlikte eğleniyoruz. En son ne zaman seninle güldüğüm kadar güldüğümü hatırlamıyorum," diye itiraf ediyor.

Başımı salladım. "Bilmiyorum... Pek seyahat eden bir tip değilim." Dudağının kenarı yukarı kalkıyor ve elimi çekerek beni ayağa kaldırıyor.

"Peki ya yapılacaklar listesi hazırlasak? Belki kâğıt üzerinde görürsen fikrini değiştirirsin?" Sesi umutla dolu ve onu hayal kırıklığına uğratmanın korkusu içime daha da batıyor. Sanki organlarımı delip geçen çelik çubuklar gibi. Elimini bırakıyor ve defterine uzanıyor, yatağına oturmadan önce bir sonraki boş sayfaya geçiyor. Ona katılmam için yatağın ortasına vuruyor. Zayıfça gülümsüyorum ve kabul ediyorum.

Karanlıkta oturuyoruz, ay ışığı içeri süzülüyor ve alçaltılmış lambalar sayfayı aydınlatıyor. Hayatta yapmak istediğimiz şeylerin boktan bir listesini yaparken kahvemizi yudumluyoruz:

Lanston & Ophelia'nın Kova
Listesi Paris'e Gidiyor

*Bir yatta yelken açın
Balo salonu dansı
Geceleri sahilde içki içmek/kamp
yapmak Trene binip yeni bir yere
gitmek
İrlanda'nın Trinity College
Kütüphanesini ziyaret edin Başboş bir
bitkiyi kurtarın*

Gündemlerimizin bu şekilde harmanlandığını görmek kalbimin durmasına neden oluyor. Aşıkların balayı planlarına ya da bir lokantada peçetenin üzerine hızlıca karalanmış hayallere benziyor. Bu listenin onun için ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum. Huzurunu bulmak için.

Sonuncusuna sırtıyorum. Lanston omuz silkerek rahatça, "Bana ilham verdin," dedi.

Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor ve serçe parmağımı kaldırıyorum. "Birini saklayacağına söz verir misin?"

Gülümsemesi yavaş ve düşünceli, sonra serçe parmağı benimkiyle buluşuyor ve aramızda sıcaklık çiçekleri açıyor. "Şimdiden bir sulama tenekesi çalmayı planlıyorum."

Lanston'ın gözleri kıpkırmızı, yorgunluk onu davetsiz bir fırtına gibi içine çekiyor. Beni boğan ıstırabın içinden gülümsüyorum.

Ona gideceğimi söyleyemem.

Gözleri dudaklarıma kayıyor, orada kalıyor ve sonunda fısıldıyor: "Benimle kalır mısın?"

Kalacak mıyım?

Yastıklarına yaslanıyor ve o zaman anlıyorum. Sırtıyorum ve başımı sallıyorum, çarşafı geri çekiyorum, yanına sokuluyorum ve başucu lambasını kapatıyorum. Birbirimize bakıyoruz, alınlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Söylediklerimde ciddiydim, biliyorsun," diyor alçak ve sessiz bir tonda. "Ne?"

"Senden hoşlandığımı." Gözleri yarı kapalı ve kalbimi durdurmaya yetecek kadar uykulu bir sırıtışı var.

Buraya onunla gelmemeliydim.

"Benim de senden hoşlandığımı biliyorsun, Lanston," diyorum sessizce, suçlu bir sesle.

Sadece birkaç kez kıkırdıyor ve beni kendine çekiyor, kollarını etrafıma doluyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Söz mü?"

Yutkunuyo
rum.
"Evet."

Ortalık sessiz. Nefesleri ağırlaştı.

Yavaşça arkama yaslanıyorum ve yukarı bakıyorum, kirpiklerinin hayallerle dalgalandığını görüyorum. Kollarının altından sıyrılıyorum ve yatağın kenarına oturana kadar kayıyorum. Ona dönüp bakıyorum, birkaç gece önce ona kızdığım şeyi tam olarak yaptığının farkındayım. Güzelliği dikkat istiyor. Uykulu yüz hatlarını kaplayan hüznün, gözlemlenmeyi ve incelenmeyi gerektiriyor.

"Umarım bu dünyada hak ettiğin her şeyi bulursun," diye fısıldıyorum, dudaklarım ona o kadar yakın ki uyanmasından korkuyorum. Kısık sesim onun rüya gören zihnine düşüyor ve ona "Özür dilerim" diyorum.

Yüzü rahatsız olmamıştı; hiçbir şey duymamıştı, ama yine de bunu söylediğim için daha iyi hissediyordu. "Sen çok sevimli bir yaratıksın, Lanston. Sen kendini yırtık pırtık, ince bir deri giyen bir kurt olarak görsen de ben onun altındaki sıcak, beyaz kürkü görüyorum. Sen sadece başkalarının güzelliğini görmesinden korkuyorsun. Bu korkuyu sustur, sevgilim. Kendini özgür bırak."

Alnına bir öpücük konduruyorum ve parmaklarımdan yumuşak, açık kahverengi saçlarında gezinmesine izin veriyorum.

"*Ophelia*," diye mırıldandı Lanston usulca, hülyalı bir şekilde.

Gülümsemem kayboluyor ve ayağa kalkıp odasından çıkmadan önce son bir kez yanağını okşuyorum. Harlow Sanctum'un kapılarından çıkıyorum ve oradan uzaklaşan uzun araba yolundan aşağıya doğru yürüyorum. Karanlık opera evimin içinde bir kez daha durana kadar ayaklarım beni kasabaların ve köprülerin yanından geçiriyor.

Asla gidemem. Ben kalmak için yaratılmış bir hayaletim, evrenin terk edilmiş, yalnız yerlerine musallat olmak için. Benim olmadığım hiçbir karanlık köşe olmayacak. Çünkü ben burada kalacağım.

"Umarım o aptal ölmeden önce yapılacaklar listesini yapar ve huzuru bulur," diye fısıldıyorum pothos bitkilerimden birine. iPod'um birinci nesil ve zar zor çalışıyor ama en sevdiğim kendinden nefret eden şarkıyı açıyorum: Famy'den "Ava". Sonra yıpranmış sahneye adım atıyorum ve tek başıma dans ediyorum.

Yalnız, her zaman olduğum gibi, olduğum için kendimi küçümsediğim gibi. Ama böylesi daha iyi.

16

LANSTON

ONU ARARKEN UMUTSUZLUK BENİ TÜKETİYOR.

Dün gece onu çok yakınımda tuttum ama uyandığımda kollarım soğuktu ve Ophelia'm gitmişti. Damarlarımda bir ürperti dolaştı.

Bu şekilde gitmezdi. *Gitmez.*

Genelde duygularımı bastırmakta iyiyimdir ama o derimin altına nasıl ineceğini ve eski yaraları nasıl deşeceğini çok iyi biliyor. Yapılacaklar listemiz sol elimde buruşmuş, aklıma gelen her yeri kontrol ederken sıkıca yumruklanmış. Arayışımı fuayede sonlandırıyorum ve isteksizce onun burada olmadığı sonucuna varıyorum.

Ben uyuduktan sonra mı gitmek için bekledi? Bu neden bu kadar acı veriyor? Neden hisler beslediğim hiç kimse kalmıyor?

Kafamın içinde öfke ve üzüntü savaşıırken midemin içinde yılanlar kıvrılıyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. *Terk edilme*. Benim zayıflığım. Sonsuza dek tetikleyicim. Neredeyse beni öldüren o lanet kurşun kadar acıtıyor. Yıllardır hissetmediğim kadar çok duyguyla içim acıyor.

Beni terk etti.

Hep geride kalan ben oluyorum.

Kalan bahar günleri yavaş ilerler. Ay evrelerinden geçer ve daha fazla hayalet Harlow'u terk etmeye başlar.

Bu onun hatası, diye düşünüyorum kendi kendime, yorgun ve biriktirdiğim romun yarı sarhoş haliyle. Odamın köşesine yığılmış kitaplara bakarken kaşlarım çatılıyor. Hepsini dört kez okudum ve kitapçıya gitmem gerekiyor. İçimi çekiyorum ve arkamı duvara yaslıyorum; avuçlarımı zeminin soğuk fayanslarına dayıyorum.

Jericho, Ophelia'nın ölmeden önce yapılacaklar listesi fikrinden ve Charlie'nin kayıp fotoğrafını bulduktan sonra geçebilme yeteneğinden esinlenmiştir; öyle ki bunu programında uygulamıştır. Hayaletlerin yollarına devam etmelerini ve nedenlerini bulmalarını istiyor, ancak bu sadece Harlow'dan geriye kalanları bir kabuğa dönüştürüyor. Koridorlar boşaldı ve danışma gruplarında artık boş koltuklar var.

Yelina ve Poppie kalmaya karar verirler, ancak kalan birkaç kişiden biridirler. Jericho'nun gözlerinde, bu duvarların ötesindeki dünyaya özlem duyan bir bakış gelişmiştir.

Korkarım yakında o da bu çağrının peşine düşecek.

Kitapçıya göz atarken *Harlow'un değişmesinin onun suçu* olduğunu düşünüyorum. Müşteriler benim varlığımdan ve onların arasında nasıl hareket ettiğimden habersiz. Raftan çektiğim her kitap benim için çok gerçek, ama orijinaline dönüp baktığımda sanki ona hiç dokunmamışım gibi geliyor. Yaşayan dünyaya ulaşamadığım düşüncesi kalbimi tırmalıyor, eski yaraların çoktan kabuk bağladığı yerde yeni yaralar açıyor.

Özellikle bir kitap dikkatimi çekiyor. Karanlık bir kapağı ve gotik bir estetiği var. Ophelia'nın bu kitaba bayılacağını düşündüğümde dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Dişlerimi birbirine geçirirken çenemde bir acı hissediyorum. Ona olan kızgınlığıma rağmen yine de elime alıyorum çünkü buna ne kadar bayılacağını biliyorum. Olur da onu tekrar görürsem diye; bu düşünce beni hem sinirlendiriyor hem de göğsümde bıraktığı boşluğu dolduruyor.

Bazen bir insan gibi ödeme yapıyormuş gibi davranıyorum ama bugün kendimi oldukça kasvetli hissediyorum. Sırt çantamda bir avuç kitapla kitapçıdan çıkıyorum ve kimsenin beni gerçekten görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Görmüyorlar. Tabii ki görmüyorlar.

Ayaklarım beni gözetleme yerine giden sokağa geri götürüyor ama normalde yaptığım gibi zirveye doğru gitmek yerine, Ophelia'yı çok rahatsız eden salıncakta duruyorum. Tamamen yıkılmış olmamıza rağmen, eskisi gibi duruyor. O gece ondan kaçtığımız an öyleydi.

Bir tanesine oturmadan önce uzun bir süre eski zincirlere ve plastik koltuklara bakıyorum. Bu bana nostalji yaşıyor. İlkokul bahçesinde ve hatta babamın zalim bakışlarından kaçmak için evden kaçtığım saatlerden sonra yalnız kaldığım tüm zamanları.

Onun da benzer düşünceleri var mıydı? Belki daha kötüsü.

Zincirleri sıkıca kavıyorum ve salıncağın kayması için zemini itiyorum. Hava durgun ama bu küçük hareket içimdeki bir şeyi rahatlatıyor. Yanımdaki salıncağa bakıyorum. Onun yokluğu göğsümde yeni bir boşluk yaratıyor. Mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha yüksek ve derin bir delik.

Sessizliğimi hiç umursamıyor gibiydi, ben de onunkini umursamıyordum. Ama onun varlığı özlemine çektiğim bir şey - bana yumuşak bakışları ve yanaklarının kızarması. Başka kimsenin söyleyemeyeceği sözleri.

Onu özliyorum.

Yaz ortasına gelindiğinde güneş yakıcıdır ve Harlow'un duvarları griye dönmeye başlamıştır. Sanki içinde yaşayan hayaletler onu bu arafta tutan şeymiş gibi. Şimdi parçalanıyor, kendisinin hüznü bir görüntüsü.

Ophelia'yı sık sık düşünüyorum ve onu düşündükçe büyük bir öfke ve acı duyuyorum.

Onu kontrol etmeyi düşünmediğimi söylemek yalan olur. Bunu yapmak için duyduğum özlem giderek artıyor. Bazen dayanılmaz oluyor; onu görmek ve beni yönlendirdiği için cevaplar talep etmek istiyorum. Hayatımda bir kez olsun acımasız olmak istiyorum. Ama bu ben değilim.

Crosby'nin beni vurduğu tarladan amaçsızca geri dönerken ellerimi yumrukluyorum. Kasaba araziye satmaya ve bahar boyunca apartmanlar inşa etmeye karar verdi; temeller çoktan atıldı ve bir şekilde benden bir parça daha çalınmış gibi hissediyorum. Unutulmuş.

Ağustos böceklerinin melankolik şarkıları ve gökyüzüne çıkan kuş sürüleri eşliğinde ılık akşam geceleri işte böyle geçer. Hayaletler bir zamanlar bildiğimiz dünyanın yanında yürüyor. Bu gece ayaklarım ağırlaşıyor ve dinlenmek için birden fazla kez duruyorum. Elime bakıyorum, keşke parmakları iç içe geçseydi ve başparmağı elimin arkasında yavaş daireler çizseydi.

Gözlerimi kapatıyorum, onun düşüncelerini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Hiçbir şey konuşmadığımız uzun yürüyüşlerde yanımda olmasını arzuluyorum. Ya da yürümek için zamanımızdan çok söyleyecek şeyimizin olduğu yürüyüşlerde.

Asfalt ve Harlow'a giden sessiz yol en azından aynı. Bugün, çoğu gün olduğu gibi, yalnızlık içinde uzun bir yürüyüşe çıkmak istedim - tüm günümü alacak bir şey çünkü dünyadaki tüm zamana sahibim, değil mi? İşte ben böyle biri oldum. Sessizlik ve yalnızlık arayıcısı.

Uzun araba yolunda ilerlerken gözlerim ayaklarımın üzerinde geziniyor. Güneş saatler önce battı. Yıldızlar ve ay bana eve dönüş yolunu gösterdiler ve onların donuk ışığına aldırmiyorum. Odamdaki alkolü ve bir hayaletin sarhoş olmasının mı yoksa onu öldürememesinin mi daha üzücü olduğunu düşünüyorum.

"Karanlık, al beni," diye fısıldıyorum yıldızlara. Sonra gülümsüyorum çünkü onlara bir şeyler itiraf etmemi sağlayan Ophelia'ydı. Tıpkı ormanında kimsenin duyamayacağı bir yerde yaptığı gibi. *Şu anda da yıldızlarla mı konuşuyor?* Merak ediyorum.

Görüş alanıma başka bir ayakkabı seti giriyor, siyah bağcıklı botlar.

Duruyorum. Üzerime bir koku yayılıyor... *güller*. Ona bakmaya isteksizim ama yine de bakıyorum. Beklediğimden daha hevesli ve trajik bir şekilde.

Yüzü donuk; ben de kendi yüzümü onun duygusuzluğunu yansıtacak şekilde eğitiyorum. Hain bedenim onu burada görmeye tepki verirken damarlarımda keskin bir nabız dolaşıyor. Kalbim ağrıyor, zonkluyor, çarpıyor ve midem korku ve heyecanın karışımıyla çırpınıyor.

Bunca aydır ona kızgın olduğumu sanıyordum. Ama sanırım yanılmışım.

Onu çok özledim.

"Burada ne yapıyorsun?" Soğuk bir şekilde sordum.

Dudaklarında gevşek bir gülümseme oluşurken başı biraz eğiliyor, ancak gözleri dikkat çekici derecede hüznü. "Seni görmeye geldim."

Yüz hatlarımı hızla düzeltmeden önce kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Neden?"

Ophelia duygusuz ses tonuma anlayışla başını sallıyor; yaptığı şeyin alçakça olduğunu biliyor.

Omuz silkti ve "Hâlâ burada olup olmadığını görmek istedim" dedi. Ve sonra, orada durup beni beklediği kadar rahat bir şekilde, doğruca yürüyüp otoyola doğru geri döndü. "Sonra görüşürüz, Lanston."

Sesi havada asılı kalıyor ve göğsümdeki ağrıyı daha da azaltıyor.

Çenemdeki kaslar esniyor ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Dönüp gidişini izlemeyeceğim. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Ophelia. Zalim ve soğuk, tıpkı hikayelerdeki gibi.

Yine de bütün gece uyanık kaldım, tavana baktım ve elimi göğsümün üzerinde sıktım. Onu görmek özlemi daha da kötüleştirdi; eski bir yaranın iyileşmeye başlamamış yeni bir kesiği gibi.

Sonbahar bana her zaman derin bir nostalji ve acı getirir. Liam'la tanıştığım mevsim. İki yıl sonra da Wynn ile tanıştım. Öldüğüm mevsim. Ve şimdi, arkadaşlarımin mezarımı ziyaret ettiği mevsim.

Ekim ayının ortalarına doğru geleceklerini bilsem de, sürekli olarak mezarlıkta oyalanır, onları görmek için sabırsızlanır ve beklerim. Bazen burada uyuyakalıyorum, özellikle de festivalin yaklaştığı günlerde.

Bugün 2 Ekim ve Ophelia'yı aylar önce bana yaptığı o gece ziyaretinden beri görmedim. Müzik odasında oyalanıyorum ve şimdi onu Liam ve Wynn'den daha çok düşündüğümü fark ediyorum. Charlie'ye yardım etme konusundaki kararlılığı katartıktı ve Harlow'un etrafına çok fazla mutluluk çekti. Her gün daha fazla hayalet ayrılrsa da, buradaki genel korku azalıyor. Huzurumuzu buluyoruz, yani ben hariç herkes.

Ama yine de güneş ışığının tadını çıkardığım sessiz öğleden sonralarının tadını çıkarıyorum. Charlie gittiğinden beri Yelina ve Poppie artık bu odaya gelmiyorlar. Kendime piyanoda birkaç şarkı çalmayı öğrendim ve hatta bir şarkı bile yazdım, ancak dünyadaki başka kimsenin duymasına izin vermeyi planlamıyorum. Ama sözler orada. Bir kitabı karıştırıp zaman kaybetmek için iyi bir yer ama

Günler geçtikçe ve ben kanepedeki boş yere bakmaya devam ettikçe, onu  zlememin bitmeyeceğini biliyorum.

Bana musallat oluyor, başka bir hayalete musallat olan bir hayalete. Boş zamanlarımda hayaletlerle ilgili filmler bile izledim, böylece onun düşünceleriyle çektiğim eziyet hakkında biraz fikir sahibi olmaya çalıştım ama tabii ki hepsi benim gerekliğime kıyasla çok zorlama.

Bu yüzden aşk kitaplarıma dönüyorum ve orada biraz teselli buluyorum. Anladığım kadarıyla, ya o duygusal filmlerdeki gibi ona olan aşkımı ilan edebilirim ya da küçük bir pislik gibi nasıl sevdiğini görmek için onu ziyaret edebilirim.

Ben ikincisini seçiyorum.

Terk edilmiş opera binasının dışındaki köprüde yürürken ellerim soğuk ve ceketimin ceplerinde sıkıca kenetlenmiş durumda. Takip etmenin cazibesini hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Birini izlemek eğlenceli ve eğlendirici.  rk t c , biliyorum, ama ben lanet olası bir hayaletim, bu yüzden buna sahip olabilirim.

Ophelia bütün gün apartmandan dışarı adımını atmadı. Köprüde volta atıp başka şeylere baktıkça evde olup olmadığını, dahası Harlow'da karşılaştığımız gece beni görmek için ne kadar beklediğini merak etmeye başlıyorum. Birbirimize rastladığımızda açıkça gidiyordu. Bütün gün kaldı mı? Ayakları ağrıyana kadar ayakta mı durdu? Bunu uzun süre düşündüm.

Kuşlar gün batımının üzerinde süzülüyor. Gece çökerken ve köprü lambaları yanarken gürültülü sokaklar daha da gürültülü hale geliyor.

Yine de bekliyorum.

Tanıştığımız bankta oturmaya karar veriyorum, her iki yanında g l ağaları var. Kıp kırmızı çiçekler güzel, kasvetli ve mevsim değişikliğiyle birlikte soluyor. Birini koparıyorum ve arkama yaslanıyorum. Dikenler keskin ama işaret parmağımdan kan akmıyor. Acı yok ve birkaç saniye sonra kansız yara yok oluyor. Gözlerim kanaması gereken noktaya dikiliyor. Bir g l dikenini kadar basit bir şeyin hissini özlemek ne kadar garip.

Bir süre sonra opera binasının yanındaki hareket dikkatimi çekiyor. Gözlerimle figürü takip ediyorum ve dantel ve dikilmiş iek desenleriyle dolu uzun krem elbisesini gördüğümde Ophelia olduğundan emin oluyorum. Onun dışında kimsenin böyle elbiseler giydiğini bilmiyordum. Bu da ona imrenmeme neden olan bir başka şey.

Bana doğru geliyor.

Beni şaşırttığı kadar onu da şaşırtmayı umarak sırtıyorum.

Yavaşça yürüyor, tek başına, ayakları çıplak. Gözleri yorgun görünüyor, altlarında koyu halkalar var. Tam olarak duyamadığım bir şarkı mırıldanıyor, ama banka yaklaştıkça bakışları yükseliyor ve benimkilerle buluşuyor.

Fiziksel olarak şok geçirir: gözleri büyür, omuzları dikleşir, elleri birbirine kenetlenir.

"Merhaba Ophelia," diyorum elimden geldiğince yumuşak bir sesle. Gül, ben onu döndürürken parmaklarımın arasında kıvrılıyor. Sinirlerim onun huzurunda bir an bile rahat durmama izin vermiyor.

Boğazı düğümlendi ve kekeledi, "L-Lanston. Nesin sen-" Harlow'a yaptığı sürpriz ziyareti hatırlayarak durdu, eminim hafızasını canlandırmak için ona attığım hınzır gülümsemeden dolayı.

Omuzlarının düşmesine izin veriyor ve gülüyor. "Sakın bana benim gibi bütün gün beklediğini söyleme."

Bütün gün beni mi bekledi? Yanaklarım ısınıyor ve o hafif his göğsümün içinde birikiyor, tutmak istediğim öfkeye ihanet ediyor.

"Maalesef," diye mırıldanıyorum kaşlarımı çatarak.

Ophelia uzun bir nefes alıyor ve yanıma oturmadan önce elbisesini bacaklarının arasına sıkıştırıyor. Çiçeksi kokusu bunaltıcı ve geldiğime memnun olmamı sağlıyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor ve tüm sıcak düşüncelerimi anında öldürüyor.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? İyi görünüyorsun-" Duraklıyorum, eleştirel düşünüyorum. İlgisiz bir kaş kaldırıyor. Ama orada çok şey var. Ağzının seğirmesine neden olan ıstırap, gözlerinin çukurlarındaki karanlık, her zamanki pembe dudaklarının soluk rengi. "Gerçekten çok yorgun görünüyorsun."

Gülümsemesi hızla yayılıyor ve hemen ardından gelen kahkahası benimkini de dışarı çekiyor. Bir an için birlikte gülüyoruz ve bu, gittiği gece onu kollarıma aldığımdan beri hissettiğim en güzel şey. Ophelia'nın varlığı tek başına benimle konuşuyor. Gülüşü, değer verdiğim bir sestir.

Sessizlik, yıldızlardan ve tutulmayan sözlerden oluşan bir battaniye gibi üzerimize örtülüyor. Güneş şehrin arkasına doğru alçaldıkça kararan kasvetli Ekim ışığında onu gözlemliyorum. Dalgalı saçları her zamanki gibi çekici. Ancak gözleri daha az umutla dolu. İliklerinde taşıdığı ateş sönmüş ve omuzlarında kasvetli bir çöküşle oturuyor.

"Neden gittin Ophelia?"

Uzaktaki kargaların yumuşak gaklamaları dışında tek ses benim sesim.

Alt dudağı sertleşiyor ve çenesini eğiyor, gözlerimle buluşmak istemiyor. Belli ki onun da kalbi acıyor ama bana neden direndiğini anlayamıyorum.

Sonunda, kararlı bir şekilde bakışlarımla buluşuyor, gözleri kasvetli bir kızarıklıkla çevrili. Gerçekten çok yorgun görünüyor, belki de her şeyden.

"Lanston... Ben iyi bir insan değilim." İnkâr edercesine başımı sallıyorum ama bana yalvaran bir bakış atarak hareketimi durduruyor. "Benim gibi insanların öbür tarafta dört gözle bekleyecekleri iyi şeyler yok... Senin gibi insanların gittiği yerlere gidemiyoruz." Elleri titriyor ve kucagında buluşuyor, parmaklarını birbirine geçirirken sıkılaşıyor.

"*Ophelia*." Onun adı dudaklarımda ipek gibi, bir yakarış.

Geçtiğinde onu kötü bir şeyin beklediğini mi düşünüyor? Böyle bir şeye nasıl inanabilir? Göğsüm ağrıyor ve onu kucaklamak, ona tatlı şeyler söylemek, tüm acısını dindirmek için can atıyorum.

Yavaşça göz kırpmıyor ve sonra duruşunu düzeltiyor. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Başımı sallıyorum. "Sen bildiğinden çok daha fazlasısın, düşünmene izin verdiğinden çok daha fazlası. Bu kadar kötü ne yaptın gülüm?"

Boğazı hafifçe sallanıyor ve küçük yumrukları kucagında sıkılıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor yüzüstü.

"Tabii ki."

"Fiziksel olarak vurulmayı mı yoksa zihinsel olarak istismar edilmeyi mi tercih edersiniz?"

Çenem geriliyor ve içimde karanlık, kıvrımlı bir hastalık uyanıyor. İkisinden de nefret ediyorum. Canımı yakan çürükler yüzünden uyuyamadığımı hatırlıyorum. Bazen beni sabaha kadar uyanık tutuyorlardı. Ama kelimeler. Onlar beni hala uyanık tutuyor, şimdi bile.

"Vurulmayı tercih ederim," diyorum sessizce. Bu itiraf dilime sürülen yağ gibi.

"Bana da vurmalarını tercih ederim" diye fısıldarken gözleri yumuşuyor ve bakışlarını kaçırıyor.

Gözlerimi onun titreyen ellerine indiriyorum. Kendi ellerimi onların üzerine koyup biraz teselli vermek istiyorum ama kaçınıyorum. "Keşke hiç seçim yapmak zorunda kalmasaydın."

Derin bir nefes alıyor ve gözlerini kısıyor. "İnsanlar hakkında bunu hiç anlamadım. Kelimelerle zalimlik yapmaktaki ısrarlarını. Kandırmacalarını. *Bu sefer sana vurmadım*. Hayır, belki vurmadım ama bana bir gün kanser olmana benim sebep olacağımı söyledin. Sırf var olduğum için senin felaketin olacağımı." Duraklıyor ve bana bakıyor, gözleri o kadar donuk ki beni mahvediyor. "En azından bir

Et yarası orada kalıyor. Kemiklerimden daha fazla batmıyor. Ama bana neden berbat bir insan olduğumu ya da neden değersiz olduğumu anlattıklarında, o yaralar ruhumu istila ediyor. Yanıyor, acıyor ve ondan sonra ne oluyor biliyor musun? İlk darbeden sonra mı?"

"Ne?"

"Sonra çürür. Çürür ve zehre dönüşür. İlk olanlar o kadar da kötü değildir. Kendinize yalan söyleyebilir ve çürümeyi gömebilirsiniz. Ama yayılır, hiç durmaz ve neyle öldürmeye çalışırsan çalış, kalır. Bana vurmalarını tercih ederim... çünkü bunun için onlardan nefret etmek kolaydır, ama sizi kendinizden nefret ettirdiklerinde bu zordur. *Bu asla geçmez. Asla iyileşmez. Kalbinizin en derin yerlerinde size aşağılık olduğunuzu fısıldayan o dırdırcı sızı her zaman var olacaktır. Ve neye inanacağınızı bilemezsiniz çünkü bunu çok uzun zamandır duymuşsunuzdur. Nasıl görünüyorsak öyle olmuyor muyuz? Sonunda tüm bu çılgınlığa teslim olmuyor muyuz?*"

Bu sefer elini uzattım ama o sadece dudaklarını büküp üzgün bir şekilde bana baktı.

"Sen o şeyler *değilsin*, Ophelia."

Yavaşça göz kırpmıyor. "Sanırım öyleyim. Seni incittim, Lanston. Ve yapacağım tek şey bu. Ben buyum."

Çılgılık atmak istiyorum. Yıldızlara, onun acısına tanıklık eden her şeye. En güzel ruhlar neden ezilir? Boğazımda bir düğüm büyüyor. *O yanılıyor.*

"Gitseniz iyi olur. Yine de seni tekrar görmek güzeldi. Seni görmeyi çok seviyorum," diye itiraf ediyor ve sanki her şeyi hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi gözlerinin tüm özelliklerimde gezinmesine izin veriyor.

Özlem beni cesaretlendiriyor. "Kalabilirim," diyorum yavaşça. Onunla kalmayı o kadar çok istiyorum ki. Yarın onu görebileceksem bütün gece bankta bile oturabilirim. Ertesi gün de.

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir ve başını sallar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Lanston."

Acıyor, acı büyüyor.

"Evet, haklısın." Birkaç hüznü kahkaha atıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve gözlerimin izin verdiği sürece onunkilere bağlı kalmasına izin veriyorum.

Sessizliğimizi bozdu. "Bir sonraki performansına gelir misin?"

Kafamın içinde bir ses, *bahara kadar değil diye haykırıyor*. O zamana kadar beni görmek istemediğini bana bu şekilde mi bildiriyor? Bu düşünce

garip bir şekilde sakatlayıcı.

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Elbette."

"Sonra görüşürüz o zaman." Tereddütlü ama güzel bir gülümseme. Kopardığım gülü ona uzatıyorum ve o da nazikçe alıyor, bakışlarımızı bir kez bile kesmiyor. Gözlerinde acı var ve bunu onun için daha da zorlaştırmaya gücüm yetmiyor.

Ben de fısıldadım, "Tekrar görüşene dek."

OceanofPDF.com

LANSTON

SONBAHAR FESTİVALI GELİR VE BAKERSVILLE BİR TURİST MERKEZİNE DÖNÜŞÜR
Cennet.

Basın, Crosby'nin slasher-film-mısır tarlası kovalamacasını, özellikle de ardından gelen tüm üzücü olayları yedi. Şimdi Bakersville insanların katılabilmesi için bilet satmak zorunda, aksi takdirde herkese yetecek kadar park yerleri yok.

Mezar taşımın üzerine otururken bacağıma gergin bir şekilde zıplıyor. Basit, gösterişli ya da abartılı bir şey yok. Burayı koruyan uzun meşe ağaçları bana nostalji yaşıyor. Yapraklar geçen hafta dökülmüştü; birkaç büyük fırtına dün onları tamamen temizledi ve mezarlığı renksiz bıraktı.

Neredeler?

Genellikle öğlene kadar çoktan şehre varmış ve mezarımı ziyaret etmiş olurlar, ancak güneş çoktan orta noktayı geçti ve şenlikler başlıyor.

Hala gelmediler.

Alt dudağımı endişelendiriyorum, dişlerimi yumuşak ete bastırıyorum ve sonunda festivali kontrol etmeye karar veriyorum.

Ana cadde kalabalık. Altı yılda ne kadar çok şeyin değişebildiğine hayret ediyorum. Ben hayattayken bu küçük bir kasaba etkinliğiydi. Şimdi bakıyorum da, neredeyse aynı festival bile değil. Satıcılar daha büyük, daha modern

ahşap standlar ve süslü tabelalar. Mısır tarlası labirenti eskisinden iki kat daha büyük ve daha korkutucu hale getirmek için direklere korku müziği çalan mikrofonlar yerleştirdiler.

Satıcı stantlarını, hatta kitapçı ve kafeyi bile aradım. Dans yakında başlıyor. Neredeler? Endişelerim içimde bir tümör gibi büyüyor, ağırlaşıyor ve ruhuma yük oluyor. Bir şey mi oldu?

Dans başlıyor ve hala onlardan bir iz yok. Emin olmak için her çiftin etrafında dolaşıyorum. Geriye sadece labirent kalıyor.

Bir daha asla dönmeyeceğime yemin ettiğim yere bakarken hareketsiz duruyorum ve korkuyla sarsılıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve kan kulaklarıma hücum ederek duymamı zorlaştırıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak mısır saplarının arasına doğru ilerliyorum.

Sakince yürümeye başlıyorum ama birkaç dakika sonra tarlaların arasında koşturuyor, çılgınca dünyada en çok sevdiğim iki insanı arıyorum. Burada değiller. Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Onlar değil...

Labirentin ortasında duruyorum ve duygularım beni ele geçirirken yere çömeliyorum. Unuttular mı? Bu yıl zamanları yok muydu? Ruhum ağrıyor ve yorgun düşünceler içimde dolaşıyor.

Hayır. Lütfen beni unutma. Lütfen beni burada bırakma. Gözyaşlarımı engellemek için avuçlarımı gözlerime bastırıyorum ama yine de tenimde birikiyorlar. Ağrıyor ve tüm kargaşamı içinde barındırıyor. Geride bırakılmış hissetmekten daha büyük bir acı yoktur. Unutulmak.

Midem bulanıyor ve kusuyorum. Artık ortalık sessiz; festival bir saat önce sona erdi. Olması gerekenden çok daha uzun süre aradım ama... Ortaya çıkmamaları çok gerçek dışı görünüyordu.

Elimi kaldırıp kolumun iç kısmını, dirsek kıvrımlarının hemen önünü ovuyorum ve başparmağımın üçümüzü simgeleyen dövmemin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Her zaman üçümüzün olması gerekiyordu.

Burada olmamalarının ilk inkârı geçiyor ve ardından suçluluk duygusu geliyor. Her yıl gelmelerini bekleyemem ki. Ne de olsa hayattalar, benim gibi yapacak bir şeyleri olmadan beklemiyorlar.

Belki de hayatlarına devam etmek için ilk adımı atmışlardır. *Ve bu acıtıyor, hazır değilim.*

Motosikletimle Harlow'a dönerken gözlerim ağırlaşıyor. Arkamdan kapanan kapıların sesi yüksek ve malikânenin her yerinde yankılanıyor.

Poppie'ye ya da Yelina'ya, hatta Jericho'ya seslenmeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. Beni bu halde görmemeliler. Koridorlarda yavaşça ve sessizce yürüyorum ve parmak uçlarımda yontulmuş, gri duvarlarda gezinmesine izin veriyorum. Ay ışığı müzik odasının zeminini aydınlatıyor. İçeri giriyorum ve battaniyelerden birini üzerime çekiyorum. Sonra Wynn ve Liam'ın çok güzel şarkılar çaldığı piyanonun başına oturuyorum ve gözlerimi kapatıp başımı tuşlara yaslıyorum.

Ophelia yanımda olsaydı, kendimi bu kadar kötü hisseder miydim? Yanımda olsaydı, parmaklarını tenimde gezdirseydi göğsümdeki acı hafifler miydi? Bu yalnızlık beni lanetliyor. Her geçen gün daha da fazla.

Yapılacaklar listesi aklıma geliyor ve tek bir tuşa yavaşça dokunurken Tanrı aşkına beni burada tutan şeyin ne olduğunu düşünüyorum. Ses koridorlarda yankılanıyor ve kalbimin yorgun atışlarını bastırıyor.

Onun adını tekrar tekrar düşünüyorum ve içimde bir sızı hissediyorum.

Ophelia.

Ophelia beni yine Noel zamanı ziyaret ediyor. Nedenini bilmiyorum ama kalbimin yükü bu sorudan daha ağır basıyor. Onun bana yaptığı gibi ben de ona musallat oluyor muyum? Belki de tatil için gidecek başka bir yeri yok - uğrayacak ve yakınında oyalanacak başka kimse yok. Ben yatak odamın penceresinden onu izliyorum, o da avludan sessizce beni inceliyor. Gözlerimiz bir kış dansına kilitlenmiş, sessiz ve sabit kar şahidimiz.

Ne yapacağını görmek için bekliyorum ve o da beni bekliyor gibi görünüyor. Meraktan yorulduktan sonra biraz başını sallıyor, sonra da küçücük bir gülümseme veriyor.

Hayatımda hiçbir pencere pervazına bu kadar sıkı tutunmamıştım. Peşinden koşmamak ve onu göğsüme yakın tutmak için kendimi tutuyorum. Onu öyle çaresizce özleyorum ki, bu özlem kemiklerimin içinde bir kanser gibi yayılıyor; parmak uçlarımda onun yumuşak tenine derinlemesine batmasına ve dudaklarımı dudaklarına bastırmama izin verme dürtüsü.

Onu benden uzak tutan bir şey var - Fısıldayanlar, şeytanları, sonrasında olaklardan duyduğu korku. Beni uzak tutmak için elinden geleni yapıyor. Ama evrenden gelen bu çağrıya, hayaletlerimizdeki atomların çekimine daha ne kadar direnebileceğimizden emin değilim.

Çarpışacağız, bundan eminim.

Yelina kolumu çekiştirirken, "Hadi ama, burada yalnız kalamazsın," diye yakınıyor. Ona düz bir bakış atıyorum ve başımı sallıyorum. Kadife kahverengi bir ceket, kot pantolon ve üzerinde "Macera" yazan bir şapka giymiş. Omzundaki çantayı yeniden ayarlıyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor.

"Siz sadece birkaç hafta uzakta olacaksınız. Ben iyi olacağım," diyorum sert bir şekilde, ellerimi kapüşonumun cebine sokarak. Gerçek şu ki, iyi olup olmayacağımdan emin değilim. Daha önce hiç bu kadar uzun süre yalnız kalmamıştım. Onlarla gitmem için bana yalvarsalar da, gitme isteğini kendimde bulamıyorum. Çok yorgunum. Ne kadar uyursam uyuyayım ya da karanlığa ne kadar bakarsam bakayım, huzur ruhuma işlemiyor.

Poppie sanki başım beladaymış gibi kalçasını çıkarıp elini üzerine koyuyor. Büyük boy sarı paltosu "turist!" diye bağırıyor ve valizi seyahat için makul olmayacak kadar büyük. "Emin misin?" diye soruyor içtenlikle, Jericho ve Yelina'ya bakıp fikirlerini alıyor.

Jericho endişeli bir bakışla yüzümü inceliyor ve sonra gülümsüyor. Kıyafeti çok daha az gösterişli, siyah fermuarlı bir kazak ve siyah kot pantolon. Omuzlarında küçük bir sırt çantası var. "O iyi; sadece kendini teselli etmeye ihtiyacı var." İkisi de ona ters ters bakınca sinirli bir şekilde gülüyor ve ekliyor: "Lanston iyi. Yorgun görüldüğünü biliyorum ama Bahar Gösterisi'ne yine katılacak, değil mi?" Jericho'nun sesinde meraklı ve imalı bir ton vardır.

Ophelia'yı tekrar görmemi istiyor. *Ben de onu tekrar görmek istiyorum.*

Ama son birkaç ay kalbimi nasırlaştırdı. O kadar yorgunum ki, buradan ayrılmak istediğimden emin değilim. Tek yaptığım pencereden dışarı bakmak, karın düşüşünü, erimesini ve filizlerin soğuk, ölü topraktan yükselmeye başlamasını izlemek.

Onları rahatlatmak için başımı salladım. "Evet."

Üçü ayrılırken boş fuaye penceresinden onları izliyorum. Jericho'nun siyah cipine binerlerken bahar rüzgârları saçlarını karıştırıyor. O

Aracın içinde kaybolmadan önce son bir kez Harlow'a, sonra da bana baktı.

Onlar çoktan gittiler ama ben kaldım.

Uzun bir süre fuayede durdum. Burası bir yıl içinde hızla perili bir köşke dönüştü. *Bu onun suçu.* Müdahaleci düşüncelerim şiddetle söylüyor. Mantıklı yanım bunun doğru olmadığını biliyor ama işte o zaman her şey değişti. Beni tamamen yalnız bıraktı. Herkes kendi geçiş ve macera yolunu bulmaya gitti, ben hariç herkes.

Harlow'un boş olduğu ilk gece müzik odasında yerde yatıyorum. Uyku yine benden kaçıyor ve düşüncelerim her zamanki gibi sadece onun tarafından tüketiliyor. İşaret parmağımla yere vuruyorum ve karanlık tavana bakıyorum.

Ophelia Rosin.

Ertesi gün, kasık roketimi gezintiye çıkardım. İlk başta amaçsızca; dönüşleri ve yolları geldikleri gibi alıyorum, ama sonra Ophelia'nın saklandığı yere doğru gittiğimi fark ediyorum. Eski Patika Kapalı tabelasına park ediyorum ve patikadan yukarı yürüyorum; kasvetli fısıltılarıyla ağaçların arasından.

Zirvede, alacakaranlıkta, onun performansını görmeye karar verdim. Ve bu sefer parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Tutunup aklını başına getireceğim ve aramızda olup bitenlerin hiçbir şey olmadığını görmesini sağlayacağım. Bir yıl önce başladığımız şeyi bitirmeli ve son yolculuğumuza çıkmalıyız.

Artık görmezden gelinemez.

OceanofPDF.com

18

OPHELIA

A GÜZEL BOSTON FERN OTURUR AT VE KÖŞE . VE KALDIRIM,
Şehir merkezindeki bir apartman kompleksinde bir kiracı tarafından terk edilmiş. Çömeliyorum ve elimi solmuş eğretili otlarının üzerinde gezdiriyorum. Terk edilmişliğin verdiği hüznün kalbime işliyor.

"Seni eve götüreceğim," diye fısıldıyorum ona ve opera binasına geri götürüyorum.

Köprüden geçerken Lanston'ı düşünüyorum. Zihnimde hep o yer kaplıyor ve göğsümü ağrıtıyor. Meraklı gözleri ve beni her gördüğünde dudaklarını kaldırışı. Kirpiklerinin yanaklarında bıraktığı hoş öpücükler.

Gözlerim gül ağaçlarının yanındaki bankın üzerinde geziniyor. Ziyaretinden bu yana, günün erken saatlerinde köprüyü kontrol ettiğimden emin oluyorum. Güzel hayaletin dönmesini sabırla ve umutsuzca beklediğimi fark ettim. Onu terk eden ve uzak tutan ben olsam da, karanlığın ışığı istediği gibi onun varlığını arzuluyorum. *Ben bir pervaneyim*, gözlerim dövmemin üzerinde oyalanıyor, *o ise bir kelebek*. Onun ışığı kör edici.

Onunla ilgili düşünceleri uzaklaştırmak için başımı sallamak zorunda kalıyorum. O zamandan beri gelmedi. Aylar önce Aralık ayında ziyaret ettiğimde dışarı çıkmamıştı, şimdi neden çıksın ki? Onu uzaklaştırdım ve o böylece kaldı. O gece bana attığı soğuk bakış damarlarımı dondurdu.

Ama kesin olan bir şey var. Birbirimize bağlıyız. Bağlandık. Kelepçelendik. Ayrılamayız.

Özlem, yaşadığım tüm kalp kırıklıklarından daha çok acıtıyor - sanırım bunun nedeni, onun da benim ona aç olduğum kadar bana aç olduğunu bilmem. Bizi ayrı tutan benim.

O burada değil. Evime ulaştığımda bacaklarım yavaşlıyor.

Eğretili otunu yeni bitki ailesinin yanına koyuyorum ve düşünmekten ve umut etmekten bıkmış bir halde yıpranmış kırmızı koltuğuma uzanıyorum. Köprüde olmadığı her gün kendimi biraz daha kaybediyorum.

Yıllık performansım bu gece, ama onun orada olmayacağı düşüncesi beni korkutuyor. Bu gece tanışmamızın üzerinden bir yıl geçmiş olacak - dünyam durduğundan ve hayalet olmakla ilgili sevdiğim her şey sona erdiğinden beri.

Çünkü ondan sonra, onun yanında olamayacaksam hayalet olmanın sevilecek bir yanı olmadığını anladım. Bir zamanlar beni bekleyen karanlıkla yüzleşmekten duyduğum korku azaldı. Sanırım onunla birlikte olabileceğim anlamına gelseydi kâbuslara ve cezalara göğüs gerebilirdim.

İç çekiyorum ve başımı yana bırakıyorum. *Nasıl bir karmaşa yarattım.* Tahtalarla çevrili pencerelerden birinde bir gölge titriyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, damarlarımda durgunluk ve korku yükseliyor.

Şehrin terk edilmiş kısmına kimse gelmez. Fısıldayan karanlık gün ışığında benim için mi geldi? Kalbim göğsümde çarpıyor ve tüm mantığı bastırıyor.

Yavaşça doğrulup kollarımı dizlerime doluyorum ve kapı uğursuzca açıldığında gözlerimi kısıyorum; köşeden bir baş görünüyor. İçeri adımını atarken yumuşak kahverengi saç telleri alnına düşüyor. İstirap ve hüznü dolu ela gözleri benimkileri buluyor ve hemen ayağa kalkıyorum.

"*Lanston?*" İnanamayarak adını fısıldadım.

"*Ophelia.*" Sesi alçak ve gergin.

Aramızdaki tozlu havada duygular kabarıyor, karanlığın içinden süzülen güneş ışığının altın huzmelerinde yavaşça sürüklenen pullar.

Zamanında birçok erkeğin kollarına koştum. Gerçek hava hala ciğerlerimde dolaşırken ve kan damarlarımda çılgınca pompalanırken.

Ona gitmeyeceğim. Kollarına sarılmayı ne kadar istediğimi ona göstermeyeceğim.

Fahişe olmaya çok heveslisin, değil mi? Soğuk kelimeler beynimde dolaşüyor. Onları daha önce defalarca duydum. *Hastalıklı zihnin onu da seninle birlikte derinliklere sürükleyecek. Onun mahvına sebep olacaksın.*

Çünkü ben kötü bir insanım.

Alt dudağımı emiyorum ve dişlerimi ete bastırıyorum.

Lanston ellerini iki yanında sıkıca kavuşturmuş, bana bakarak bekliyor.
Beklemekten çok yoruldum.

Buraya neden geldiğini sormak için ağzımı açıyorum ama dudaklarım aralanır aralanmaz, güneş ışığının altın akıntılarını yararak ve tozu dumana katarak hızla bana doğru yürüyor. Kaşlarını indirdi ve önümde dururken kollarını yavaşça kaldırdı. Lanston'ın avuçları sıcak ve yumuşak, çenemin üzerinde yayılıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

Sonra dudaklarımız birbirine uzanıyor, neredeyse dokunuyor ama tam olarak değil. Sanki Harlow'dan buraya kadar koşarak gelmiş gibi zor ve sık nefes alıyor. Soluk teninde boncuk boncuk ter var. Yumuşak teninin altındaki tendonları ve kemikleri hiç onunki kadar güzel görmemiştim; allığının pembesini, dudaklarının kırmızısını büyütüyorlar. Gözlerim kirpiklerinin zahmetsiz kıvrımlarında oyalanıyor. Ve o, bu güzel, yıkık adam, "Seni aklımdan çıkaramıyorum, Ophelia. Sanki içime kendi hastalığını aşılamışsın gibi. Geceleri uyanık yatarken zihnimi harap eden tek düşünce sensin. Tavanlar bana seni düşündürüyor. Orman. Güller. Nefes alamıyorum

"Akıl sağlığını bozmadan nefes alamıyorum."

Lanston alnını benimkine degecek şekilde eğiyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ama henüz öpüşmüyoruz.

Beni mi düşünüyor?

Ela gözleri ruhumu delip geçiyor ve kalbimin içindeki ateşi yeniden alevlendiriyor. "Sen de benim peşimi bırakmıyorsun Lanston," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Titreme yayıldı ve bir an için nerede olduğumu hatırlamıyorum. Kim olduğumu da. Çünkü bunun bir önemi yok, önemli olan tek şey biziz. Şimdi görüyorum. Anlıyorum.

"Her şeyden çok mu?" diye soruyor, sözlerime açgözlülükle bakarak. Kemiklerim mutlulukla doluyor, yıllardır hissetmediğim kadar.

"Evet."

"Anlat bana." Dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Dans etmekten ve yeşillik toplamaktan daha fazlası. Dinlediğim her şarkı bana seni hatırlatıyor. Gökyüzüne, yıldızlara, güneş ışığına her bakışımda, her yerde seni görüyorum Lanston. Yanaklarımı selamlayan esintide, sayfaların ve kitapların kokusunda seni hissediyorum. Seni gördüğüm günden beri peşimi bırakmıyorsun."

Kısa bir nefes alıyor, gözleri insanın kalbi ağrıdığında yaptığı gibi eğiliyor.

"Bu sana son kez soruşum-" duraksıyor ve yutkunuyor, bir dilek tutar gibi gözlerini kapatıyor. "Benimle gelir misin? Huzuru birlikte bulabiliriz. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Birlikte olmamız gerekiyor. Nedenlerimizi, bu dünyaya olan bağlarımızı birlikte bulmamız gerekiyor. Lütfen. Hiçbir şey için yalvarmayacağım ama senin için yalvaracağım."

Lanston gözlerini kapalı tutuyor. Gözlerim yaşla dolarken pişmanlıkla ona bakıyorum.

Gitmek istiyorum... Hem de çok. Ama karanlık beni kovalıyor. Ve Araftan çıktığımızda beni iyi bir şey beklemiyor. Lanston çok saf bir ruha sahip. Onun altın tarlaları ve huzuru olacağını biliyorum ama ya ben? Ruhumu bekleyen sadece ateş var.

Günah işledim. İyi değilim.

Ama kalbim içimde yaşayan korkuya karşı galip geliyor. Son bir şey istiyorum. Onu, kısa bir süre için bile olsa.

"Tamam."

Lanston hızla bana bakıyor, gözleri umutla dolup taşıyor. "Gerçekten mi?" diye nefes nefese kaldı.

Başımı sallıyorum. Yüz hatlarımı incelerken etrafımızı bir sessizlik kaplıyor, gülümsemesi parlak. Beni kendine çekmeden önce çenemin çizgisini takip ediyor, dudaklarımızın özlemini duyduğum, hayal ettiğim ve dilediğim gibi birleşmesine izin veriyor. Sayfaların ve kahvenin kokusu etrafıma sızıyor. Parmaklarım boynunda ve çene çizgisinde kayıyor, tenini sadece gözlerimle değil dokunarak keşfetmeye hevesliyim. Onunki kadar yumuşak ve saran dudaklar günah olmalı.

Öpüşmemiz kesiliyor, alınlarımız birbirine yapışıyor. Fısıldıyorum, "Bana bir söz verebilir misin?"

"Herhangi bir şey."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Birlikte gideceğimize söz ver... bilirsin, yola devam ettiğimizde."

Gözleri yumuşuyor ve elleri köprücük kemiklerime dayanana kadar boynuma doğru kayıyor. "Birlikte ya da hiç."

19

LANSTON

OPHELIA'NIN OPERA BINASI GÜN IŞIĞINDA ÇOK DAHA KASVETLİ. OPHELIA'NIN Yıpranmış ve zorlukla bir arada duran siyah ahşap kalaslar, burayı yıkmamış olmaları bir mucize. Pencereleler kırık dökük ama dışarıda sıralanan bitkiler çok güzel. Bir anlamda, opera binası gerçekte olduğu gibi perili bir binayı andırıyor.

Oh, Ophelia, seni şiirsel ruh.

Gün boyunca topladığı ve sevdiği şeyler daha sevimli. Yüksek tavandan müzik sesi geliyor ve ben de başımı onun koltuğuna yaslayıp keyfini çıkarıyorum. Ophelia'nın ses sistemine takılı eski bir müzik çaları var. Goo Goo Dolls'un "Iris" şarkısı kırışlerden kasvetli bir şekilde çalıyor. Gözlerimi kaldırıyorum ve onu opera sahnesinde yavaşça dans ederken buluyorum.

Ophelia yolculuğumuza çıkmadan önce sahnesinde son bir kez dans etmek istedi. Kıpırmızı güzel bir elbise giymiş, uzun ve durgun, hareketleriyle hafifçe dalgalanıyor. Kolları bileklerine kadar iniyor ve yakası dekoltesini ortaya çıkaracak şekilde aşağıya iniyor.

Gözleri kapalı ve dudaklarının yumuşak kalkışı hissettiğı huzuru ortaya koyuyor. Mükemmel ve pratik hareketlerini izliyorum; kasları ışığa karşı esniyor, gölgeler altta birlikte dans ediyor.

Kalbim rahatlıyor ve kanepede öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak onu içime çekiyorum. Ophelia bakışlarını kaldırıyor ve o ağır, güzel

gözleri üzerime düşüyor. Bakışları tedirgin edici, rahatsız edici bir şekilde değil, daha önce deneyimlemediğim bir şekilde. Bana her baktığında, yüzeyde yatandan çok daha fazlasını gördüğünü biliyorum. Karanlığı, hasarı görüyor. Ama imrenerek ve sıcacık.

Ayakları yavaşlıyor ve durup leylak rengi saçlarını kulağının arkasına tararken bana ürkek bir gülümseme sunuyor.

Koltuktan kalkıp kırık sahnede onunla buluşuyorum ve elimi uzatıyorum. Elimi tuttuğunda kalbim çarpıyor.

Dudaklarıma rahatlamış bir gülümseme yayılıyor.

"Önce bir trene binelim. Bir yere, herhangi bir yere, umurumda değil."

Seninle olduğum sürece şunu söylemek istiyorum.

Ophelia derin bir nefes alır ve opera binasının etrafına son bir kez bakar. Belki de her şeyi geride bırakmaktan korkuyordur. "Geri dönebilecek miyiz? Bakmam gereken bitkiler var," diye endişeleniyor.

Sırıyorum. "Olmazsa, yeni evimizi buluruz."

Gözleri cevap alma arzusuyla yuvarlaklaşıyor.

"Yeni evimiz mi?" diyor arsızca.

Yüzüm ısınıyor, ama ben cevap veremeden parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve içimi gerçekten sahip olabileceğinden emin olmadığını birine yakın olma hissiyle dolduruyor. Dudakları yumuşak, şefkat için yalvarıyor.

Baktığımı fark ediyor ve diğer elini kaldırıp başparmağını alt dudağının hassasiyetinde nazıkçe gezdiriyor. Kalbim dört atış atlıyor ve hanımelleri ile güllerin sarhoş edici kokusu beni sarıyor.

Onu şefkatle öpüyorum, bir asırdır kur yapan iki insan gibi. Ama içimde beni çağıran, yabancı olduğum başka bir arzu var; dişlerimi teninin yumuşaklığına gömmek ve sert olmak, onun olabileceği kadar acımasız olmak.

"Paylaşabileceğimiz kulaklıkların var mı?" diye soruyor dudaklarıma gevşek bir sırıtışla.

"Hm?" Odaklanmak için göz kırpiyorum.

Ophelia müzik çalarını kapıp bana doğru fırlatıyor. Zar zor yakalayabildim. "Tren yolculuğumuz için."

Yanaklarım kızarıyor ve aynı şarkıları dinleyerek birbirimize yakın yattığımızı düşünerek aptal gibi başımı sallıyorum.

Bana gülüyor, giysiler ve defterlerle dolu çantasını kapıyor. "Nereye, Nevers?"

Vedalarda hiç iyi olmadım ama ruhumun derinliklerinde bir şeyler değişiyor. Belki de Harlow'dan ayrılan herkes yüzündendir. Yüzleşmek zorunda kaldığım yalnızlık. Ama Ophelia ve ben eşyalarımı almak için kurumda durduğumuzda, Jericho'nun cipini ön tarafta görünce rahatladım.

Yelina aracı boşaltmasına yardım ediyor ama Poppie ortalıkta yok. Biz yaklaşırken başlarını kaldırıyorlar ve Yelina aydınlanıyor, yanakları pembeleşiyor ve gözleri şişiyor. Ağlıyor muydu? Motosikletimi garaj yoluna park ediyorum.

arabanın yanında.

"Ne oldu? Poppie nerede?" diye soruyorum. Ophelia endişeyle ellerini kavuşturuyor; o da bir şeylerin ters gittiğini sezmiş olmalı. Yelina gözlerini kapatıp ağlıyor; üzerindeki siyah kapüşon Jericho'ya ait.

Jericho bana yaklaşıyor, kolunu omuzlarıma koyarak yanlamasına sarılıyor ve üzgün bir ifadeyle, "Roma'da kalmaya karar verdi. Aile soyu oraya uzanıyor ve köklerini öğrenmek onun için önemliydi."

Ama veda edemedim.

Yelina göz yaşlarını siliyor ve şöyle diyor: "Her zaman en çok kendini ait hissetmemekle mücadele etti. Umarım dünyadaki yerini bulur ve bu onu kurtarır."

Jericho uzun bir nefes veriyor ve ardından gelen sessizlikte gülümsüyor. "Eşyalarımı almaya geldim; aslında ben-" O kadar mükemmel prova ettiğim kelimeleri unutuyorum. İkisinin birlikte olduğunu düşündükçe kelimeler benden kaçıyor.

Harlow'dan geriye kalan tek şey.

Ophelia parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve titreyen gözlerine bakıyor. "Yapılacaklar listemizin peşinden gitmeye karar verdik. Siz ikiniz bize katılmak ister misiniz?"

İkisi de keskin bir nefes alır. Şaşırmışlar, şok olmuşlar. Ama Yelina'nın ve hatta Jericho'nun gözlerini dolduran umut yeterli bir cevaptır.

"Bunu tartışmamız gerekecek. Düşüncelerimizi toparlayıp cevabımızı akşam yemeğinde vermeye ne dersiniz? Bir saat içinde diyelim mi?" Jericho profesyonelce cevap veriyor, başını sallamadan önce hepimizin gözlerinin içine bakıyor.

Yelina, malikâneye geri dönerlerken kolunu onun koluna doluyor. Yolculuklarından beri daha da yakınlaşmış görünüyorlar. Güzel. İkisi

birbirlerine yeterince uzun süre bakıştılar. İçimi bir hüzün kaplıyor

Poppie ve Yelina'nın ayrı olduklarını düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Ölümde bile birbirlerinden ayrılmazlardı.

Ben sanat malzemelerimi ve henüz okuyamadığım birkaç kitabı toplarken Ophelia yatağıma uzanıyor. Merakla beni izliyor. Bakışlarında bir şeyler yanıp sönüyor, sormaya açık görünmediği sorular.

Variş noktaları arasındaki zamanı dolduracak şeyler getirmenin daha iyi olacağını düşünerek kulaklıklarımı ve karakalem kalemlerimi de alıyorum.

Bir saat hızla geçiyor ve çok fazla konuşmuyoruz. Ophelia'nın çevresindekilere karşı bir anlayışı var gibi görünüyor. Birinin teselliye ya da sohbete ihtiyacı varsa, söyleyecek çok şeyi var ve cömertçe dinliyor. Ancak ben genellikle sessiz kalıyorum, zihnime dalıyorum ve derin derin düşünüyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, yavaşça nefes alıyor ve tavanımda yıllardır kendi gözlerimle delikler açtığım noktaya bakıyor.

Sessizliğimiz hoş karşılanır ve sıcak, zorlanmamış haliyle oldukça hoştur.

Çantamı hazırladıktan sonra Jericho ve Yelina ile yemek salonunda buluşuyoruz. Oda karanlıkta gürültülü görünüyor, ışık için yetersiz bir mumun etrafında oturan sadece dört hayalet var. Sanki gizlice buluşuyorlarmış gibi.

"Size katılacağız," diyor hafif bir öfkeyle. Bu konuda çok daha mutlu ya da heyecanlı olmasını beklerdim ama melankolik görünüyordu. Daha önce yapılacaklar listesine baktığında ve listede İrlanda ve Paris'i bulduğunda çok daha hevesli görünüyordu.

"Bu harika-" diye başlar Ophelia, ıslıl ıslıl gülümseyerek.

"Ama biz kendi gezilerimize çıkacağız." Yelina konuşma hevesiyle araya giriyor. "Sizinle İrlanda ve Paris'te buluşacağız ama bunun dışında kendi gündemimiz var." Dönüp Jericho-Ophelia'ya bakıyor ve benim gözlerim de merakla onu takip ediyor.

Yanakları kızarmış ama sadece başını sallıyor.

"Jericho, herkesi yapmaya zorladığın şey bu değil miydi? Neden bu kadar suratsız görünüyorsun?" Dürüstçe sordum.

Ağzı sıkılaşıyor ve yumruğu çatalının üzerinde kenetleniyor. "Nevers, ben burada çok uzun yıllardır çalışıyorum. Aslında üniversiteden mezun olduğumdan beri. Hiçbir zaman kariyerimde ilerleyemedim ya da yapmayı hayal ettiğim hiçbir şeyi yapamadım." Duraklıyor, gözleri masada kelimeleri arıyor ve sonra şöyle diyor: "Burası benim evim. Hepimizin evi. Güldüğümüz, iyileştığımız, ağladığımız... ve öldüğümüz yer."

Ophelia'nın kaşları üzüntüyle birbirine yaklaşırken Yelina Jericho'nun elinin üzerine sabit bir el koyar.

Devam ediyor: "Ama gitmeliyiz. Güçlü olmalı ve bu yeni yolculuğa çıkmalıyız. Huzurumuzu bulmak ve dünyanın tüm ölümünü ve çürümüşlüğünü arkamızda bırakmak için. Üzgün değilim, Nevers. Sadece beni, *bizi* çok uzun zamandır ölümün içinde taşıyan duvarlara veda ediyorum."

Kederli ve çökmüş bir halde onu içeri aldım. Jericho şimdiye kadar sahip olduğum en iyi danışman, ama bundan da öte, o benim arkadaşım - Arafta bile yol gösterici bir ışık.

Sandalyemi iterken gıcırıyor, masanın etrafında ona doğru yürüyorum ve elimi sırtına koyuyorum. "Gitmiş olsak bile her zaman buranın bir parçası olacağız. Kahkahalarımız ve gözyaşlarımız toprağın kendisine nüfuz etti. Harlow Sanctum'un anlamını bizimle birlikte taşıma sırası bizde. Geceye, şafağa, sonraya."

Ophelia daha önce hiç görmediğim kadar geniş gülümsüyor ve şöyle diyor: "Dünya bizi bekliyor. Ona kim olduğunu söylemelisin Jericho. Gerekirse haykır."

Yelina gülerek Jericho'yu itip kakıyor ve hüzünlü bir gülümsemeyle "Çok geç değil mi?" diye soruyor.

"Hâlâ buradayız, değil mi?" Gülüm yüreğindeki ateşle konuşuyor. Sesi kulaklarımda yankılanıyor ve ruhuma anlatılamaz şeyler kazıyor.

Onun sözlerini asla unutmayacağım.

Hâlâ buradayız. Her zaman buradaydık ve her zaman burada olacağız.

20

LANSTON

TRENLERE ULAŞMAK SANDIĞINIZ KADAR KOLAY DEĞİL, EN AZINDAN Montana'ya. Amtrak'a yetişmek için Whitefish'e kadar gitmemiz gerekecek.

Bir araba galerisinin otoparkından aldığımız hibrit SUV yepyeni, kaygan siyah ve insana baş ağrısı veren o zehirli yeni araç kokusuna sahip. Bir şeyleri hayalet olarak kabul etmenin ne kadar tuhaf olduğunu asla aşamayacağım. Bu kadar gerçekçi hissettirmesi, satış elemanlarının masalarından anahtarları kaparken gözlerini bile kırpmamaları çok garip.

Kasık roketimden ayrılmak zordu. Bir bakıma Jericho'nun Harlow'u geride bıraktığı için ne kadar acı çektiğini anlıyordum. Motosiklet hayatımın önemli bir parçasıydı, ama Ophelia seyahatlerimiz boyunca başka bir tane bulabileceğimize dair bana güvence verdi.

Jericho ve Yelina heyecandan titriyorlardı, hızlı bir "yakında görüşürüz" demeye ve daha sonra iletişim kurabilmemiz için telefon numaralarını değiş tokuş etmeye zaman ayıramadılar ve sonra gittiler. Yapılacaklar listesi onları önce Hawaii'ye götürüyor. Yelina hiç gidemediği bir tatilin hayaletini yatıştıracağına yemin ediyor.

Harlow Sanctum'a dikiz aynasından son bir kez bakıyorum. Göğsümde duygular kabarıyor, ama bu duvarların içinde yeterince kalp kırıklığı ve üzüntü hissettim; daha fazla vermeyeceğim. Bu yüzden derin bir nefes alıyorum.

ve gülümsüyor; sisli dağ kurumunu geride bırakırken Ophelia'nın eli benimkine sıkıca sarılıyor.

Elveda Wynn. Güle güle Liam. Alt dudağım titriyor ama yerini umuda bırakıyor. Benim hikayem burada başlayabilir. Diğer her şeyi geride bırakabiliriz.

Ben sürerim.

Motosiklet dışında bir şey kullanmayalı uzun zaman oldu ve Tanrım, yeniden avuçlarımın altında bir direksiyon olması iyi hissettiriyor. Bir crotch roketi tercih ederdim, ama bu konuda yaygara koparmayacağım. Eyaletler arası yolda hız yapmak ve yolcu koltuğunda bir kız varken bangır bangır müzik dinlemek beni yeniden on sekiz yaşında hissettiriyor. Sonсуza dek yirmi dokuz yaşında olmaktan şikayetçi olduğumdan değil.

Ophelia bana kaşlarını çatıyor ve müziğin sesini kısıyor. Hangi şarkı olduğunu bile bilmiyorum; ben öldüğümden beri o kadar çok yeni sanatçı çıktı ki, ama melodisi hoşuma gitti.

"Bana tamamen deli olduğunu söyleyebilirdin. Bizi ben götürürdüm," diye alay ediyor Ophelia, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek yan camdan dışarı bakıyor.

Kaşlarım onun öfkesiyle seğiriyor.

"Eğlenmeye bu kadar mı karşısın?" Donut'ını ısırmaya çalışırken öne doğru sarsılmasına neden olacak kadar frene bastığımda gülüyorum. Buzlanma üst dudağına ve burnuna bulaşıyor ve gülmemek için dudaklarımı emmek zorunda kalıyorum.

"Lanston!" Çöreğı yüzüme doğru itiyor, yapışkan krema yanağıma ve saçıma bulaşıyor.

"Hey, ben sürüyorum!" Acilen söylüyorum, çünkü zaten doksanla giderken bizi yolun kenarına doğru yönlendiriyorum. Arkamızdan tozlar yükseliyor ve ben frene basarken araba neredeyse devriliyor.

Ağır ağır nefes alıyoruz, ikimizin de yüzünde buzlanma var, saç telleri burnumuza ve yanaklarımıza yapışmış. Çörek ön camdan aşağı yavaşça kayıyor, arkasında mavi çizgiler bırakarak ön panele düşüyor.

Ben ona bakıyorum, o da dönüp bana bakıyor. İkimizin de gözleri adrenalinden kocaman olmuş. Önce gülümsediğimiz ya da kıkırdadığımız bir orta nokta yok; ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz - karnınızı ağrıtan ve yanlarınızı yakan türden.

Yüzündeki buzlanmayı silmeye çalışıp başaramayınca gözleri yaşıyor.

Çörek aldıktan sonra orta konsola koyduğum peçeteleri çıkarıp bir tanesini ona uzatıyorum, bir tanesini kendime ayırıyorum ve denerken ona katılıyorum

Saçımdaki kremi çıkarmak
için.

O benden daha hızlı.

Kullandığım peçete tamamen değersiz; yanağımda kalanları temizlemek için bir avuç dolusu peçeteye ihtiyacım var. Ona ters ters bakıyorum. Dudağım hala sırtıyor çünkü berbat olsa da gülünmeyecek kadar komik.

"Ne yaptığını gördün mü?" Ben tut.

Çenesini kaldırıyor. "*Sen* başlattın."

Dudağının üstünde hâlâ bir nokta krema olduğunu fark ediyorum. Elim hiç düşünmeden hareket ediyor. Başparmağım teninde hafifçe gezinirken gözleri açılıyor. Ağzı biraz aralanıyor ve gözlerim orada oyalanıyor, onun her yumuşak yönüne hayranlıkla bakıyorum.

Ophelia keskin bir nefes alır ve yanakları kızararak başını çevirir.

"Acele etmeliyiz, yoksa treni kaçıracağız," diyor, pencereden dışarı bakıyor ve bana doğru dönmeyi reddediyor. Gözlerimi ona dikiyorum. Sonra elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Başını çeviriyor ama gözlerinde şaşkınlık yerine yanan bir sıcaklık görüyorum.

Basit ama büyüleyici bir gülümseme. "Merak etmeyin Bayan Rosin, sizi o trene bindireceğim." Radyoyu açıyorum ve bu sefer gerçekten bildiğim bir şarkı çalıyor: Lana Del Rey'den "Ride". Ellerim direksiyona geri dönüyor ve gaza basıyorum.

Acımasızca ileri atıldığımızda en tatlı ciyaklamayı çıkardı.

"Lanston!"

Ama birkaç dakika sonra şarkıya eşlik etmeye başlıyor ve ben de katılıyorum. Camı açılmış, rüzgarda savrulan mor saçlarıyla ona gizlice bakıyorum. Ayakları gösterge panelinde tekmeleniyor ve tek düşünebildiğim ne kadar güzel görüldüğü ve yorgun ruhuma yaydığı ışık.

"Biletler, lütfen."

Kondüktörün biletleri yumruklamasını ve dört kişilik bir aileye geri vermesini sessizce izliyoruz. Çocuklar dokuz ve altı yaşlarında görünüyor. Anne hoş bir şekilde gülümsüyor ve baba çocuklarına heyecanlı bir yüz ifadesi takınıyor. Onlar

Tren biletlerini yeni bir hazine gibi tutarken neşeleniyor ve gülüyorlar. Belli ki bu onların ilk tren yolculuğu.

Etkileşimlerine gülümsüyorum ve bu küçük ailenin sahip olduğu sıcaklığı kısıkanıyorum. Nezaket onlardan yayılıyor; zorlama ya da sahte değil.

Boğazım bir yumru ile kalınlaşıyor. Gözlerinde acı olmamasını, korku olmamasını kısıkanıyorum ama en azından işlevsellik için bir şansları olduğu için de çok mutluyum. Dünyayı sevgi ve ilgi merceğinden görebildikleri için.

"Benim ailem de beni sevmedi."

Gözlerim Ophelia'ya kayıyor, irileşmiş ve şok olmuş bir halde. Bir omzunu kaldırıyor, sonra iPod'unu çıkarmadan önce omzunu indiriyor. Tren oldukça boş olduğu için bütün bir bölüm bize kalıyor ama o yanıma oturmak için hareket ediyor. Omuzlarımız birbirine değince midem bulandı.

Ona bir kulaklık uzattım, kablosuz değil. Eski tip kablolu olanları bilerek aldım; söz konusu evren olduğunda ara sıra bazı müdahaleler gerekiyor. Kulaklıkların akorlarıyla birbirimize bağlandığımız için mutlu olmam garip mi? İçimdeki umutsuz romantliği tatmin ediyor.

"Benimkinin beni sevmediğini söylemedim," diyorum dalgınca, gözlerimin ailenin kulübeyi dolduran sıcaklığına kaymasına izin vererek; kahkahaları bir hastalık gibi yayılıyor ve başkalarının da sırtmasına neden oluyor.

Sanırım en çok bunu seviyorum.

Aşk hastalığı.

"Bunu söylemene gerek yoktu. Bizim gibi insanlar göze batar. Bu yanımızı saklayamayız. Bakışlarımızdaki fısıltı, kaşlarımızdaki gölge." Konuşurken bana bakmıyor ve sonra play tuşuna basıyor. Kulaklığıma akan müzik, şarkıyı anında tanıdığım için gülümsememe neden oluyor. James Arthur'dan "Train Wreck".

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve dudaklarımda inanmaz bir sırıtış beliriyor. "Ciddi misin?" Omzunu dürtüyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden beni geri itiyor. "Bu trene lanet falan okuyacaksın," diyorum.

Çenesini kaldırıyor, yumuşak saç telleri köprücük kemiğinin üzerine düşüyor. "Oh sus, zaten teknik olarak ona dadanmış durumdayız." Parmakları elbisesinin yumuşak danteline doğru kıvrılıyor. Siyah, narin ve içine dikilmiş bordo güllü kumaşla iyi bir uyum içinde. Sanki elbisesinin içinde gerçekten de küçük güller varmış gibi görünüyor.

"Eğer başka bir ölü yolcu daha bulursak, o zaman bu bir kötü ruh mu olur?"

Ağız bir parça açılıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Bu korkunç!" Yüzündeki gülümseme sözlerine ihanet ediyor.

"Düşündüm ki senin hastalıklı espri ölçerini hissedeyim." Gülüyorum, omuzlarım şarkının kasvetiyle rahatlıyor. *Ben* bir tren enkazıyım, bu kesin.

Ophelia yolun karşısındaki aileye bakar. Bakışlarında aynı kıskançlık yanıyor. Kahverengi ve yeşil benekli gözleri bana dikilince doğruluyorum. "Hiç çocuk istedin mi?" diye soruyor, sesi taş gibi soğuk.

Cevabım anında. "Hayır."

"Neden?"

Koltuğuma gömülüyorum ve ayaklarımı yanımdakilerin üzerine koyuyorum. Siyah spor ayakkabılarım sandalyelerin kumaşıyla iyi uyum sağlıyor. "Babam olma düşüncesinden nefret ediyorum. Soğuk ve yoksun. Öyle olmadığımı biliyorum ama yine de onları asla istemeyecek kadar endişeliyim." Kelimelerimin tadı kir gibi. Onun hakkında konuşmak bile nefes almaya değmez. "Sen mi?"

"Hayır. Bağımsız olmayı ve tüm zamanımı keyif *aldığım* şeylere harcamayı seviyorum." Gururla gülümsüyor. Çoğu insan bunun bencillik olduğunu düşünebilir ama ben bunu bu kadar cesurca söylediği için ona hayranım - özür dilemeden ve kararlı bir şekilde.

Neden olmasın ki? Kendinle mutlu ol. Sırf ailen ısrar ediyor diye çocuk sahibi olmak *zorunda değilsin*. Hayatınızı sizden başka kimse yaşayamaz.

"Dans etmek ve asi bitki koleksiyonun gibi şeyler mi?" Onunla alay ediyorum ve o da koltuğunda kıvranarak rahatlamaya çalışıyor.

"Evet, ve şimdi, görünüşe göre, *sen* de."

Ona belli belirsiz bir şaşkınlıkla bakıyorum. "*Benden* hoşlanıyor musun?" Çoğu insan benim kasvetli halimden çabucak rahatsız olur. Ben de Ophelia gibi yalnız kalmayı tercih ediyorum ama yine de birbirimizin arkadaşlığında yıkanmak gibi küçük, kutsal bir şeyi paylaşıyoruz gibi görünüyor.

Uykulu bir şekilde başını sallıyor. Omuz kemiği koluma baskı yapıyor, ama tek kelime etmiyorum; sıcaklığı beni tüketiyor. "İnsanların beni görmesini istemiyorum ama senin görmen hoşuma gidiyor. Sen de yakışıklısın, bu da yardımcı oluyor."

Kıkırdıyorum, gözlerim her nefeste daha da ağırlaşıyor. "Sence ben yakışıklı mıyım?"

Cevap vermiyor ama bir sonraki şarkı, Labrinth'ten "Jealous", müzik çalarına yükleniyor. Umutsuz bir romantik gibi sırtıyorum, rahatsız tren koltuğunda arkama yaslanıyorum ve başımı onunkine yaslıyorum.

Bu bir aşk hikayesine çok benziyor. Belki bu sefer benim olabilir.

OceanofPDF.com

21

OPHELIA

HAYALETLER TARİHİNDEKİ EN BÜYÜK KEŞİF KAHVE

Bu trenin önündeki istasyon. Kafein açlığı çeken erkenci kuşlara vahşice hizmet eden işçilerin arkasına geçiyorum. Onların çatık kaşlarına ve işlerine olan bağlılıklarına kıkırdıyorum. Gizlice yanlarından geçerken ve espresso makinelerine aşına olurken beni görememeleri beni biraz hüzünlendiriyor.

Üniversitede barista olarak geçirdiğim yılların karşılığını alıyorum ve neyse ki iyi bir espresso yapmak söz konusu olduğunda yeni teknolojiye pek ihtiyaç yok. Kendime beyaz çikolatalı karamelli latte ve Lanston için bir Americano yapıyorum. Dişlerimin arasında iki paket yaban mersinli kek var.

Bizimkine ulaşana kadar trenin kompartımanlarında yürüyorum, arkada sessizce yerleşmiş. Bu vagona binen herkes çoktan gitmiş, yani artık sadece biz varız. Ondandır birkaç metre uzakta durduğumda göğsümde bir gerginlik oluşuyor. Başı yana eğik ve dudaklarının kenarlarından huzur akıyor. Yüksek elmacık kemikleri yüzünü keskin ve soğuk gösteriyor ama teninin ne kadar yumuşak, kalbinin ne kadar sıcak ve çekici olduğunu biliyorum.

Karşısına oturduğumda kıpırdanıyor. Lattemi kalçalarımın arasına yerleştiriyorum ve onun için hazırladığım bardağı ona uzatıyorum. Uykusunu üzerinden atmak için birkaç kez göz kırpmıyor ve hoş bir sırıtışla içkisini alıyor.

"Zehirledin mi?" diye şaka yapıyor, çöreğini ona doğru fırlatırken. Yakalamaya bile çalışmıyor ve kek kucağına düşüyor. Americano'sundan bir yudum alırken gözleri usulca kapanıyor.

Memnuniyet bir sonraki nefesinde dudaklarından ayrılır.

"Belki de öyle yapmalıydım," diyorum alaycı bir tavırla ve ona dönüp bakmadan lattemden bir yudum alıyorum. Bana tövbe ettiğim birçok şeyi hissettiriyor. Aşk bana sadece acı getirdi. *Onu* düşünüyorum, son sevgilimi, başarısızlığımı.

Onu düşündükçe ürperiyorum. Hayatımın son saatlerinde bana sadece ıstırap getirdi. İstese de istemese de bu benim gerçeğimdi. Bazen karanlığı bana çeken şeyin onun anısı olduğunu düşünüyorum. Sefaletin kokusunu alabiliyor.

En azından hareket ediyoruz. Fısıldayanlar bu hızla bir süre bize yetişemeyecek. *Umarım.*

Ağaçlar ve canlı yeşil çayırılar göz alabildiğine uzanıyor. Oregon'a girdiğimizden beri yağmur yağıyor. Yağmur damlalarının cama vuruşunu, kabarışını ve nihayetinde düşene kadar yapışmasını seviyorum. Lanston Portland'daki tren istasyonunda kitapçıdan aldığı bir kitabı okuyor. Bakışları sayfaları karıştırırken saçları alnına dökülüyor. O güzel ela gözlerinin kelimeleri dikkatle inceleyişini, her birini hayal gücünün içine çekişini izliyorum.

Sık sık onun ne düşündüğünü merak ediyorum; acaba ben de onun düşüncelerinde onun benimkilerde olduğu gibi oyalanıyor muyum?

Bu bir aşk romanı.

Şimdi düşünüyorum da, odasında düzensiz ve dikkatsizce yığılmış bir sürü aşk kitabı vardı. *Erkekler*. Nasıl oluyor da dağınık bir odayı estetik olarak çekici hale getirebiliyorlar? Yerde çamaşırların olduğu dağınık odalar gibi değil, perdeleri kapalı olan ve sanat eserlerinin sayfalardan hayatlarına aktığı odalar gibi. Masasının üzerinde sevmediği çizimlerin yırtılmış sayfaları ve en eski romanlarının kenarlarında kahve lekeleri vardı.

Sanırım en çok o kitapları seviyorum. İyi okunduğu ve çok sevildiği belli olan, her kelimesi bir senaryo gibi okunan, küçük notlar ve altı çizili olanları - hazineler, diye düşünmeyi seviyorum.

"Hikaye ne hakkında?"

"Eski sevgilileri bulmakla ilgili bir reenkarnasyon hikayesi" derken bana bakmıyor. Sesi anımsama ve özlem dolu.

Kendi geçmiş aşkımı ve onun kalbime verdiği acıyı düşünüyorum. Onun benim yeniden doğmuş bir sevgilim olma ihtimali yok.

"Eski sevgilimi bulmak istiyorum," diye mırıldanıyorum pencereden dışarı bakarken, gerçek olsaydı neye benzeyebileceğini hayal ediyorum. Nedense tek hayal edebildiğim Lanston. Açık kahverengi saçları ve ela gözleri, bunlar onun her haliydi. Herhangi bir hayatta.

Lanton kitabını kucağına bırakıyor ve bana bakıyor. Fark ettiğimi belli etmemeye çalışıyorum. "Reenkarnasyona inanmıyorum," diyor, sanki bu inkâr edilemez bir gerçekmiş gibi.

"Neden olmasın? Rol yapmak eğlenceli."

Başını eğiyor. "Gerçek olsaydı burada kapana kısılmazdık."

Kapana kısılmış. Bu orta yolu bu kadar farklı görmemiz garip. Bir bakıma, bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum; bir daha dönmek üzere ortadan kaybolmadan önce bazı şeyleri kabullenmem için. Sanırım en çok korktuğum şey de bu, bir hiç olmak. Yaşadığım tüm düşünceler, duygular ve söylediğim şeyler... boşuna olamaz.

"Lanston, bundan sonra bizi neyin beklediğini kovalamak için neden bu kadar heveslisin?" Gözlerimi onunkilere çeviriyorum ve parmaklarının kitabın etrafında sertçe kıvrılmasını izliyorum.

Acı içinde yüzünü buruşturuyor. "Sana söyleseydim, bana farklı gözle bakardın." Beni inceliyor, gerçekten ne hissettiğini söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyor.

"Yine de söyle," diyorum kayıtsızca.

Kıkırdıyor. "Gerçekten Liam gibisin. O da saldırgandı." Gözlerimi kırıştırıyorum ve onun mizahına katılma zahmetine girmiyorum. Lanston nazik gözlerle bana bakıyor ve şöyle diyor: "Sadece *hissetmeyi* bırakmak istiyorum. Bu her zaman çektiğim bir kaşıntı, sürekli aradığım soğuk ve karanlık bir yer. Düşüncelerimin uzun zamandır bir kenara atıldığı ve beni inciten her şeyin bir koza gibi döküldüğü bir yer. Çıplak olmak istiyorum, tenim gölgelere karşı, kemiklerim hareketsiz yatmak için bırakılmış ve beni kucaklayan hüzne karşı tamamen uyuşmuş olmak istiyorum."

Sözleri beni soğuk çelik gibi delip geçiyor; acı ve yorgunluklarıyla beni boğuyor.

O da benim gibi.

Tanıdık bir ruh.

Tren kabini birkaç dakika sessiz kalıyor. Ona cevap olarak söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. Böyle bir konuda, yani ölmek isteme konusunda konuşabilecek en az nitelikli kişi benim.

Bana hep hasta insanların diğerk hasta insanlara yardım edemeyeceğı söylenirdi. Bizim gibi ölmek isteyen insanların *kötü* olduğı. Sadece ilgi isteriz. *İlgi çekmeye çalışırız*. Elbette, konuştuğum herkes bana bunu söylediye, bu doğrudu, değıl mi? *B e n k ö t ü y ü m ... Ölmeyi düşündüğüm için günahkârım. Burada olmak istemediğim için bencilim. Kendimi öldürürsem cehenneme gideceğim. Benim gibi insanlar cennete gitmez; öyle dediler*. Kaç gece uyanık kalıp inanmadığım bir tanrıya ertesi gün daha iyi uyanmak için dua ettim? Düzelmek istedim. *İyi* olmak istedim. Beynimle verdiğim savaşı anlamayanlar için bir hayal kırıklığı olmaktan kurtulmak istiyordum. Kimyasallar dediler. Beynimdeki kimyasallar yanıştı. Benim kadar hasta kimse yok, dedim kendime, çünkü bana vaaz edilen buydu. *Hayır*, hasta insanlar birbirlerini teselli edemezler çünkü biz ne biliriz ki? Ama bazen, iliklerimin en derinlerinde bir şeyler seziyorum.

Belki de kötü ya da yalnız olmadığımızı bilmemiz düşünmek yardımcı olur.

Keşke karanlık bir köşede oturup unutulmak -ölmek- isteyen tek kişinin ben olmadığımı bilseydim. Tabii ki böyle duygulara özlem duymak tuhaf ve anormal. Var olmamak. Şu anda yaptığımız gibi, var olmadan seyretmek. Pek çok insan bunu anlamıyor. Bu fikri bütünüyle reddediyorlar çünkü beyinleri normal bir seviyede işliyor. Kimyasalları dengeli. İşin özü gerçekten bu mu? *Kimya*.

Bizim gibi insanlar dünyayı tek başlarına dolaşıyor çünkü buna mecbur olduğumuza inanarak yetiştirildik.

Gülümse ve rol yap.

Gülümse ve rol yap. Depresyonunuz kimsenin umurunda değıl. Gülümse ve rol yap. Gerçekte ne olduğunuzu görmelerine izin vermeyin. Görürlerse seni kilit altına alırlar. Bu yüzden mi bu kadar uzun süre görmezden geldim? Kimsenin beni görmesini istemedim.

Ama Lanston.

Onu görmemi *istiyor*.

Çok fazla sıcaklık ve sevecenlik barındıran o değerli gözlerin ardında büyük acı çektiğini bilmemi istiyor. O kötü biri değıl. Kırık bir zihne sahip olduğu için hatalı değıl. Bir insan böyle bir şeyi nasıl beyan edebilir? Başka birinin ruhunda böylesine ilahi bir güzellik, böylesine bir nezaket görmemiştim.

Seni duyuyorum. Kafanın içinde kendine karşı verdiğin tüm savaşları. Parmaklarımla dudaklarının izini sürüyorum ve o da elime doğru eğiliyor. Seni görüyorum.

Ama ona söylemek istediğim her şey yetersiz kalıyor. Kelimelerim düşüncelerimle uyuşmuyor. Onları söylemeye cesaret edersem, kırılacağım ve gömülü kemikleri çıkarmak istemiyorum.

Bu yüzden, gerçekten ne istediğimi söylemek yerine, "Ben de böyle bir yer bulmak isterdim. Sonunda sonsuza dek dinlenirdim." Lanston'ın gözleri şaşkınlıkla değil ama onaylayarak parıldadı. Kendisine benzediğimden kuşulanmış mıydı?

Bu umutsuzluk denizinde dalgalarımız eşit.

"O zaman neden bu kadar hevesli değilsin? Neyden korkuyorsun gülüm?" diyor hüzünlü bir sırıtışla.

Çünkü korkuyorum.

Arkama yaslanıp bir kez daha pencereden dışarı bakıyorum, parmaklarımı cam bölmeye bastırıyorum, soğuk iliklerime kadar işliyor. "Jericho'nun seansında sana söyledim... Burada işim henüz bitmedi." Söylemek istediğimden daha hüzünlü çıktı. Aslında söylemek istediğim şey, *sonumla yüzleşmeden önce iyi bir insan olduğumu kanıtlamak istediğim.*

Lanston uzun bir süre bana baktı. Hâlâ çok fazla sırrımız var. Söylenmemiş ve saklanmış çok şey var.

"Seni bir gün anlayacağım," diyor Lanston, bir ifadeden çok bir yemin gibi.

Buna gülümsüyorum.

"Umarım öyledir."

LANSTON

SON DÖRT GÜNLÜK SEYAHATIMDE, OPHELIA'YI DAHA ÇOK düşündüğümünden daha ilham verici. Her sabah yeni bir kahve çeşidi deniyor, her şeyi sonuna kadar deneyimlemeye kararlı. Hatta birkaç kez onu şımarttım, kremalı lattelerden bazılarını denemeyi merak ediyordum. Sonunda bunun arkasındaki çılgınlığı anladığımı itiraf etmekte isteksizim.

Kompartımanları keşfediyoruz, zaman geçirmek için bir uçtan diğerine ne kadar sürede ulaştığımızı ölçüyoruz - gerçekten aptalca şeyler, ama kahkahalarımız yüksek sesle ve doğru çıkıyor. Hayaletlerin gerçekten de hareket hastalığına yakalanabileceğini zor yoldan öğreniyoruz. Belki de mide bulantısı gibi anormallikleri teşvik eden şey hala canlı hissetme isteğimizdir. Banyo lavabosuna kusarken Ophelia'nın saçlarını yüzünden uzak tutuyorum.

Her durakta yeni kitaplar ve deneyecek farklı yiyecekler buluyoruz. Trenin arkası daha çok üst üste yığılmış romanlardan, boş cips paketlerinden ve yatak haline getirdiğimiz battaniyelerden oluşan bir kaleye benziyor.

Ophelia soluk soluğa gülerek, "Annemle babam beni şu anda görseler ne kadar çocukça bulurlardı," diyor.

Yere serdiğimiz tüylü suni kürk battaniyelerin içinde birbirimize sokulmuşuz. Elinde kırmızı bir meyan kökü var ve onu alt dudağının üzerinde tembelce gezdiriyor. Parmakları ince; altındaki kemikler parmak eklemlerinde belirgin yükselmeler yaratıyor. Yan tarafındaki elbise orta kısmına doğru çöküyor ve

Kalça kemiği. Elimi kıvrımlarının üzerinde gezdirmek ve teninin her santimini, güzel ruhunun iniş çıkışlarını hissetmek istiyorum. Sadece öpüşmeye devam ettik ama ateşli bedenlerimizin daha samimi bir gündemi var gibi görünüyor. Bir an için donup kaldım, onu duymakta zorlanıyorum.

Bana sert bir bakış atıyor ve bir şeyi kaçırdığımı anlıyorum.

"Hm?"

"Lanston!" Suratını asıyor ve ben özür dilercesine gülüyorum. Vücudu bana yaslanıyor, kalçaları benimkilere sürtünüyor ve sıcaklığı paylaşıyor.

"Özür dilerim. Ailenle ilgili bir şey, değil mi?" Ona masumca bakıyorum. Kaşları düzleştirdi ama boş verdi.

"Evet, her zaman çocuksu olduğumu düşünmüşlerdir." Meyan kökünü ısırıp koparıyor ve bir ısırık almam için bana uzatıyor. Ben de hevesle aldım.

Başkalarının çocukça bulduğu bu fikir karşısında gözlerimi devirmemek elde değil. "Sefil insanlar başkalarının basit şeylerden keyif almasını istemezler. Hepsi bu," diyorum bir ısırık almadan önce ve kendi kendime onun da az önce aynı şekerden bir ısırık aldığını düşünüyorum. Bu yanaklarımı ısıtıyor.

Başını bana doğru çeviriyor. Mor saçları güzel bukleler halinde yüzünü çevreliyor. O kahverengi gözler beni delip geçiyor.

Dudaklarımız o kadar yakın ki üzerindeki tatlı şekerin kokusunu alabiliyorum. Ereksiyon olmadan önce beynimi yeniden yönlendirmek için sertçe yutkunuyorum.

"Kesinlikle perişan haldeydiler," diyor düz bir ifadeyle. Gözlerini dudaklarıma indiriyor ve ben de aynı düşüncelerin onun aklından geçtiğini izliyorum - battaniyelerin içinde savruluyor, uzuvlarımız birbirine dolanıyor ve birbirimize yakın duruyoruz. Birbirimize bağlanırken, birbirimizin içine düşerken tenimiz çıplak ve pürüzsüz.

Yanakları kızarıyor ve başını başka yöne çeviriyor. Elimi uzatıp çenesini nazıkçe kavıyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum.

"Aklın neden bu kadar karıştı?" Fısıldıyorum.

Karanlık tren kompartımanında, tek başıma, hayaletler gibi bile kısık sesle konuşmam gerektiğini hissediyorum. Burnu benimkinden sadece bir santim uzakta. Saçlarına ve gülümsemesine karışan çiçek kokusu, bir erkeğin bir başkası için yanabileceği her şekilde onun için acı çekmeme neden oluyor.

Nefesini tutuyor, cevap verip vermeyeceğinden emin değil. Bekliyorum ve geçen birkaç dakika içinde, söyleyeceği her şeyi sabırla bekleyeceğimi biliyorum.

"Aklından geçenleri o kadar kolay anlatıyorsun ki... Ben de seninle bir

şeyler paylaşmak istiyorum ama kendimi bunları söylemeye zorlayamıyorum. Bunun yerine senin için yazabilir miyim?" Tereddütle konuşuyor, sanki

kapatılmayı bekliyordu. Daha önce kaç kez açılmaya çalıştığını ve sözlerinin ve fikirlerinin kapalı, acımasız kulaklara düştüğünü merak ediyorum.

"Başka bir şey istemem," diyorum ona güven vererek. Işıldıyor ve gözleri bal havuzları gibi parlıyor. "Tek bir şartla."

Ophelia soru sormak için kaşlarını kaldırır.

Dudaklarımda sevimli bir gülümseme yayılıyor. Uzun zamandır hissettiğim en gerçek gülümseme. "Sen bana bir mektup verdiğinde, ben de sana bir resim vereceğim. Okuduklarımız ya da gördüklerimiz hakkında konuşmamıza hiç gerek yok; sadece onları kabul etmemiz gerekiyor."

Dudaklarından kısa bir nefes kaçıyor ve bana gülümsüyor. "Ama istemeli miyiz?"

"O zaman güneş doğana kadar konuşabiliriz." "Peki ya bundan daha fazla zamana ihtiyacımız olursa?"

Gülüyorum, bu tatlı, kırık hayaletten etkileniyorum. "O zaman seslerimiz artık kelimelerimizin ağırlığını taşıyamaz hale gelene kadar konuşacağız."

Bana cüretkar bir gülümseme takındı ve "Ya daha ileri giderse?" dedi.

"Seslerimiz öldüğünde, parmaklarımı teninde gezdireceğim ve dokunuşlarımla sana hikayeler anlatacağım."

Ophelia sessiz, yüz hatlarımı kısaca inceledikten sonra mırıldandı: "Neden bu kadar nazıksın Lanston? Ben iyi bir insan değilim." Ses tonundaki zayıflık, göstermeyi reddettiği tüm duygularına ihanet ediyor.

Bu itiraf canımı yakıyor; bir zamanlar ölümün yaptığı gibi göğsümün içinde acıyla kabarıyor.

"Neden iyi bir insan olduğunu düşünmüyorsun?"

diye sordum. Sadece gözlerini kapatıyor.

"Belki bir gün sana mektupla anlatabilirim."

Öne doğru eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. Yavaşça kapanmadan önce gözlerimin içine bakıyor. Elim belinin kıvrımında yükseliyor ve onu öpüyorum. Ruhumun bir parçası açılıyor ve göğsüme doğru uzanıyor.

Yaklaşmak için sırtını eğiyor, parmaklarını çenemde gezdirirken öpüşmemiz derinleşiyor. Dillerimiz birbirini kovalarken kan çekirdeğime doğru akıyor. Kendini bana teslim ederken Ophelia'nın tüm vücudu kollarımda gevşiyor. Elleri boynumdan aşağı iniyor ve köprücük kemiklerimin üzerinde kayarak omurgamı ürpertiyor. Battaniyenin içinde birbirimize dolanırken sikim pantolonumun içinde acıyla zonkluyor.

Bağlantımızı koparıp boynunu öpücüklerle süslemeye başladığımda Ophelia altımda yere uzanmış yatıyor ve dudaklarından yumuşak iniltiler

ıkaracak kadar tenini ısıırıyor.

"*Lanston*," diye haykırıyor, elbisesini omuzlarından sıyrıp göğüslerini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekerken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Dilimi dolgun etinin üzerinde gezdiriyor, meme ucunu ağzıma alıyor ve dilimi üzerinde döndürüyorum.

Altımda kıvranıyor, ağzından nefes nefese çığlıklar ve iniltiler dökülüyor. Daha fazlasını istediğini ve bunun için sabırsızlandığını söyleyebilirim.

Boğazımdan karanlık bir kıkırdama yükseliyor ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum, bana bakan çaresiz gözlerle karşılaşıyorum. Onu öpmek için geriye doğru eğildim ve ereksiyonumu çekirdeğine doğru bastırdığımda küçük, zayıf bir ses çıkardı.

Elleri gömleğimin altından kayıyor ve pantolonumun paçasına giriyor. Dudaklarına karşı sırtıyorum. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" Şehvetle sarhoş olmuş bir halde başını sallıyor.

Pantolonumun düğmelerini açıyor ve aşağı çekiyor. Benden kuru bir kahkaha kaçıyor ve yüzümü saçlarına gömüyorum, kulağını bulup kıkırdağını nazikçe ısıyorum. Aletimi serbest bırakırken derin bir nefes alıyor, elini hızla kolanıma doluyor ve dudaklarımdan yuvarlanan alçak bir inilti çıkarıyor.

Beni pompalamaya başladığında zayıfça "Oh, kahretsin," diyorum. Yumuşak parmakları beni uca kadar çekiyor ve yavaş bir ritimle tabana kadar indiriyor.

Ona bakıyorum, alt dudağını ısıyor. Gözlerinden şehvet damlıyor, ağgözlü ve ona dokunmamı istiyor. Ben kimim ki onu reddedeyim?

Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve bedenlerimiz daha önce direndiğimiz tüm anların açlığıyla birlikte şiddetle hareket ediyor. Elimi karnında gezdiriyorum ve elbisesini kaldırıyorum. Hevesle inliyor ve ben de dudaklarına karşı sırtırmaktan kendimi alamıyorum.

"Sabırlı ol, *Ophelia*," diyorum, sessiz ve durgun. Kalçaları sıcacık ve ben etini sıktıkça kalçalarını kıvrıyor, göbeğine yaklaşıyor ve külotuna ulaşmadan hemen önce duruyorum. "Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim, yoksa sadece kafamın içinde tekrar tekrar mı söylüyordum?" Nefes nefese soruyorum.

Alt dudağımı ısıyor ve bu aletimde bir sıcaklık dalgasına yol açıyor.

"Bunu kafanın içinde söylüyor olmalısın" diye cevap veriyor, gülümseyerek ve

Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. "Anlat bana."

Sikimi sıkıca tutuşunu bırakıyor ve karnına doğru yönlendiriyor. Teninin ucumdaki yumuşak hissiyle inliyorum, bedenimi battaniyeye yatırıp sırtüstü dönüyorum. İvmeyi takip ediyor ve bana biniyor, sikimin

üzerine mükemmel bir şekilde oturuyor - aramızda ince k lotundan başka bir Şey yok.

Kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum, aramızda oluşan coşkudan uçuyorum.

Ellerini göğsüme koyuyor ve üzerimde sürtünmeye başlıyor. Kalçalarımı istemsizce sallıyorum ve çarşafları yumrukluyorum. Bana bir tanrıça gibi bakıyor, beklenti içinde.

"Gözlerimi senden bir an bile ayıramıyorum." Beni kuru kuru becermeye devam ederken bile sözlerimi ve ses tonumu kontrol etmek büyük bir çaba gerektiriyor ama sesimi sabit tutuyorum. Ona gerçekten ne kadar değer verdiğimi bilmesini istiyorum. "Seni tiyatrodan gördüğüm anda anlamıştım. Kasvetli dansın ve zahmetsizce taşıdığın dünyanın ağırlığı. Senin güzelliğin, dünyanın sessizlik içinde bakıp dinlemek için etrafında sustuğu türden."

Hareketleri durana kadar yavaşlıyor. Elleri göğsümden yukarı doğru kayarak dirseklerine düşüyor ve başımın iki yanına dayanıyor.

"En güzel şeyleri sen söylüyorsun," diyor usulca. Ruhumun derinliklerine bakarken burunlarımız zar zor birbirine değiyor. "Umutsuz romantik mi yoksa trajik şair mi?" Dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve kollarımı ona sararak gülüyorum.

"Umutsuz romantik."

Bilerek başını sallıyor. "Seni bunun için iğneledim." Sonra beni öpüyor ve battaniyenin içinde yuvarlanıyoruz. Ben kendi tarafıma yatarken o da kendi tarafına yatıyor. İç çamaşırını yana itiyorum ve tahrik olduğunun kanıtını buluyorum. Klitorisini okşarken boğazımdan bir inilti yuvarlanıyor; tepkisi anında oluyor, ateşli öpüşmelerimize daha fazla eğiliyor ve sikimi tekrar yumruklarken inliyor.

Birlikte kalıyoruz, salıverilmemiz arttıkça yoğun bir şekilde nefes alıyoruz. Artık net göremeyene kadar beni daha hızlı ve daha yavaş okşuyor ve eline boşalırken homurdanıyorum. Yavaşlıyor ve kalçalarım sarsılmayı bırakana kadar ucunu çalıştırıyor.

Onun da yaklaştığını anlayabiliyorum, dişleri alt dudağına gömülüyor ve bir parmağımı içine soktuğumda nefesi kesiliyor. Dudaklarımız tekrar buluşuyor ve kollarımda titreyene kadar klitorisini ovuyorum. Serbest bırakıldığında çığlık atana kadar durmuyorum ve doyduğunu biliyorum.

Gülümsemeden ve başını boynumun kıvrımına sokmadan önce son bir kez bana bakıyor. Ben de gülümsüyorum, kollarımı ona doluyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Beni hayal et," diye fısıldıyor uykulu uykulu. Birlikte uzanırken kalbime bir sıcaklık yayılıyor, bir trende iki hayalet ve birbirimizin yörüngesine giriyoruz. Rüyalarımızın bir önemi var mı? Umarım öyledir.

"Her zaman yaparım."

New York'taki son trenden indiğimizde Ophelia kollarını başının üzerine uzatır.

Tereddütlüyüm ve son adımda oyalanıyorum. Dünyada hiç bu kadar uzağa gitmemiştim, hiç. Doğu Yakası her zaman hayalim olmuştur, sadece ziyaret etmek için bile olsa. Boston aklıma geliyor, binalar ve beton ormanı içinde bir yerlerde benim için en önemli olan iki insanla birlikte. Acaba beni düşünüyorlar mı? Kaçırdığım yıldönümünde oyalanmamaya çalışıyorum. Bunun için üzölmek adil değıl. Ne de olsa hayatlarına devam etmeleri çok doğıal.

Ophelia duraksamamı fark ediyor ve gülümseyerek bana elini uzatıyor.

"Haydi, gerekirse başka bir yerde yeni derme çatma yataklar oluşturabiliriz." Sesi hafif ve havadar, dudaklarımın kenarını kaldırıyor ve kalbimi sızlatan sıkıntıları unutturuyor.

"Ne yani, iki gezgin serseri gibi mi? İstedığımız yerde kalabiliriz, biliyorsun. Güzel bir yerde kalmalıyız," diyorum eğlenerek. Çenesini kaldırıyor ve platformda gururla yürüyor. Hepsi boş ifadeler ve kasvetli renkli kıyafetler giyen insanlarla dolup taşıyor. Elbette bizi fark etmiyorlar. Platformun tuğıla sütunları düşündüğümünden daha büyük. Tamamen yeni bir dünyaya adım atmak gibi. Yüz ifadem şaşkınlığımı ele veriyor olmalı çünkü Ophelia yanımda gülüyor.

"Oldukça şaşırtıcı, değıl mi?" diyor gözlerinde parlayan bir ışıkla.

Başımı salladım. "Şehirli insanlar Montana'nın dağılarına geldiklerinde böyle hissediyor olmalılar."

Ophelia onaylayarak güler. "Evet, şaka yapmıyorum. Sadece çevremize ne kadar alıştığımızı gösteriyor."

Ellerimiz birbirine sıkıca kenetlenmiş ve birkaç öpücük kaçırmış bir şekilde şehirde ilerlerken huşu beni terk etmiyor.

Sonunda sahilde güzel bir otel bulduk. Süslü. Hayattayken asla karşılayamayacağımız bir otel. Çatı katı bir balo salonu büyüklüğünde, tam bir mutfağı, dört yatak odası ve bir oturma odası var.

bir kalabalığı eğlendirmek. Ama haklıydı; etrafımız en iyi pamuk çarşaf lar ve lüks yataklarla çevrili olsa da, battaniyeleri oturma odasının zeminine yığıyor ve yol boyunca biriktirdiğimiz her şeyi yayıyoruz. Kitaplar, henüz denemediğimiz atıştırmalıklar, hediye lik eşya dükkanlarından aldığımız giysiler ve Ophelia'nın caddenin hemen aşağısındaki bir çiçekçide bulduğu bir buket gül. Güller koyu kırmızı ve hâlâ hayat dolu.

Planımız sabah ilk iş yola çıkmak ve bir sonraki yapılacaklar listesi fikrimize geçmek. *Trene binip yeni bir yere gitmek seçeneğinin* üstünü çiziyorum ve Ophelia'ya bakıyorum. Yere yüzüstü uzanmış, ayaklarını arkasında çaprazlamış, eski bir kalemle defterine bir şeyler yazıyor.

Lanston & Ophelia'nın Kova
Listesi Paris'e Gidiyor
Bir yatta yelken açın
Balo salonu dansı
Geceleri sahilde içki içmek/kamp
yapmak ~~Trene binip yeni bir yere~~
~~gitmek~~
İrlanda'nın Trinity College
Kütüphanesini ziyaret edin Başiboş bir
bitkiyi kurtarın

"Bir yatla Avrupa'ya yelken açalım. Oradayken Paris ve İrlanda'nın üstünü çizeriz," diyorum kâğıdı tekrar cebime sokarken. Bu yapılacaklar listesi fikri içime sindi. Ruhum şimdiden daha rahatlamış hissediyor. Gerçi bunun ziyaret edeceğimiz yerlerle ne kadar ilgili olduğundan emin değilim.

Ophelia omzunun üzerinden bana bakıyor ve gülümsüyor. "Bu çok hoş bir plan." Düşüncesi bile gözlerini parlatıyor. "Palais Garnier sahnesinde dans etmek hep hayalim olmuştur. Dünyanın en ünlü opera binalarından biri."

"Ne?" Bilmediğim için kendimi aptal gibi hissederek soruyorum, ama yine de o benden çok daha fazla tarih meraklısı.

Gülüyor ve yüzüme bakmak için kendini yukarı itiyor. Uçları fırfırlı uzun kollu, köylü tarzı siyah elbisesi bacaklarının etrafında toplanıyor. "Palais Garnier. Fransa'ya gittiğimizde göreceksin. Sana bir resim gösterirdim ama şahsen çok daha etkileyici olacak."

Tarihi bir opera binasının neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum; aklıma sadece Roma filmlerindeki gladyatörler gibi devasa sütunları olan beyaz binalar geliyor.

"Yalnız mı sahne alacaksın?" Başımı avucuma yaslıyorum.

"Her zaman yaparım, ama eğer sen de istersen bu seferki için bir ortağa hayır demem." Bana umutla bakıyor ve midem bulanıyor. Bana sormasını beklemiyordum.

"Um-"

"Sana öğreteceğim!" Hızla sözümü kesti ve ayağa kalkarak ellerimden tuttu ve beni çok rahat ettiğim koltuktan kaldırdı.

"*Ophelia*," diyorum yavaşça, öğrenmek istemediğimi ima ederek, ama beni görmezden geliyor ve onun yerine bana ayak izlerini gösteriyor.

İsteksizce ve fazlasıyla doğal bir gülümsemeyle ona doğru ilerliyorum. Bir, iki, üç. Bir, iki, üç. Eğil, dön. Kendime takılmamak için çabalarken beceriksiz ayaklarıma gülüyor.

"Tamam, şimdi ellerimi tut." *Ophelia* ellerini bana uzattı.

Parmak uçlarım pürüzsüz avuçlarının üzerinde kayıyor. Teni tüylerimi diken diken ediyor ve gerginlik mideme işliyor. Kendimi utandırmak istemiyorum; o adımlarında ve hareketlerinde akıcı, ben ise beceriksizim.

"Mükemmel, şimdi bu da belime dolanıyor," diye mırıldanıyor sol elimi yanına koyarken. Yaklaşıyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Yutkunurken boğazım düğümleniyor ve elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırıyorum.

Ophelia bana öğrettiği adımlarla ilerliyor ve şaşırtıcı bir şekilde birkaç denemeden sonra zahmetsizce hareket etmeye başlıyoruz. Ayaklarımız birbiriyle ritim tutuyor ve durduğumuzda nefeslerimiz ağırlaşıyor, gözlerini ondan ayıramıyorum.

Wynn ile dans etmek şimdiye kadar yaptığım tek şeydi. Güzeldi ve her saniyesini sevdim. Ama *Ophelia* ile çok daha fazlasını hissediyorum. Sanki ellerimiz birbirimize uyacak şekilde şekillendirilmiş gibi, sanki yıldızlar birleşmemizi talep ediyor ve üzerinde hareket ettiğimiz zemini kutluyor.

Samimi ve yumuşak.

Saçlarını geriye tarıyorum, gözlerimle yüzünün açılarını takip ediyorum. Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Aldığım her nefes göğüslerimizi birbirine bastırıyor, tüm vücuduma kalın bir sızı gönderiyor ve bana dün geceyi hatırlatıyor.

Ama ben başımı eğdiğimde ve o çenesini kaldırdığında ikimiz de donup kalıyoruz.

Fısıltılar.

Gözleri açılıyor ve yüzüne panik yayılıyor. Damarlarımdaki tüm kan buza dönüşüyor. Arkama bakmak için başımı geriye atıyorum ve görebildiğim tek şey karanlık; çatı katı gölgelerle kaplanmış, günün ortasında bir kara delik.

Bizi takip mi etti? Buraya kadar mı?

"Lanston!" Ophelia çığlık atıyor. Sesi öylesine delici ki bilincimi sarsıyor. Daha başımı tam olarak çeviremeden ona doğru ilerliyorum. Pencerenin yarısına kadar dışarıda duruyor ve benimle göz teması kurup onu gördüğümü anlayınca kendini aşağı bırakıyor. Peşinden pencereden atlamadan önce onu en son saçlarıyla görüyorum. Pencerenin kenarına yapışmış, karanlık sarmalların öfkeyle kıvrandığı siyah gölgeleri görecektik kadar dönüyorum.

Kalbim korkudan gümbür gümbür atıyor. Ophelia şimdi çok daha sakin görünüyor, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor ve rüzgâr yüzünün etrafında dolanırken rahatlamış bir gülümsemeyle bakıyor.

Yirmi katlı bir binadan düşüyoruz ve içimi farklı bir korku kaplıyor. Aynı anda hem heyecan verici hem de dehşet dolu bir korku. Rasyonel olarak ölmeyeceğimizi biliyorum ama dibe ulaştığımızda ne olacağını bilmiyorum. Kanayacak mıyız? Acı hissedecek miyim?

Tüm varlığımla acıdan nefret ediyorum.

Zemin endişe verici bir hızla yaklaşıyor, hızlı ve ölümcül. İçgüdülerim son için hazırlanmamı söylüyor ama ben sadece gözlerimi kapatıyorum.

Vücutlarımızın gümbürtüsü gürültülü. Sadece tenimde hafif bir karıncalanma hissediyorum, sanki arılar sokmuş gibi ama bu his hızla kayboluyor.

Gözlerimi açtığımda Ophelia'yı benden önce yan yatmış buluyorum. Ben de kendi tarafımdayım. Sadece uyuyor gibi görünüyor. Derisinde kan ya da kırık kemik yok. Sadece uyuyor. Yine de kirpiklerinin altında oluşan gözyaşları bana onun uyanık olduğunu söylüyor.

"Sorun yok," diye fısıldadım, onu rahatlatmak için elimi koluna uzattım.

Geriye kayıyor, elimi aramızdaki boşlukta soğuk bırakıyor. Karanlığın onu kovalamasının kendi suçu olduğunu mu düşünüyor?

Başı yavaşça sallanıyor. "Öyle değil."

Cevap vermeyince yavaşça doğruluyor ve gözyaşlarını siliyor. Kendini bir kez daha koruma kalesinin içine kapatmasını izliyorum.

Ve yine kendini kilitlemeye çalışacağını biliyorum.

OceanofPDF.com

23

OPHELIA

BU GÖKYÜZÜ O GRI VE KIZGIN. BULUTLAR BÜYÜMEKAĞIR İLE
YAĞMUROLARAK

Lanston bizi iskeleden itti. Yatın motoru homurdanıyor ve körfezin dışına doğru yol almaya başlıyoruz. Koyu dalgalar tekneye vuruyor, yanaklarıma serpintiler bırakıyor.

Beni çok çabuk buldular.

Teknenin muazzam ve gösterişli zirvesinin baş tarafında oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekmiş, sessiz, okyanus rüzgârı beni tuzlu öpücüklerle selamlarken.

Bu aptalca bir şeydi. Fısıldayanların beni kovalayacağını biliyordum. İçimden bir ses sırf ruhumu almak için denizleri ve dünyayı aşacaklarını söylüyor.

Ya koşmayı bırakırsam?

Ya kollarımı açıp beni almalarına izin verseydim? Sonunda dururlar mıydı? Sanırım beni en çok rahatsız eden şey bilmemek.

Otelden kaçarken aramızda hiçbir kelime geçmedi. Akşam için güzel bir yerde kalmayı planlamıştık ama hiçbir şey planladığımız gibi gitmez. Murphy Kanunu falan.

En iyisinin bir yat bulup okyanusta uyumak olduğuna karar verdik - bunun karada dinlenmekten daha güvenli olacağını umuyorduk. Omzumun üzerinden ürkekçe Lanston'a baktım. Dümende duruyor, bizi koydan çıkarıp derin sulara götürüyor. Açık kahverengi saçları rüzgârda savrulmuş ve dağınık, ela gözleri uyanık ama geçirdiğimiz uzun günden dolayı yorgun.

Hâlâ o haliyle

hoşnutluk, o çok güzel. Duruşu sağlam ve kasları tekerleği kavrarken esniyor.

Baktığımı fark ediyor ve dikkatini bana yöneltiyor, kısa ve dikkatli bir şekilde gülümsüyor. Ben ona karşılık vermiyorum. Bunun yerine yüzümü bir kez daha öne dönüyorum. Gelmekle onu tehlikeye attım ve söylemese de muhtemelen bunun ne büyük bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Elimi yumruk yapıp alnıma vuruyorum. *Aptalca. Bencilce.* Neden dünya dinlenmeme izin vermiyor? Çok yorgunum... ve sadece bu seferlik, belki gerçekten değer verdiğim tek şeye sahip olabileceğimi düşündüm.

Lanston.

Bu gece uyumak zor olacak.

Önümdeki karanlık dalgalara uykulu gözlerle bakıyorum ve denizin en uzak derinliklerine, sessiz ve karanlık olan yere düşmeyi düşünüyorum ve evren beni sadece hafızam kalana kadar sindirebilir.

"Al."

Bakışlarım öğle ışığında parıldayan okyanustan çekilip Lanston'a yöneldi. Katlanmış bir kâğıt parçası uzatıyor ve gergin görünüyor. "Nedir bu?" Kâğıdı ondan alıp tekrar Lanston'a bakarak soruyorum. çok uzun süre sessiz kaldığında gözleri.

Yanakları pembeleşmiş. "Sadece aç," diyor dudaklarından hiç duymadığım bir tavırla. Kaşlarımı kaldırıyorum ama dediğini yapıyorum.

Lanston ellerini ceplerine sokuyor ve yataın yan tarafına yaslanıyor. Gözleri okyanusun gökyüzüyle buluştuğu uzak çizgide ve endişeli olduğunu söyleyebilirim. Dün gecedan beri ilk kez konuşuyoruz. Uyumadan önce birkaç kez denedi; tedirginliğinden ve çekik kaşlarından anlayabiliyordum, ama kelimeler tıpkı benim gibi ondan da kaçtı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedik. Ve sadece onun varlığının yanımda olması bile güzeldi.

Yataın ana süiti lüks ve iki hasta yavru gibi pelüş çarşaflara gömüldük, öğlene kadar derin bir uyku çektik.

Kağıdı açıyorum.

Sayfa neredeyse tamamen siyah, sadece ortasında bir kafatası şekli var. Boya darbeleri uzun ve kasvetli, göğsümde çok fazla duygu uyandırıyor. Göz çukurları neredeyse kederli bir ifadeyle sarkmış. Kırmızı, krem ve gri karışmış ve mükemmel bir renk harmanına bulaşmış.

Bu resme sonsuza kadar bakabilirim. Çalışmalarını incelerken Lanston bana bir kez bile bakmıyor. Ham ve karanlık, ama bir görüntüden çok daha fazlası var. Duyulmak isteyen daha derin bir ses var. *Bana söylemek istediğin şey nedir?* Soru dilimde hantalca oturuyor.

Ama ona henüz bir mektup vermedim; benden de yiyeceği bir şey olmadan bunu istemek adil gelmiyor. Bu yüzden kendimi tutarak çizimi pantolonumun cebine soktum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

Lanston bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. Kalbinde keder olduğunu biliyorum. Benimkinde de var.

"Bana onlardan bahsedebilir misin?"

Lanston yavaşça göz kırptı ve küçük bir gülümseme belirdi. "Kim?"

"Arkadaşların. Liam ve Wynn. Bana onlardan bahsedebilir misin?" O yanıma otururken çenemi indiriyorum. Anımsayarak gülümsüyor, biraz hüznü ve başını sallıyor. Güneş ışınları bulutların arasından süzülerek bize ulaşıyor, tenimi ısıtıyor ve gözlerime yorgunluk veriyor. Başımı Lanston'ın kucağına koyuyorum, o da kolunu omzuma doluyor ve saçlarımı parmağının etrafında döndürüyor.

Bana birlikte geçirdikleri kısa aylarda yaşadıkları eğlenceyi ve bağları anlatıyor. Liam daha uzun süre oradaydı ama üçünün de diğerleriyle aynı çekim gücüne kapılmaları için sadece birkaç haftaları vardı. Ama akraba ruhlar bulduğunuzda, hızla düşersiniz ve akli başında değilsinizdir. Bu işler böyledir.

Ben de onun gibi ilişkiler kurmayı arzuluyorum. Bu her zaman kötü olduğum bir şey. Yanlış şeyler söylediğim için mi yoksa beceriksiz olduğum için mi, emin değilim. Ama onlardan, maceralarından ve yaptıkları şeylerden bahsettiğini duymak hoşuma gidiyor.

Belki bir gün ben de onun parçalanmış ruhu kadar parlayacağım.

Denizde bir hafta yalnızlıktır. Sizi dünyadan koparır.

Ama sessizliğinin tadını çıkarıyoruz; onu gürültülü ve şamatalı yapan fırtınaları memnuniyetle karşılıyoruz. Lanston'ın varlığı sürekli bir teselli. Paylaştığımız öpücükler ve günler geçtikçe geri dönen kahkahalar kalbimi bir kez daha ısıttı. Çıplak tenimi göğsüne bastırdığı ve bana taparcasına sarıldığı geceler benim favorim.

Bir şeylerin peşinde olduğumu anladığında gözlerini asla çok uzun süre ayırmaz. Yatın kamara odasına girip beni buruşuk bir kâğıda bir şeyler yazarken gördüğünde, arkasını dönüp beni kendi halime bırakmadan önce sadece bir süre bana baktı. Bilerek gülümsedi, ona söz verdiğim mektubu almak için sabırsızlanıyordu.

Bazen, keşke burnunu soksa diyorum.

Ne çizdiğini benim gibi o da merak ediyor olmalı.

Ona yazdığım mektubu buruşturup yatak odasındaki sehpanın altına saklıyorum. Bana kendisinden bir parçayı o kadar kolay, o kadar dikkatsizce verdi ki, ama içimin ne kadar çirkin olduğunu görmesine hazır mıyım emin değilim.

Bana farklı mı bakacak? En çok korktuğum şey bu.

Dönüp ona bakıyorum, güneşlenme terasına yayılmış, gömleksiz ve UV ışınlarını içine çekiyor. Başını arkaya yatırmış, boğazının yumuşak kısımlarını ortaya çıkarıyor. Gözlerim köprücük kemiklerinde, göğsünü şekillendiren pürüzsüz çizgide ve şortunun altına inen V'de oyalanıyor. Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki başını bana doğru çeviriyor. Yüzü ifadesiz ama meraklı.

Trendeki *faaliyetlerimizi* düşünüyorum ve sertçe yutkunuyorum. Yanaklarım kızarıyor ve hızla gözlerimi kaçırıyorum. Başa çıkamadığım pek fazla duygu yok, ama aramızda kabaran sıcaklık ve arzu, bunların giderek artan aciliyeti, yüzleşmekten korktuğum duygular. Lanston tanıdığım diğer erkeklerden farklı. Acele etmiyor, alay etmekten zevk alıyor.

Birbirimizin etrafında dönüyoruz. Tehlikeli bir şekilde. Her biri diğerinin saldırmasını ve boğazına yapışmasını bekliyor. Ben onun kanını tattığımda ve o da benimkini tattığında, bundan sonra ne olacağından emin değilim. Trenin zeminindeki ateşli öpüşmelerimiz ve yakınlaşmalarımız bizi neredeyse mahvediyordu.

Başımı sallıyorum ve başka şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Onunla rol yapmak eğlenceli. *Hayattaymışız gibi davranmak*.

Ve rol yaparken, okyanus korkumla yüzleşmeye karar verdim. Biraz geç oldu, biliyorum. Ama şimdi değilse ne zaman? Artık korkacak bir şey yok gibi. Hayaletlerin acıya ve ölüme karşı bağıışıklığı var, peki neden hâlâ

tereddüt ediyorum?

Elbisemin yumuşak kumaşının omuzlarımdan kayarak ayaklarımla dibinde birikmesine izin verirken Lanston'ın beni izleyip izlemediğine bakmaya zahmet etmiyorum. nce bir ayağımı, sonra diğerini kaldırarak yavaşça kenara yaklaşıyorum.

Ayaklarım teknenin pruvasında gergin bir şekilde kayıyor ve sonra ilk önce başımla dalıyorum. Korkularım rüzgârda savruluyor ve çıplak tenim dünyaya karşı savunmasız kalıyor.

Suyun parlak yüzeyi beni bütünüyle yutarken kırılıyor. Vücudum soğuk ve tuzlu su tarafından tüketiliyor. Suyun altında nefes alıp alamayacağımı görmek için suyu içime çekmeye çalışıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Hayalet olarak bile kulağa pek hoş gelmiyor.

Gözlerim açıldığında ağzım dehşetle sızlıyor. Denizin enginliği ürkütücü, görebildiğim kadar uzanıyor - derin mavi tonlar ve derinliklere indikçe daha koyu. Denizin aldığı her şeyi düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Yüzeye doğru yüzüyorum ve bahar havasını içime çekiyorum. Lanston küpeştenin üzerine eğilmiş, n kollarını metalin üzerine yaymış, elleri gevşekçe sarkıyor.

Beni dikkatle izliyor. Ateşli bir şekilde.

Gözleri tenime ateş çiziyor, o elleriyle dzeltene kadar asla solmayacak çizgiler. Çıplak göğsümün farkına varıyorum ve kollarımla kendimi örtme isteğimle savaşıyorum. Beni görmesini istiyorum. Sadece gecenin loşluğunda değil, gün işığında da.

Gözlerimi kaçırıp derin bir nefes alıyorum ve bir kez daha yüzeyin altına dalıyorum. Mor saçlarımla suyla birlikte canlanıyor ve etrafımda dönüyor.

Lanston.

Her düşüncemi, her nefesimi tüketiyor. Konuşurken, yemek yerken ya da benden önce uyuduğu gecelerde bile onu düşünüyorum. Kirpikleri çekici gözlerini gizlerken ve o belki kitapları ya da parmak uçlarını siyaha boyayan çizimleri düşünürken, ben onu düşünüyorum.

Bunun için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Sen kötü bir insansın. Onun gibi bir adamı hak etmiyorsun.

Hayatım boyunca duyduğum bu sözler karşısında dişlerim birbirine vuruyor. Onlar reddedilemez. Lanston gibi sevimli ve saf birinin benim karanlığımın çekimine kapılmasını istemiyorum. Yine de, onu benden uzak tutmak istesem de, gitmesine izin veremem. O izin verdiği sürece kalacağım.

Suyun altında gözlerimi açıyorum ve aniden ela gözlerinin çapa gibi içime işlediğini, ruhumu sardığını ve burada, okyanusun kalbinde benimle

kalmayı dilediğini görüyorum.

Dünyanın altında, evrenin ve yıldızların altında, burada sadece biz varız.

Konuşulacak bir kelime ya da saklanacak bir yer yok. Sadece biz varız.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor. Diğer eli belime dolanıyor ve çıplak tenimiz birbirine değene kadar beni kendine çekiyor. Karnının sert düzlemi yutkunmama neden oluyor ve bana duyduğu arzunun kanıtı kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Ona bakmak için çenemi yukarı kaldırıyorum ve güzel, özlem dolu bir ruhun gözlerini buluyorum. Acaba o da benimkinde aynı ıstırapı görüyor mu?

Sırtımın alt kısmındaki tutuşu sıkılaşıyor, ama hareket etmiyor; sadece bana bakıyor. Bekliyor. İzliyor. Bana aç.

Titreme kollarıma yayılıyor. Onu tekrar öpmem için binlerce neden aklımdan geçiyor, ama bir düşünce *çok* daha yüksek sesle dile getiriliyor.

*Sarıl bana-öp
beni. Sev beni.*

Çenelerimiz aynı anda kenetleniyor ve iki elimle yüzünü kavramak için uzandığımda, ölümcül kucaklaşma için beni kendine çekiyor. Beni sertçe öpüyor, diğer seferlerdeki gibi yumuşak ve okşayıcı değil, ama bu sürpriz sadece etime yayılan zevki artırıyor. Kalplerimiz birbirimiz için çaresizce çarpıyor, ağrıyor ve cinsel arzunun düzensiz melodisiyle atıyor.

Hala suyun altında olduğumuzu fark etmeden önce şaşkınlıkla gözlerimizi kırptıştırarak ayrılıyoruz. Göğsünden dikkatlice iterek önce ben yüzeye çıkıyorum, o da beni takip ediyor.

Başlarımız yüzeye çıktığında tekrar birleşiyoruz. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, bu sefer daha şiddetli. Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirirken kömür kalemlerinin, kahvenin ve sayfaların kokusunu alabiliyorum.

"Ophelia," diye fısıldıyor adımları bir solukta. O kadar durgun ve hırıltılı ki içimi sızlatıyor. Artık her türlü düşünce uzakta. Bana dokunduğu anda onları çaldı.

"Evet mi?" Dudaklarına karşı nefes alıyorum. Eğiliyor ve alnını benimkine bastırıyor. Dalgalarla birlikte suyun içinde ritmik bir şekilde sallanırken uzuvlarımız birbirine dolanıyor.

Lanston çenesini esneterek, kemiği çevreleyen hafif kasları yumuşattı. "Bakışlarımdaki karanlığı daha fazla saklayamam. Sana yapmak istediğim şeyler tarif edilemez."

Yanaklarım ısındı ama fısıldadım, "Ne yapmak istiyorsun?"

Kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyor ve hınzır bir sırıtış ağzının kenarlarını yukarı kaldırıyor. "Sana söylememi mi istersin, yoksa göstereyim mi?" Elleri kaburgalarından aşağı kayıyor ve tenimi ürpertiyor.

"Göster bana," diyorum uysalca dudaklarının arasından. Alnımız birbirine yapışık ve bakışlarımız hiç kesilmiyor.

Lanston'la ilgili her şey ağrıyor. Aklı, vücudu, kalbi.

Okyanustan elimi kaldırıyor ve arkasına tuzlu ve soğuk bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyor: "Hadi tekneye dönelim."

OceanofPDF.com

24

LANSTON

OPHELIA.

Vücudu yatak çarşaflarına düşüyor. Tekneye geri adım attığımız anda tenimiz kurudu ve ben buna sevindim. Onun tenindeki tuz gitmiş ve okyanusun iliklerimize kadar işlediği soğuk kaçmıştı.

Kendini bana açıyor, rahatlıyor ve alay ediyor. Parmaklarımı vücudunda gezdirip her bir hassas kıvrımı ve eğimi yumuşakça izlerken teni sıcacık.

Kelimeler ikimizden de kaçıyor gibi görünüyor ve bence böylesi daha iyi - bunun gibi anlardan kendimizi kurtarmak için konuşmakta oldukça yetenekliyiz.

Köprücük kemiğini öpüyorum, sonra göğsünün üst kısmını. Altımda kıvrılıyor, uyarılmaya hevesli. Ağzımı meme ucuna indirirken dudaklarıma bir sırtış yayılıyor. Dilimle onu nazikçe okşuyor, avucumla diğer göğsünü yoğuruyorum. Altımda inliyor ve boğazımdan yuvarlanan inilti hiç bilmediğim bir inilti; o kadar içgüdüsel bir açlık ki kendimi ona kaptırmaktan korkuyorum.

Dişlerimin kenarları göğüs ucunda geziniyor. Keskin bir şekilde nefes alıyor ve ben onu kızdırırken omuzlarımı daha sıkı kavırıyor. Elimi karnından aşağıya doğru yumuşatıyorum, hızla klitorisini buluyorum ve başparmağımla uzun, durgun hareketlerle okşuyorum.

Sırtını dikleştirerek karnını benimkine bastırıyor ve içimde bir arzu zonklaması oluşuyor. Memesini dudaklarımdan ayırıyorum ve ona bakıyorum. Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, aramızda kaynayan zevk ve arzuyla sarhoş olmuş.

"Bana aşık olma, Lanston." Sesi pişmanlık dolu. İki parmağımı içine soktuğumda yeniden sertçe nefes alıyor. Sonra şehvet dolu bir sesle, "Bana söz ver." dedi.

Bu söz vermek kolay bir şey değil. Kime aşık olacağımızı biz seçemeyiz. Öyle olsaydı çok basit olurdu. Ve ben şimdiden onun yanından ayrılmakta zorlanıyorum. Birbirimizi özleyerek geçirdiğimiz bir yıl boşuna değildi. Ruhlarımız birbirine demir atmış ve bağlanmış, eski efsanelerdeki tüm tanrılar tarafından umutsuzca birbirine dolanmış. Bizi destekliyorlar; bir şey destekliyor. Bunu varlığımın en derinine kadar hissediyorum.

Gözlerim onunkileri tutuyor ve mırıldanıyorum: "Böyle imkânsız bir şeyi ancak sen isteyebilirsin, tatlı Ophelia'm. Ama ben tutamayacağım yeminler etmem."

Parmaklarımı içine pompalarken inliyor. Altımda nasıl hareket ettiğini izlemeyi seviyorum. Omzunu kaldırışını ve çenesini eğişini. Sikimi yumrukladığında sarsılıyorum - etimi sertçe kavırıyor, sıkıyor ve beni ritmik bir şekilde okşuyor.

"İyi ama bunu yaparak aptallık ediyorsun."

"Eğer sensen aptal olacağım," diyorum dudaklarına karşı. Bana doğru eğiliyor ve öpüşmemiz kemiklerimin derinliklerine işliyor. Tüm bedenim şimdi her zamankinden daha canlı hissediyor. Dişlerimiz birbirimizin dudaklarının üzerinde kayıyor ve dillerimiz hararetle birbirini kovalıyor.

Seni istiyorum. Seni tahmin edebileceğinden çok daha iyi tanıyorum. Seni anlayacak biri için attığın çığlıkları duyuyorum.

Onun çiçeksi kokusu benim misk kokuma karışıyor ve duracak gibi görünmüyoruz. Durmak istemiyorum. O benim içine sürüklendiğim, geri dönüşü olmayan derinliklere götürüldüğüm bir okyanus. Birlikte sonsuza kadar kaybolacağız ve bunun sesi hiç de hoş değil.

Daha sert nefes alana kadar birbirimizden iniltieler çalışıyoruz. Aletime vuruşları yavaşlıyor ve ucuna daha fazla dikkat etmeye başlıyor. Uyarılmasından dolayı kayganlaşan klitorisini ovuyorum ve ağzı açık kalırken kaşlarının zevkle birbirine yapışmasını izliyorum.

Sert bir şekilde boşalıyor, beni çalıştırırken son dalgalarını elime sürüyor ve bir an sonra parmaklarının üzerinden dökülüyorum. Tüm vücudum

sarsılıyor, titriyor ve istekli. Çenem bükülüyor ve son salınımımınla birlikte inliyorum. Hâlâ sersemlemiş durumda, kalçalarını elimin etrafında sıkıyor ve tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

Çözülüyoruz. Çarşafın içinde yuvarlanırken nefeslerimiz ağırlaşıyor. Onu altımda sıkıştırıyorum ve kollarını başının üzerine itiyorum. Başını geriye atıyor, boynunun yumuşak etini dudaklarıma maruz bırakıyor, ben de oraya öpücükler konduruyor ve aletimle girişini kızdırıyorum.

Ophelia kıvranıyor ve kalçalarını benim için hevesle oynatıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve göğsümden yükselen kısık kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Benden böyle istersen her şeyi yaparım," diye fısıldıyorum, ucu ikimizin de keskin bir nefes almasını sağlayacak kadar içeri itiyorum. Kalçalarını kıpırdatıyor ve beni daha fazla içine alıyor ve dudaklarından çıkan çığlık içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Ellerimi beline dolayarak parmak uçlarımdan etine girmesine ve içine girmesine izin veriyorum. Ophelia'nın elleri hızla ön kollarımı buluyor ve onları tıpkı göbeğinin aletimin etrafına sarıldığı kadar sıkı bir şekilde sıkıyor.

Ona bakıyorum, inliyor ve altımda çözülüyor, ben içine pompalarken gözleri başının arkasına kayıyor. Hiç bu kadar güzel bir şeye tanık olmamıştım. Bu kadar kıvrak ve sevimli ve tamamen benim içindi.

Göğsümün onunkine düşmesine izin veriyorum, ten teması ve dudaklarının, dilinin tadı için açgözlüyüm. Kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya gelene kadar itiyorum ve tamamen içine giriyorum. Tırnakları tenime batıyor ve ateş damarlarıma yayılıyor.

"Kahretsin, çok mükemmelsin," diye fısıldıyorum ağzına, o da dudaklarıma gülüyor. Sözlerimizin arasında acil öpücükler.

"Bana aklındaki o tarifsiz şeyleri göster." Sesi sıvı gibi ve bana karanlık, şehvetli düşünceler enjekte ediyor.

Kalçalarımı onunkilere sürtüyorum ve çığlık atıyor, onu tamamen doldururken sırtını tekrar kamburlaştırıyor. "Emin misin?" Alçak ve tehlikeli bir tonda söylüyorum.

Başını sallıyor ve artık kendi bedenini kontrol edemiyormuş gibi kalçalarını sallıyor.

Yaramazca sırtıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, onu yatağın kenarına çekiyorum, burada duvara dayalı ayna ikimizi çıplak ve terden kaygan bir şekilde gösteriyor.

"Oh." Nefes veriyor ve gergin bir şekilde yutkunmasını izliyorum.

Ayağa kalkması için elimi uzatıyorum, o da tutuyor ve ben kenara otururken usulca yükseliyor. "Arkanı dön ve aynaya bak. Beni sikişirken izlemeni istiyorum.

sen."

Ophelia bana itaat ediyor ve yüzünü aynaya dönüyor, sırtını göğsüme dayayarak yavaşça sikimin üzerine eğiliyor. Tamamen içine girene kadar ellerimle kalçalarını alt uyluklarının etrafına sararak yönlendiriyorum.

İnliyorum, kollarımı gövdesine doluyorum, göğüslerinden birini avuçlarken diğer elimle klitorisine uzanıyorum. Gözlerim aynaya kayıyor ve ikimizin birbirine bağlandığını görüyorum. Ophelia'nın yarı kapalı gözleri her hareketimi izlerken içimde yeni bir zevk dalgası dalgalanıyor. Dudağını ısırtıyor ve kollarımda kıvranıyor.

"Aman Tanrım," diyor transa geçmiş gibi, kalçalarımı ona sürtmeye başladığımda başının omzuma düşmesine izin veriyor.

Elim boğazından çenesine doğru kayıyor ve dikkatini tekrar aynaya odaklıyor. "İzlemek zorundasın. Kendini çözülürken görmeni istiyorum."

Kelimeler bana doğal geliyor ve bu müstehcen düşüncelerin nereden kaynaklandığını hem dehşetle hem de merakla izliyorum. Tek bildiğim bu kadının beni delirttiği.

Dudaklarımı omzuna indiriyorum ve itişlerimin onun felaketi haline gelmesini izliyorum. Kalçalarımı son bir kez daha kaldırdığımda orgazmı zirveye ulaşıyor ve doruğa ulaştığımızda vücutlarımız birlikte titriyor. Kollarımda titriyor ve gevşiyor, aletim serbest bırakılmamla birlikte içinde zonkluyor.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, onu kollarımda sıkıca tutarak ve yanaklarını öpücüklerle süsleyerek tekrar çarşafın üzerine uzanıyorum.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum Lanston," diye fısıldıyor, sanki bunu söylemek yasakmış gibi.

Gülümsüyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Ben de senden *gerçekten* hoşlanıyorum, Ophelia." *Senden hoşlanmaktan çok daha fazlası*, demek istiyorum ama ona baskı yapmayacağım.

Yatın yatak odasının loş ışığında kasvetli görünüyor. Perdeler çekilmiş, sanki gece çökmüş gibi. Belki de öyledir; saatin kaç olduğunu unuttum. Bana bunu yapıyor. Zaman gibi değişken şeyleri çalıyor.

Yan dönüp birbirimize bakıyoruz ve ben onun kahverengi-yeşil benekli gözlerine hayran oluyorum. Ben onu izlerken o da beni sessizce izliyor. Ruhum onun bakışları altında çıplak hissediyor.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldıyorum. Kelimeler aramızda asılı kalıyor ve çarşafına yerleşiyor.

Birkaç dakika daha beni inceliyor, sonra yavaşça göz kırpmıyor.

Ophelia doğruluyor ve bana doğru eğiliyor. Komodinin altına uzanıp krem rengi bir mektup çıkarırken beli benimkine sımsıcak değiyor. Zarfın ağzı sicimle kapatılmış ve üzerine kurumuş tek bir kırmızı gül bağlanmış, dikenleri iplerin arasından dışarı fırlamış.

Göğsüm ağırlaşıyor ve bir şey söylemeden önce bir an duruyorum. Kalçalarının üzerine oturmuş, çıplak ve çırılçıplak, bir deniz tanrıçası gibi karşımda duruyor. Uzun saçları göğüslerini örtüyor ve kaşlarını çatarak acı içinde mektuba bakıyor.

"Dışarıda okurum," diyorum usulca. Bana bakıyor, onu hiç görmediğim kadar yorgun. Gözlerinin altında karanlık birikiyor ve keşke tüm bu şeytanları ondan alabilseydim. Belki bir gün alabilirim.

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor ve mektubu bana uzatıyor - kimseye göstermediği kısımları öğrenmem için bana güveniyor.

Uyuyana kadar bekliyorum. Yatağa gömülmüş, yaramazlıklarımızdan bitkin düşmüş.

Güneşlenme güvertesine ulaştığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bulutların karanlığı gökyüzünü çürütüyor, denizi kızdırıyor ve büyük dalga dalgalarını çekiyor.

Zaten bir hayalet olmasaydım, dehşete düşerdim. Okyanus beni hep korkutmuştur. Bir daha görülmemek ya da bulunmamak üzere herkesi yutar.

Yağmura karşı siper alan tentenin kenarını zar zor çevreleyen bir sezlongun ucuna oturuyorum. Su inciklerime çarpıyor ve gökyüzü ağlarken soğuk damlacıklar beni bu ana hapsediyor.

Başımı eğmiş, kurumuş güle bakarken dakikalar geçiyor. *Ophelia*. Kalbinden bir şeyler okuyacak gücüm var mı? Ona sadece çizdiğim gülünç bir resmi verdim, acıyan ruhumun içinde çektiğim acılardan birini. Ama o açık, siyah ve beyaz şeyler yazmış. Onun için gerçek. Onları gerçekten okuyabilir miyim? Benim için sorun olur mu?

Sırtım dik, dirseklerim dizlerime dayalı. Başımı kaldırıp fırtınanın içine bakıyorum. Güneş bazı yerlerde karanlığı yarak içeri giriyor ve kızgın gri denizin üzerine birkaç altın ışını düşürüyor.

Sevgiyle okuyabilirim - belki de sadece benim sahip olduğum anlayışla Onu.

Çözüp y a n ı m a koyduğumda sicim bükölüyor. Gül Mektubu dikkatlice açarken parmaklarımın arasında düğömlenen kalıntılar.

Lanston,

Bana ilham verdiniz, ben de size bir hikâye anlatıyorum - kendi hikâyemi. İçinde pek çok üzücü şey okuyacaksınız ama umudum, belki de şu sorulara cevap bulmanız

Bana baktığında gözlerinde titreşen sorular.

İstenmediğimi uzun zaman önce anlamıştım. Hafif bir bakış değil, birçok bakış vardı. Beş yaşındaki bir çocuk kemerin acısını bilmeli mi? Ben iyi bilirdim. Nasıl saklanacağınızı, nasıl yalvaracağınızı ve en önemlisi dünyayı nasıl dışlayacağınızı çabucak öğreniyorsunuz.

İyi bir insan olduğumu söylemek adil olmaz çünkü değilim, gerçekten değilim. Soğuk ve mesafeli olduğumu biliyorum. Zihnimi bantlanmış halde tutan

kırılgan haliyle bir arada.

Sana öldürüldüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?

Hiç hoş değil; dikenler keskin ve sizi delip geçecek.

Bu sonun başlangıcı, nasıl öldüğümün hikayesi.

Duyacak mısınız?

Notu indiriyorum, başparmağımın sıkıştırdığı yer kırıışmış. Duygularımın beni ele geçirmiş olabileceğini düşünerek elimi gevşetiyorum.

Seni kim öldürdü, Ophelia, ve neden?

Yağmur hafifliyor ve gökyüzü son soğuk damlacıklarla parılıyor. Ophelia'nın notu cebimde, tekrar tekrar okunmayı bekliyor. Gülü hala parmaklarımın arasında, tenimi deliyor ve hafif bir acı veriyor.

Dikenleri dikenli ama bıraktıkları kesikleri sonsuza dek saklayacağım.

OceanofPDF.com

25

OPHELIA

LANSTON NİHAYET DÖNDÜĞÜNDE YATAK ALÇALIR. GÜNEŞ UZUN ZAMAN ÖNCE

BATTI VE

Dalgalar o zamandan beri ılımlı. Birkaç saatliğine uykuya dalıp çıktım ama şimdi yıldızlarla aydınlanmış cam gibi okyanusu gösteren küçük pencereye bakıyorum. Burada hiç ışık olmadığından, sanki tüm evren bizi çağırıyor.

"Uyanık mısın?" diye soruyor sessizce.

Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Evet."

Lanston sırtarak elimi tutuyor ve beni yukarı çekiyor. Çarşaflar kucağıma düşüyor ve çıplak göğüslerim ortaya çıkıyor, ama gözleri benimkilerde yumuşak kalıyor. Elinin tersiyle yanağımı yumuşatıyor ve "Bir şey görmeni istiyorum" diye fısıldıyor.

Bana siyah bir gömlek uzattı. Sanırım onun gömleği, ama bunu söylemek için çok karanlık. Başıma geçiriyorum ve onu güneşlenme güvertesine kadar takip ediyorum.

Gece gökyüzüne bakarken dudaklarımdan hava kaçıyor. Bu gece görünürde tek bir bulut yok. Hava berrak, nefeslerimiz görünür halde.

Deniz yıldızlara karşılık veriyor ve sanki evrenin, tüm dünyaların ötesine yelken açıyormuşuz gibi görünüyor. Yıldızlara doğru yelken açabilir miyiz? Merak ediyorum.

"Bu çok güzel," diyorum kısık bir sesle, çünkü yıldızlar bizi kesinlikle duyabiliyor.

Lanston başını salladı ve bana gülümsedi. Gözleri daha önce olduğu kadar karanlık değil. Mektubumu okurken kafamda oluşan görüntüyü

yutuyorum.

"Ufuktaki ışığı görüyor musun?" Arkamda durmak için hareket ediyor. Eli kolumun üzerinde gezinirken tüylerim diken diken oluyor. Yorgun çenesini omzuma yaslıyor ve parmağını gökyüzünün denizle buluştuğu çizgiye doğru kaldırırken diğer elini takip ediyorum. Karanlıkta neredeyse ayırt edilemiyor ama gökyüzünün küçük alanını aydınlatan ışık kendini belli ediyor.

"Orası İrlanda mı?"

Başını tenime yaslayarak başını sallıyor. "Önce Dublin'de duracağız ve kalelere bakacağız, patateslerinin tadına bakacağız ve kütüphanelerini göreceğiz."

"Peki ya müzeler?"

Gülüyor; göğsü sırtıma hafifçe yaslanıyor. "Tabii ki."

"Peki ya parkları ve sanatları?"

Lanston kollarını bana doluyor, dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Hepsi senin için, gülüm."

İlk hedefimiz bir giyim mağazası. Tüm deneyimi yaşamak istediğimiz konusunda anlaşmıştık, bu yüzden rolümüze uygun giyinmeliydik. Lanston dar siyah kot pantolon, elbise ayakkabısı ve jartiyerle uyumlu yakalı bir gömlek bulurken, ben de krem rengi tabanlı ve üzerine beyaz dantellerle çiçek dikilmiş çiçekli bir elbise almayı başardım.

Asla alamayacağım bir elbise. Kumaşı inanılmaz yumuşak ve ışıktaki ruhani görünüyor. Bu kadar ulaşılmaz bir şeyi giymenin özel hissettireceğini düşünmüştüm, ancak bu geçici hissi sadece ulaşamayacağım bir sonraki şeyle tekrar doldurmak için özlem duyduğumu fark ettim. Böyle değil mi zaten? Hiçbir zaman gerçekten yeterli olmuyor.

Lanston soyunma odasının tuğla duvarına yaslanıyor. Henüz görüldüğümü fark etmedi, ben de onu kızdırmaya karar verdim. Soyunma odasının diğer ucundan gizlice çıkıyorum ve onu korkutmak amacıyla sağ tarafından izleyerek geri dönüyorum.

Elleri, siyahla işaretlediği sayfanın üzerinde hızla çizim yapıyor. Elleri kâğıdın üzerinde bilerek gezinirken kara kalem

Zihnindeki karanlık canlandı.

Onu şaşırtma fikrimden vazgeçiyorum ve bunun yerine ellerimi arkamda kavuşturuyorum, böyle bir kıyafet giyen bir kadının sosyal standartlara göre nasıl davranması gerekiyorsa öyle. Adımlarım hafif ve sessizce onun yanına yaklaşıyorum.

"Ben de beni korkutmaya çalışacağını sanmıştım." diye mırıldanırken bana bakmıyor bile. Yanaklarım yanıyor. Cevap vermeyince nihayet gözlerini benimkilere diyor. Yüz hatlarında kaprisli bir ifade beliriyor. "Görmek ister misin?"

Başımı salladım ve bakmak için biraz daha eğildim, ama bunu yaparken Lanston defterini kapattı ve bana gülünç bir sırıtış attı. Açık kahverengi saçları alnına dökülüyor ve bir an sonra dükkânın kapısına doğru koşarak benden kaçıyor.

"Hey!" diye bağıyorum, yarı telaşlı yarı gülerek kovalıyorum.

Dublin'in kalabalık caddelerinde tek bir kişi bile bize bakmıyor. Bizi göremiyorlar ama ben her zamanki kadar gerçeğim, bahar havasını içime çekiyorum ve sevdiğimi Arnavut kaldırımli yollarda kovalarken duygularımın coştüğünü hissediyorum.

"Lanston, dur!" Gülüyorum, zor nefes alıyorum ve ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Bana dönüp bakıyor ve çizim defterini kaldırıyor. "Hadi ama,

Her zaman güzel bir kız tarafından kovalanmak istemişimdir," diye bağıyor.

Şu anda bir hayalet değilim; sadece yabancı bir ülkede yakışıklı, çapkın bir adamın peşinden koşan pahalı elbiseli bir kadını. Havanın tazeliği ve sokağın vızıltısı kalbimi aydınlatıyor.

Lanston yavaşlamaya başladığını fark etti ve sonunda şehrin merkezindeki canlı bir parkta durdu. Sanat eserleri parkı çevreleyen tüm çitleri kaplıyor. Sanatçılar gururla eserlerinin yanında duruyor ve şehrin sunduğu yaratıcı zihinlerden büyülenmiş bir şekilde dinlemek için yeterince yaklaşmış olan insanlarla konuşuyorlar. Merrion Meydanı diye bir yer duymuştum.

Kendimi, hayatın farklı kesimlerinden gelen ve her bir sanatçının kalbinden kopup gelen tüm güzel parçalara bakamaz halde buluyorum.

Lanston bana iç açıcı bir gülümseme veriyor, onu tanımadığım onca yıl, göremediğim onca kayıp gülümseme için içimi sızlatan bir gülümseme. Nefes alışları sendeliyor ama gözlerindeki heves ısıltılı parlıyor. Ben daha bunun burada olduğunu nasıl bildiğini sormadan açıklıyor.

"Giyinmeni beklerken bazı hanımların buradaki sanat hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum," diyor nefes alarak.

Benden bir kakhaha kaçıyor. "Demek beni buraya kadar kovaladın, öyle mi?"

"Eğlenceli değil miydi? Şehirde koşmak ve ayaklarınızın altındaki kaldırım taşlarını hissetmek? Normalde bizi gerçek benliğimizden alıkoyan gözlerden arınmak?"

Bakışlarım ona doğru yumuşuyor. Onu hâlâ anlayamıyorum. O bir mucize. Dünyayı onun gözlerinden görmeyi ve her şeyi onun gibi hissetmeyi arzuluyorum. "Evet, öyleydi," diye itiraf ediyorum. Göğsümdeki ağrı büyüyor.

"Gidelim mi?" Bana kolunu uzattı. Kolumu onunkine doluyorum ve parkta dolaşp tüm resimlere ve çizimlere hayranlıkla bakıyoruz. Birkaç tanesinde duruyoruz, sevimli fırça desenleri taşıyan bazı siyah-beyaz resimlere uzun uzun bakıyoruz.

Lanston eğilir ve teknikleri inceler, tarzlar ilgisini çeker. Belki bazılarını daha sonra kendisi de dener.

Keşke bazılarının parasını ödeyebilseydim ve sanatçılara eserlerinin ne kadar güzel olduğunu söyleyebilseydim. İki hayaletin sanatlarına hayran olduğunu bilselerdi ne güzel olurdu. Döngüyü bitirdiğimizde, anımsatıcı düşüncelerle suratım asılmıştı. Lanston kolunu benimkinden çözdü ve parkı çevreleyen siyah çitin yanında durmaya gitti.

Parkın ortasındaki patikada ağır ağır yürüyen yaşlı bir çift beni büyülüyor. Buruşuk elleri sımsıkı kenetlenmiş ve sessizce parkta ilerlerken yüzlerindeki huzur dudaklarıma küçük bir gülümseme getiriyor.

Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlar ki, bu çok açık. Yaşlı adam ona bir çiçek ve bir ağaç resmi alıyor, şu anda etrafımızda olanlar gibi canlı bir yeşil. Kadın adama gülümsüyor, sevinci o kadar saf ama sessiz ki, bana dokunuyor.

Onlar gidene kadar onları izliyorum ve sonra kendimi unuttuğumu fark ediyorum. Lanston nereye gitti? Ne zamandır izliyordum? Bir o yana bir bu yana bakıyorum. Güneş batıyor ve ben yalnızım.

Üzerime panik çöktüğünde tamamen dönüp çitlere bakıyorum ve Lanston'ı diğer iki sanatçının arasında otururken buluyorum; gözlerim onunkilerle birleştğinde dudaklarında yorgun bir gülümseme beliriyor.

Buraya, hayalperestlerin arasına uyuyor. Jartiyerlerinden biri omzuna düşmüş, altına giydiği krem rengi gömlek bollaşmış ve çoktan kömürle lekelenmiş. Elindeki not defterinden bir sayfa koparıyor.

"Daha yeni bitirdim," diye mırıldanıyor neşeyle.

Ona yaklaşırken kaşlarım çatılıyor, bir kol boyu uzakta duruyorum. Yanakları kıpkırmızı; aramızdaki boşluğu gergin bir enerji dolduruyor.

"Bu sefer bana gösterecek misin?" Alay ediyorum.

Lanston çitlere dönmeden önce sırtıyor; kâğıdı çeliğe bantlıyor ve o delici ela gözleriyle tekrar bana bakıyor. "Gülemezsin."

Sanki gücenmişim gibi omzunu dürtüyorum. "Neden benim hakkımda böyle bir şey düşündün ki?" Bununla rahatlamış görünüyor ve bir hamlede kenara çekiliyor.

Hava ciğerlerimi istila ediyor ve damarlarımdaki nabzı durduruyor.

Çizdiği resim... az önce yaşı çifti izlerkenki resmim.

Resimdeki kadın tek başına duruyor, etrafındaki insanlar sanki o değil de gerçek hayaletlermiş gibi bulanıklaşıyor. Elbise canlı, çiçekler ve danteller esintiyle uçuşuyor. Kadın elbisesini parmak uçlarının arasında hafifçe kavıyor - şiddetli bir şekilde değil, özlemle. En çok da yüz ifadesinin ne kadar kederli olduğunu fark ediyorum, gözyaşları dökülmemiş ama gözlerinden taşıyor.

Aşkın, olması gerektiği gibi, hak ettiği sona ulaşmasını izlerken yaşadığı acı.

Beni gerçekten görüyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Daha önce hiç böyle bir yetenek görmemiştim, sahip olduğu her duyguyu ve hissi bir sanat eserine aktaran birini. Ve başka bir ruhu tanımaya.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökölüyor ve gözlerimin Lanston'ı bulmasına izin vermeden önce onları aceleyle siliyorum. Beni sessizce izliyor, o anda yorgun zihnimden geçen tüm duyguları anlıyor.

Çünkü başkalarına gerçekten ne kadar üzgün göründüğümü hiç görmedim.

Aynada kendime baktığımda gülümsemek zorunda kalıyorum. Bize öğretilen bu, değil mi?

Gülümse. Güzel görün. *Gülümseyin*. Acısa bile gülümseyin.

"Beni görüyorsun," diye fısıldıyorum, daha önce hiç söylemediğim kelimeleri.

"Senin beni gördüğün kadar ben de seni görüyorum" diye cevap verirken yüzü duygusuz, yüz ifademi inceliyor.

Tereddüt ediyorum. Taşıdığım kederi, beni karanlık kucağında şiddetle tutan melankoliyi, sırrımı verdiğim herkesin yaptığı gibi küçümsüyor mu?

"Derimin altında gizlenen çirkinliği görüyor musun?" Gözyaşlarım akmaya devam ederken kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum.

Lanston'ın yüzü acıyla buruşur. "Hayır, Ophelia. Kötü, çirkin bir şey görmüyorum. Sende değil, gülüm. Sen her Geyin en değerlisin, sana tarif edebileceğimden çok daha fazla güzelliğe sahipsin."

Onun sözleri karşısında benim yanaklarım da onunkiler gibi ısınıyor.

Kendimi toparlamak için bir an duruyorum ve son gözyaşlarımı da burnuma çektikten sonra ona geniş bir gülümseme sunuyorum. "Merhaba efendim. Bu resmi satın almak istiyorum, lütfen." Hayatımda hiç kazanmadığım kadar çok parayla dolu cüzdanımı çıkarıyorum.

Lanston eğlenerek başını eğiyor ve çitin üstündeki kâğıdı kaldırıp, kalbimi kolayca çaldığı o büyüleyici gülümsemesiyle bana uzatıyor.

"Benden olsun."

Gülüyorum ve eline birkaç yüz dolarlık banknot sıkıştırıyorum. "Israr ediyorum!" Yüksek sesle söylüyorum, çizimi elinden kapıp parayı ona doğru fırlatıyorum. Eğiliyor ve gözlerini bana diyor. Beni kollarına alıp hızla yerden kaldırırken ve kollarında benimle birlikte kaçmadan önce bizi bir çemberin içinde döndürürken çığlık atıyorum.

Kahkahalarımız arabalar ve insanlarla dolu sokaklarda yankılanıyor. Kimse bizi duyamaz.

Kahkahalarımız hoş bir sestir, etrafımızı saran hayatın olabileceğinden daha yüksektir.

26

LANSTON

NASIL OLUR DA BİRİNİ TANIDIĞINIZDAN DAHA FAZLA TANIRSINIZ?

Kendinizi? Onu herhangi bir hayatta tanıyabilirdim, bundan eminim. Böyle şeylere inanmam ama reenkarnasyon gerçekse... Ophelia'nın benim sonsuzluğum olduğunu düşünmeye başlıyorum. Her yaşamda ya da ölümden birbirimizi bulurduk, hayalet olarak bile. Bilirdik, tıpkı benim şimdi bildiğim gibi. Ruhlarımız bizi çağırıyor ve kaçınılmaz birleşmemizi bekliyor.

Bana Wynn'in baktığı gibi bakıyor, ama daha fazlası. Beni zincirlerinden kurtarıyor ve kanatlarımı açmama yardım ediyor, aradığım ışığı bulmam için beni cesaretlendiriyor, maceramda bana katılıyor. O bir arzu kıvılcımı ve zapt edilemez bir şefkat.

Ben umutsuz bir romantığım. Bunu biliyorum. Ama aradığımın bu küçük gül olduğunu hiç bilmiyordum.

Ophelia, Aziz Patrick Katedrali'nin yüksek tavanlarına huşu içinde bakar.

Mimariyi incelerken ağzı açık kalıyor - birden fazla kez. Onun bu mekâna verdiği tepki karşısında kendi kendime kıkırdıyorum. Çok güzel ama bir o kadar da ürpertici.

Bu eski taşların altındaki hava ağır. Bu kadar eski bir yerin nasıl kokacağını tahmin ettiğim gibi, küflü ve eskimiş bir koku yayılıyor. Bu

Vitray pencereler nefes kesicidir, renkli ışığı içeri alır ve tapınılan bir tanrının gökkuşaklarıyla zemini gölgelendirir.

"Bu... Bilmiyorum. Bunu ifade bile edemiyorum," diyor Ophelia yavaşça koroya doğru ilerlerken. Bir rahip vaazını vermeye hazırlanıyor ve birçok turist sıralarda toplanıyor. Koridorlar çok geniş değildir ve eski ahşap, ziyaretçilerin ağırlığı altında gıcırdamaktadır.

Rahibin yanından geçip binanın yasak bölümlerine doğru yürüyoruz.

Burası karanlık, taşlar o kadar temiz değil ve hava toz ve nemle yoğun. Ophelia'yı takip ediyorum, duvarları süsleyen büyük resimlere göz ucuyla bakıyorum.

"Burası kötü hissettiriyor," diyorum, karanlık ve köhne yerlerden korkuyormuşum gibi görüneceğimi bilerek. Ve *korkuyorum* da.

Bana dönüp bakmıyor ve şöyle diyor: "Bebek gibi davranma. Katedralin bu kısımlarını kimse göremez. Nerede senin macera anlayışın?"

Ona alaycı bir sırıtış attım. "Benim yok."

Ophelia gülüyor ve elini arkasından uzatıyor, açık ve beni bekliyor. Avucumu onunkine koyuyorum ve yolu göstermesine izin veriyorum.

"Ya burası periliyse?" Yavaşça, şakayla karışık soruyorum. Yasak bölgeden geçmeye devam ederken soğuk iliklerime kadar işliyor. Bu onu olduğu yerde durduruyor. Ophelia dönüyor ve bana ekşi bir ifade veriyor.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki *biz değiliz*, ama ya etrafta gizlenen düşmanca hayaletler varsa?" Gözlerim karanlık koridorlarda geziniyor ve uzak kapı aralığında bir hareket gördüğüme yemin ediyorum.

"Neden düşmanca davrandıklarını düşünüyorsun ki?" Omuz silkiyorum ve o da iç geçiriyor. "Belki de düşmanca olan *bizizdir*."

Gözlerimi devirmeden önce yüzü tekrar öne dönene kadar bekliyorum. Beyaz bir ışık koridorda bir kapıdan diğerine koşuyor. İkimiz de donup kaldık ve elimi omzuna koydum.

"Hadi buradan siktir olup gidelim," diye fısıldıyorum, topuklarımın üzerinde dönmeye başlamıştım bile. Ophelia elimi omzundan sıyrıp bir hayaletle birlikte odaya doğru yürüyor. "Ophelia!" Beni görmezden geliyor.

Peşinden gitmeden önce içimden küfrediyorum; nefeslerim kesilip kısılırken yumruklarım korkuyla iki yanıma kıvrılıyor.

"Alo?" Ophelia yumuşakça söylüyor. Sesi ipek gibi, baştan çıkarıcı ve nazik, herkes böyle yumuşak bir sese cevap vermeli.

İkimiz de kapının eşiğinde durup geniş, boş odaya bakıyoruz. İnce, uzun bir hayalet tek başına dans ediyor. Beyaz saçları bana yıldız ışığını hatırlatıyor ve kollarını hafifçe kaldırarak yavaşça dönerken nostaljik bir şekilde sırtıyor. Belki de partnerini hatırlıyor.

"Merhaba, hayaletler." Sesinin donukluğu omurgamın üzerinde kayıyor. Adımları hafif ve ayakkabı giymediğini fark ediyorum, sadece omuzlarına dökülen paçavra gibi beyaz elbisesi var. "Evden çok uzaktasın, değil mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Nereden biliyordu?

İkimiz de cevap vermeyince kadın dans etmeyi bırakıp aşağıdaki bakımlı bahçelere bakan pencerelere yöneliyor. Yağmur durmadan pıtır pıtır yağıyor ve havayı yoğunlaştırıyor. Kadının etrafında sis belirmeye başladığında birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Kendini tutuş şekli çok melankolik.

Konuşurken yüzümüze bakmıyor. "Ne istiyorsunuz?"

Ophelia bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. *Onu kovalamak isteyen sendin*, demek istiyorum.

Ophelia boğazını temizleyerek, "Biz sadece buradan geçiyoruz," der.

Hayalet başını biraz kaldırıyor ama yine de bize doğru dönmüyor. "Bir yolculuk mu? İki hayalet ne için seyahat ediyor olabilir ki? Dadanacak bir malikaneniz yok mu?"

Gülmemek için elimden geleni yaparak dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. Bu kadın böyle arkaik yöntemlerle düşündüğüne göre çoktan ölmüş olmalı. Hayaletler bir yerlere musallat olmak zorunda mı?

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi," diye araya giriyorum, "hayattayken yapamadığımız şeylerin listesi."

Kadın duraklıyor. Bizi düşünüyor. Sonra başını sadece yüzünün yan tarafını görebileceğimiz kadar çeviriyor. Titriyorum ve geri çekilme dürtüsüne direniyorum. Vücudumdaki sınırlar içimde kaçma hissi uyandırıyor.

Gözleri nerede?

Kadının sadece ağzı kalmış; uzun beyaz saçları kederinin yanında ağlıyor gibi görünüyor. Ophelia da kayıp yüz hatlarının ortaya çıkmasıyla yanımda geriliyor.

"Benim gibisini hiç görmedin, değil mi?" diyor hayalet nazikçe. Eminim ani sessizliğimizin nedenini anlamak zor değildir.

İkimiz de neredeyse çocuklar gibi başımızı sallıyoruz. Kaba olmak istemiyoruz ama aynı zamanda şok olmuş durumdayız.

"Buna sevinin ve öbür dünyaya geçin. Yoksa benim gibi olursun."

Ophelia tereddütle biraz daha yaklaşıyor. Onu geri çekmek istiyorum ama ellerimi sıkıca yanlarımda tutuyorum.

"Hayaletler sizin durumunuza nasıl geriler?" diye cesaretle soruyor.

Hayalet elini kaldırıyor, pencereden gelen ışık kemiklerinin arasından süzülüyor. Sakin bir şekilde, "Dublin'deki tüm hayaletlerden çok daha uzun süredir buradayım. Sanırım ilk birkaç yüzyıldan sonra değişimi fark etmeye başladım."

Yüzyıllar mı? Ne kadar korkunç. Kaşlarım hayalete acıyarak yaklaşıyor. Bu kadar uzun süre arada sıkışıp kalmak acımasız bir kader.

"Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyiz?" diye sordum. Eğer Charlie'ye yardım ettiysek, ona da yardım edebiliriz. Ancak şehir hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve eminim Ophelia da bilmiyordur.

Kadın tekrar pencereye dönüyor ve derin bir nefes alarak omuzlarını çökertiyor. "Bir şey var."

Ophelia parlıyor ve omzunun üzerinden bana hızlı, hevesli bir bakış fırlatıyor. "Üç yüz yılı aşkın süredir bu katedralden ayrılmadım. Gördüğünüz gibi

bir zamanlar sevdiğim bir adamdı. Bana güller getirir ve şarkı söylerdi. Ben öldükten sonra ona ne olduğunu bilmiyorum. Eğer benim için öğrenebilerseniz, sanırım bu beni büyük ölçüde rahatlatılabilir. Barış." Başını bir kez daha kaldırıyor. Sanırım bana bakıyor, ama yüzünde gözlerinin *olması gereken* yerde sadece izler olduğu için bunu söylemek zor. "Benim adım Elanor. Lütfen Gregory Briggs'i bulun."

Bu onun söylemesini beklemediğim bir görevdi. Ophelia'ya bakıyorum, çenesini dik tutmuş, gözyaşları dolmuş ama henüz dökülmemiş. Ah evet, benim gülüm de umutsuz bir romantik. Karanlıkta, yalnız ve dünyadan uzakta dans eden bu yaşlı, unutulmuş hayalet için kalbi kırılıyor olmalı. Yüzü bile unutulmuş.

"Ona ne olduğunu bulacağım," der Ophelia, bir açıklama olarak değil ama bir söz olarak. Elanor bundan memnun görünüyor ve hüzünlü yavaş dansına devam ediyor.

Kendimizi katedralin dışında görüyoruz ve birkaç blok ötede, öğleden sonra bir fincan çay ve kruvasan için sıcak bir fırına girene kadar konuşmuyoruz. Çalışanlar ya da müşteriler gözümüzü kırpmadan yemeğimizi yiyoruz.

Su kıyafetlerimi kurutalı çok oldu ama Ophelia'nın saçları hâlâ ıslak. Bazen kurumasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Bir damla damlıyor

Yüzünden aşağı ve burnundan damlıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve arkamdaki kızıdan ödünç aldığım atkıyla masaya uzanıyorum.

Ophelia'nın yanakları kızarıyor ve ben yüzünü ve saçlarını kurularken bana masumca gülümsüyor.

Çayını yudumlamadan önce düşünceli bir şekilde "Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Tahta sandalyede arkama yaslanıyorum ve onu içime çekiyorum. Bu kadını anlamaya çalışmak dünyanın en zor matematik problemini çözmeye çalışmak gibi. Ve matematikte hiçbir zaman iyi olmadığımı itiraf eden ilk kişi ben olacağım.

Benim için çözdü.

"Gregory Briggs'i nasıl bulacağız? Aramak için bir zaman aralığımız bile yok." Ophelia suratını asar ve uzun bir yudum daha alır.

Gülüyorum ve kruvasanımdan bir ısırık alıyorum. "Ophelia, onu bulmamız mümkün değil. Zavallı hayaletin huzuru başka bir şekilde bulması gerekecek."

Bu bana bir kaş çatma
kazandırdı. "Bir
yolunu bulacağız."

Damarlarımdaki ıstıyı hissederek kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bu kadar hafif bile olsa yüzleşmekten nefret ediyorum. "Ophelia, nereden başlayacağız ki? Kendin söyledin: Bir yerde çok uzun süre kalamazsın. Fısıldayanlar bizi tekrar yakalayabilir ve zaten tam bir gündür buradayız." Bunu nazikçe ve mantıklı bir şekilde söylemeye çalışıyorum ama o sıkıntılı görünüyor.

"Onda kendimden çok şey gördüm, Lanston. Ona *bir şey* vermeden ayrılmak istemiyorum, geçmesine yardımcı olabilecek küçük bir bilgi parçası bile." Gözleri kararır ve fincanına bakar.

Haklı, en azından hızlı bir internet araştırması yapmak ya da eski kütüphaneleri karıştırmak için zamanımız var.

"Trinity College'a gitmişken bakmaya ne dersiniz?"

Başını kaldırdığında Ophelia'nın gözleri benimkilerle buluşuyor. Dudaklarına hoş bir gülümseme yayılıyor ve gözlerimin orada oyalanmasına izin veriyorum. Onun sonsuza dek böyle gülümsediğini görmek için her şeyi yaparım.

OPHELIA

TRINITY KOLEJİ. ÇOK AMA *çok* SAYIDA TURISTİN BULUNDUĞU GÜZEL BİR KAMPÜS.

Öğrenciler bu gürültüde burada nasıl bir şey yapabiliyorlar emin değilim. Arazi meraklı gözlerle dolu. Hiç görmediğiniz kadar yeşil bahçeler ve taze yağmur kokusu... Burada günlerce kalıp sadece çiçekleri ve öğrencileri gözlemleyebilirim. Yeni bir kitap karıştırmak ve notlar almak için mükemmel bir yer.

Lanston yapılacaklar listesinden Trinity College'ın üzerini çiziyor ve sırtıyor. "Listenin neredeyse yarısını tamamladık." Bana bakıyor, gözlerinin ardında merak ve şefkat dans ediyor. "Öbür tarafa geçmeye daha yakın hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Sen?"

Kağıdı tekrar cebine sokuyor ve uzun bir iç çekiyor. "Hayır, ama bunun nasıl hissettireceği hakkında da hiçbir fikrim yok." Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ama çenesindeki gerginliği fark etmiyorum.

Listedeki her şeyin üstünü çizip yine de burada sıkışıp kalacağımızdan endişeleniyor. Bu geçerli bir korku.

Ben de hissediyorum.

Ama en azından hâlâ birlikte olurduk. Düşünüyorum ve Trinity'nin mimarisini inceleyen Lanton'a bakıyorum. Dudakları havadaki soğuktan kıpkırmızı olmuş, gözleri merakla parlıyor. *En azından hâlâ birlikte olacağız.*

Kısa süreli de olsa bu düşünceye gülümsüyorum.

Etkileyici odaya hayranlıkla bakan turistlerin arasından geçerek kütüphaneye giriyoruz. Hayır, bir odadan daha fazlası; şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük, büyük bir salon. Kitap rafları neredeyse yirmi metre kadar uzun. İki kat raf var. Tavanlar cereyanlı, zengin kahverengi bir lekeyle güzelce kavislenen ahşaptan yapılmış. Her bölümde kullanılamayacak kadar ince görünen bir merdiven var. Her sıranın sonunda uzun zaman önce ölmüş insanların heykel büstleri yer alıyor. Odanın merkezi, mükemmel bir sıra halinde dizilmiş çok sayıda cam vitrinden oluşuyor. Her birinde müzelerde bulabileceğiniz eserler ve eşyalar var.

Lanston parmaklarını cam vitrinlerde gezdiriyor ve kitaplara bakıyor, buranın sakladığı bilgiye hayranlıkla bakıyor. Gözleri biraz karardığında göğsümdeki ağrı artıyor.

"Buradaki deneyimlerinle hâlâ bir şeyler yapabilirsin, biliyorsun," diyorum usulca, iç içe geçmiş parmaklarıma bakarak. Bana doğru bakıyor ve ben onlarda bir umut ışığı buluyorum.

"Ne gibi?"

"Ne istersen." El çantasına uzanıyorum ve defterini eline tutuşturuyorum. Pantolon askılarından biri omzunun üzerinden kaymış ve şu anda gerçekten kendisi gibi görünüyor. Dağınık, düzensiz bir adam. Açık kahverengi saçları dağınık ve ela gözleri beni ısıtıyor.

"Seni tekrar çizmeme izin verir misin?"

Kaşlarımı kaldırıp muzipçe sırtıyorum, ellerimi belimin üzerinde birleştirerek ondan uzaklaşıyorum. "Başlarken hiç sormadın ki *Nevers*," diyorum alaycı bir şekilde ve kendi kendine kıkırdadığını duyabiliyorum. Sesinin yumuşak tınısı göğsümün içindeki korları alevlendiriyor.

Bir hayalet olarak aşık olma düşüncesi saçma geliyor. Kısa hayatımda zaten aşk şansım oldu ve sonu iyi bitmedi.

Koridorun sonundaki döner merdiveni kullanarak eski kitapların bulunduğu ikinci kata çıkıyorum. Burası tozlu sayfalar ve eski, gıcırdayan ahşap gibi kokuyor. Kütüphanenin sessizliği, en az yüz kişiyle dolu olmasına rağmen, sağır edici.

Gözlerim Lanston'ı çabucak buluyor. Yaslanmak için bir sütun seçmiş, eli öfkeyle çizirken gözleri rafları ve merdivenleri inceliyor. Kaşları odaklanarak birbirine yaklaşıyor.

Böylesine ham, güzel bir yetenek ve tutku nasıl fark edilmeden kalabilir? O çalışırken huşu içinde bakıyor, ruhumdan sıyrılan her duyguya hayranlık duyuyorum.

Bir şeyler paylaşmak ve onun gibi kanamak istiyorum. Ama önce ona hikayemi anlatmayı bitirmem gerekiyor; aksi takdirde tam olarak anlayacağından emin değilim.

Onu izledikçe daha da üzülüyorum.

Gerçek benliği olma hayallerini kim engelledi? Kimler için yeterince iyi değildi? Onun güzel zihnini besleyen hayranlık ve ilham yeterli olmalıydı. Keşke birileri ona sanatının zihinsel rehabilitasyon merkezindeki odasında saklanmaya ait olmadığını söyleseydi. Yayınlanmalı ve çatılardan haykırılmalıydı. *Bak. Ben de vardım. Ben vardım ve bunlar içimde hissettiğim şeylerdi. Bunlar dünyanın şahit olması, benimle birlikte hissetmesi için çizdiğim resimler.*

Keşke onun için o kişi olabilseydim. Keşke hayatta olsaydık. Buradaki herkese onun neler yapabileceğini gösterirdim.

Yumuşak bir iç çektim.

Gözlerim farklı dinlerle etiketlenmiş bir dizi kitaba kayıyor. Etrafı iblisler tarafından sarılmış bir kadının çerçevelenmiş resmi var; ateş onu tüketiyor ve ifadesindeki acı hissediliyor.

Acımasızca tasvir edilen işkenceye bakarken yorgunluk ciğerlerime doluyor.

Korktuğum şey bu mu? *Kötü insanların gittiği yer.*

Bu yüzden mi hala buradayım?

Günün geri kalanında kütüphanede kalıyor, insanların gelip gidişini izliyoruz; onları gözlemleyen hayaletleri umursamadan. Tarih kitaplarında Bay Briggs'i arıyorum ama adam hakkında hiçbir şey bulamıyorum. Kalbim acıyor ama belki de katedralde sıkışıp kalan o hayalet sözümüzü çoktan unutmuştur. Yeterince soğuk görünüyordu. Bencilce, umarım öyledir. Lanston'ın bahsettiği gibi, uzun süre kalamayız ama bu suçluluk duygusunu durdurmaz.

Kalan zamanımı Lanston'a öykümün ikinci mektubunu yazarak ve sayfaları katlayıp cebime koyarak geçiriyorum. Beni bulup omuzlarının yorgunluktan düşmesine izin vermeden önce defterinde en az beş sayfa kullanıyor.

"Hazır mısın?" Yorgunluk gözlerimi de rahatsız ettiği için başımı biraz yana eğerek soruyorum.

Başını salladı ve bana elini uzattı.

Trinity kampüsünde boş bir yurt odası buluyoruz. Yatak çırılçıplak, dolap boş. Lanston paltosunu yatağın üzerine koyup uzanıyor ve başını kaldırarak benim de onu takip etmemi bekliyor.

Kapı aralığında oyalanıyorum, başparmağımı bu gece okuması için yazdığım sayfaların üzerinde gezdiriyorum. İlk mektup hakkında hiç

konuşmadık. Ne de onun

Çizim.

Ama bu gece onu okurken izlemek istiyorum. Benim de onun resmi hakkında sorularım var, arkasındaki acı hakkında. Nefes aldığı hikaye.

Lanston kaşlarını çatar ve doğrulup oturur. Pantolon askılarının ikisi de omuzlarından inmiştir ve bu dağınıklık içinde dingin görünmektedir. Loş ışık dudaklarının kabarıklığını yakalıyor. "Sorun nedir?" diye sorar.

Cebimden çıkardığım mektup elimde ağırlaşıyor. Gözlerini sayfalara indiriyor ve uykulu yüz hatlarında bir gülümseme uyanıyor.

"Okurken seni izlemek istiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine yatağın kenarından çantasına uzanıyor. Yırtık bir sayfa çoktan katlanmıştı ve onu çabucak bulup bana masum bir sırıtış attı. "Sanırım aynı fikirdeydik."

OceanofPDF.com

LANSTON

OPHELIA Y A N I M A OTURDU. BACAKLARIMIZ BİRBİRİNE DEĞİYOR VE
SICAKLIĞINI PAYLAŞIYOR.

Biz.

"Önce sen," diyorum endişeyle ve yırtık sayfamı ona uzatıyorum. Sanatla ilgili en sevdiğim şeylerden biri yoruma çok açık olması. Arkasındaki tüm karanlığı açıklamama gerek yok. İnsanlar neyi görmek istiyorlarsa, neyi görmeleri gerekiyorsa onu hissediyor ya da görüyorlar.

Katlanmış sayfayı yavaşça elimden alıyor ve sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi ona bakıyor. Uzun kirpikleri gözlerini kapatıyor.

Sabırla açmasını izliyorum, gözleri açgözlülükle karakalem lekelerini ve çapraz çizgili gölgelendirmeleri alıyor. Yüzü vurdumduymaz ve okunmaz. Bacaklarım huzursuzlaşıyor, bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey.

Bunu öfke dolu bir yerden çizdim. Yıllardır ciğerlerimde ağır ve boğucu bir şekilde duruyor.

Bir çocuk kollarını dizlerine dolamış, kıvrılmış bir şekilde oturuyor. Gözleri odak noktası, korkusunu ve neden bu kadar dayak yediğini anlayamadığını özetliyor. Elmacık kemiklerinin etrafındaki deri morarmış, kararmış ve ağır gölgeli. Uzun boylu, karanlık bir figür çocuğun üzerinde beliriyor - ruhumu alan kişi.

Ophelia düşündüğümde çok daha uzun süre bakıyor. Çocuğun yüzüne uzanıyor ve parmağını yavaşça kağıdın üzerinde gezdiriyor.

onu rahatlatabilir. Sonra gözleri benimkilere kayıyor, çaresiz.

"O sadece bir çocuk." Bir ifade, soru değil. Sesi acıdan zayıf.

İstemediğim gözyaşlarını bastırmak için yanağımın içini ısıtarak başımı sallıyorum. Yüzü asık. Kasvetli düşünceler bakışlarındaki acı ve parmaklarını kıvrırma biçiminde kendini gösteriyor.

Tekrar yere bakıyor ve sayfayı tekrar fırçalıyor. "Keşke ona her ne yaptıysa bunu asla hak etmediğini söyleyebilseydim. Keşke bunu bilseydi."

Bunu söylediğini duyduğumda kalbimdeki eski ve kötü muamele görmüş bir şey çatlıyor. Bir başkasının beni, üzgün çocuğu, seilmeyen çocuğu görmesini nasıl da arzulamıştım. Bakmasını ve bakışlarındaki sefaleti görmesini. "*Sana yardım edeceğim*" demesini. Hiç gelmedi. Liam ve Wynn'e kadar kimse beni görmek istemedi.

Anneme kaç kez seslendim, *lütfen bana yardım et. Neden buna izin veriyorsun?* Ve babama, *Lütfen dur. Var olduğum için üzgünüm.*

Acıtıyor.

Beynimin içini bir hastalık gibi çürütüyor.

Ophelia bana doğru uzanıyor, omuzlarımdan tutuyor ve beni hevesle, çaresizce kendine çekiyor. Kucaklaması, sakladığım gözyaşlarımı serbest bırakıyor. Ellerinin sıcaklığı ağrıyan ruhuma yayılıyor ve hâlâ çok üşüdüğüm yeri buluyor.

"Bana çocuk hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz? Artık yetişkin bir adam olsa bile sesini duymak isterim. Bazen sadece kırık parçalarımızı serbest bırakmamız gerekir. Onları zincirlerinden kurtarmalı ve özgür bırakmalıyız," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna, yumuşak dudakları tenimi okşuyor. Kollarımı yavaşça ona doluyorum, gömleğinin arkasını kavırıyorum ve onu kendime çekiyorum. Gözyaşlarım omzunu lekeliyor ve o da buna izin veriyor.

Ophelia başımın arkasını yavaş ve şefkatli adımlarla okşarken tanıdığım bir şarkıyı mırıldanıyor. Şarkı Powfu'dan "Death Bed". Başımı ona yaslıyorum ve o da diğer koluyla beni daha sıkı sararak boynuma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Çok değer verdiğiniz bir insanın gözlerinin içine bakmadığınız zaman bir şeyleri itiraf etmek daha kolay oluyor. Bana farklı gözle bakmasını istemiyorum ama artık şeytanlarımdan da saklanmak istemiyorum. Bunu yeterince uzun süre yaptım.

"Onu kızdıran genellikle benim esprilerim olurdu." Ben başlıyorum ve Ophelia durgunlaşıyor; eli bir an için enseme yumuşak bir şekilde durduktan sonra hafif vuruşlarına devam ediyor. "Ama sonra, yaşlandıkça, daha çok

Yardım edemediğim şeyler. Sebep olduğum sorunlar ya da söylediğim kötü şeyler değildi. *Benden* nefret ediyordu. Karakterimden nefret ediyordu. Edebiyat ve sanat öğrenmeyi sevmemden. Onunkinden daha iyi bir hayatın hayalini kurarken gözlerimde parıldayan umuttan. Dünyanın ağırlığı üzerime çökmeden kolayca gülümseyebilmemden." Duruyorum, derin derin düşünüyorum, bana attığı korkunç bakışları hatırlıyorum. "Sanırım en çok bundan nefret ederdi."

Ophelia gözlerimin içine bakacak kadar uzaklaşıyor. Ruhuma bakarken burnu benimkine sürtünüyor. Orada merhamet bulmaktan korkuyorum ama anlayış ve öfke dolu bir kuyuyla karşılaşıyorum.

"Baban berbat bir pislikti. Senin mutlu olma yeteneğini kıskanan bir pislikti." Sesi duyduğum en öfkeli ses ve gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına neden oluyor.

"Küfredebildiğini bilmiyordum," diye onu azarlıyorum ama o bunu tamamen görmezden geliyor.

"Çok fazla sevgiyi hak ediyorsun, Lanston. Umarım bunu biliyorsundur." Yalan söyledim. "Biliyorum."

Kaşlarını çatıyor ve gömleğini yumrukluyor, kollarındaki duygularıyla tenimi çimdikliyor. "Yalan söyleme. Sen... Sen bir insanın tanıyabileceği en güzel ruha sahipsin. İstismardan dolayı solgun teninde çoktan iyileşmiş olan morlukları, bitmesini istediğin için kendine yüklediğin ölüm düşüncelerini görüyorum. Ölmeyi denedin. Birçok kez."

Ölmeye çalıştım. Kendime itiraf ediyorum, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülüyor

-*Birçok kez.* Gözlerim koluna kayıyor, kelebek ve güveyi birbirlerini kovalarken görüyorum, altlarında söylemeyeceği pek çok şey saklıyorlar. Henüz söylemedi.

"O çirkin acıyı bilirim. Bize merhamet etmez, değil mi? Bu hastalığı seni tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Kanserdir ve etten bir örtünün altında büyür, gizlenir çünkü güzel değildir. Bu konuda konuşmaya çalıştığınızda, insanlar sizi hemen susturur. İçimizdeki çirkin, kötü şeyleri görmek istemezler. Türümüzün çoğunu alan hastalık. Geceleri onları alıp götürür ve biz bekleriz. *Bekleriz.*" Duraklıyor, birkaç derin nefes alıyor ve sonunda gözleri de yaşlarla doluyor. "Çok uzun zamandır bekliyoruz. Duyulmak için. Dinlenmeyi. Anlaşılmayı. Işığı bekledik. Ulaşılamayacak gibi görünen sabahı. Yine de hep ulaşmaya çalışıyoruz, değil mi? Yorgun bir şekilde sallanıyoruz ve hep o günün gelmesini hayal ediyoruz."

O ağır gözyaşlarının düşmesine izin verirken avucumu yanağına bastırıyorum. Bana doğru eğiliyor ve fısıldıyorum, "Sana bir sır vereceğim gülüm."

Gözleri yaşlarla bulanıklaşıyor ama sözlerimi bekliyor.

"Biz ışığız."

Ophelia'nın gözleri açılır ve yeni bir duygu dalgası onu ele geçirdiğinde neredeyse kapanır. Saçlarının uçları ıslak; vücudu daha soğuk görünüyor. Parmaklarımı teninde gezdirerek onu elimden geldiğince rahatlatıyorum.

"Birlikte, artık dünyanın karanlık sütunlarına karşı küçük, önemsiz bir mum değiliz. Biz bir cehennemiz - tanıklık edilmeyi, akraba ruhlarımızı bulmayı talep eden, büyüyen, yaşayan bir canavar," diyorum nazikçe.

"Anka kuşu gibi, trajediden sonra yeniden doğuşun sembolü." diye mırıldanmadan önce yüz hatlarımı inceliyor. Dudağının kenarı umutlu bir sırıtışa dönüşüyor.

Hüzünlü gülümsemesine karşılık veriyorum. "Asıl soru, gerçekten uçup uçamayacağımız."

Gözleri uzun zamandır kaybolmuş alevlerle titreşiyor. "Umarım öyledir." Bana mektubunu uzattı.

Yutkunuyor ve kaşlarının arasında endişeli bir kırılganlık belirliyor. "Ben okurken kalmak istediğine emin misin?"

Başını salladı.

Elini tutuyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Göğsüme yaslanıp rahatlıyor ve aramızdaki bağın verdiği rahatlamayla iç çekiyor. Parmaklarımız birbirine geçiyor ve onu sevgiyle tutuyorum - onun kadar değerli bir hayalet nasıl tutulmalıysa öyle.

Lanston,

Hey sen, nerede kalmıştık? Evet, sonun başlangıcında. Ölümün biz olgunlaşmadan önce oynamayı sevdiği hastalıklı oyun.

Hikâyeme nereden başlasam? Sanırım nereden başlıyor... Ben beş yaşındayken kuzenim intihar ederek öldü. Bunun ciddiyetini henüz anlamamıştım ama

Cenazesinden sonra ailesi onun hakkında korkunç şeyler söyledi. Bencil olduğunu ve "en büyük günahı işlediği" için cehenneme gideceğini söylediler. Yaptığı şey yüzünden yanacağını söylediler.

Genç yaşlarda bile, kendi kendime bunu söylemenin ne kadar haksızlık olduğunu düşündüm. Nazik bir insandı, onunla ilgili hatırladığım tek şey buydu ama kötü biri olmadığını da biliyordum. Tanıdığım en cömert ve şefkatli insandı.

Ama onun hakkında söyledikleri şeyleri de hatırladım. Beynimin bana da sırt çevirmeye başladığı gün için beynimdeki bir bölmede kilitli tuttum.

Patrick aşık olduğum ilk erkekti. Çok iyi biri değildi ama ben on yedi yaşına gelene kadar birkaç yıl çıktık. İşte o zaman bir insanın sizi silahsız da ne kadar yaralayabileceğini öğrendim. Beni uzun boylu bir sarışınla aldattı ve bu her şeyin sonu oldu. İçimde taşıyacağım bir ihanet.

hayatımın geri kalanı için.

"Sen iyi bir insan değilsin. Bunu biliyorsun. Böyle olacağı belliydi," dedi üvey annem.

Başka birinin gözünün üzerimde, çektiğim acılarda olduğunu, çürümeye çekilmiş bir orakçı gibi sabırla olgunlaşmamı beklediğini çok az biliyordum. Biri beni harabeye düşene kadar izledi. Katilim her zaman yakınımdaydı. Her zaman yakındı. Keşke bilseydim.

Tutuşumu gevşettiğimde sayfalar katlanıyor. Ophelia başını göğsümden kaldırmıyor. Düzgün nefes alıyor, kalp atışlarımın duraksamasını kesinlikle duyuyor.

"Nasıl öldün?"

Sorum acemice ve vücudu geriliyor. Cevap vermediğinde, bunu konuşmaya hazır olmadığına dair bir cevap olarak algılıyorum. Ama sonra yavaşça başını kaldırıyor ve bana bakmak için kalçalarının üzerine oturuyor.

"Sana anlatacağım, söz veriyorum anlatacağım. Ama önce hikâyenin tamamını duyman gerek. Aksi takdirde anlamayacağından endişeleniyorum," diyor uysalca, gözlerini ellerinden ayırmadan.

Ona küçük bir baş selamı veriyorum. "Hazır olduğunda."

Kalplerimizi birbirine bastırarak uyuyoruz. Kollarım onun omuzlarına sarılmış, yüzü göğsüme gömülmüş.

Rüyamda onu boğulurken görüyorum, saçları dalgalarda sallanıyor. İrkilerek uyanıyorum, ağır ağır nefes alıyorum, ama o burada, kollarımda mışıl mışıl uyuyor.

Başımı tekrar onunkine doğru eğerek, uyanık bir şekilde uzanıyorum ve karanlığa bakıyorum. Gözlerimi kapatıp onun ölümünü hayal etmekten çok korkuyorum.

Ophelia bej rengi güneş şapkasını bir rüzgârın tehdidiyle başından aşağıya indiriyor.

"Onlarla hangi barda buluşacaktık?" Moher Kayalıkları'nın uğultusu arasında bağıryorum. İkisiyle iletişime geçmemiz gerekirse diye yanımızda getirdiğimiz akıllı telefona gözlerimi diktim.

"Adı Old Stones, Galway'de." Omzumun üzerinden sarkıyor ve orayı işaret ediyor. Çekilmeden önce dudakları yanağıma değiyor ve ben sırtıtıyorum.

"Jericho ve Yelina'yı görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım bizden daha fazla ilerleme kaydetmişlerdir," diyorum. Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana bir aydan biraz az zaman geçti. Onunlayken zaman hiç bu kadar hızlı akmamıştı.

Ophelia güler. "Umarım gelmemişlerdir. Bu, gelmeyecekleri ve bütün gece beklemek zorunda kalacağımız anlamına gelir." Onun içten gülümsemesi moralimi düzeltiyor.

Kayalıklar, İrlanda'nın büyük bölümü gibi ıslak ve soğuk. Bulutlar gökyüzünde alçalarak toprak ve kayalarla buluşuyor. Buradaki dünyanın yeşilliği parlak ve gürültülü. Fotoğraflardan çok daha nefes kesici ama çok soğuk.

Galway'e giden yollar boyunca kaleleri keşfediyor, hediyelik eşya dükkânlarından biblolar alıyor ve yanımızda götürebileceğimiz yeni kitaplar ve not defterleri buluyoruz. Ne tuhaf, yolculuğumuzda en çok değer verdiğimiz şeyler hiç de pahalı şeyler değil. Onlar kalbe ait şeyler.

Galway, Pinterest'te görmeye bayıldığınız o yazlık sokaklara sahip. Sıkışık evler, iki katlı dükkanlar ve müzik var. İnsanlar barlara akın edebilsin diye her şey erkenden kapanıyor.

Ophelia'nın heyecanı kontrol edilemez ve dürüst olmak gerekirse benimki de öyle. Her sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyor, gördüğümüz her şeyi alıyor, her dükkâna girip hamur işleri veya tatlılar deniyoruz. Güneş batmaya başladığında Old Stones'a gidiyoruz. Bar ağzına kadar dolu. Başka bir yerde olsam kaygı ve stresim tavan yapardı ama burada insanlar neşeli ve gürültülü. Kahkahalar ve danslarla dolu coşkulu enerji havayı dolduruyor ve ikimizin de yüzüne hızla gülümsemeler getiriyor.

"Daha rahat giyinmeliydim," diyor Ophelia tüm o bağırış çağırış ve şarkılar arasında yüksek sesle. Elbisesi hiç de şık değil ama ne demek istediğini anlıyorum: kot pantolon ve tişört daha uygun olurdu. Yine de,

kimse bizi göremez, bu yüzden gerçekten önemli değil. Ama ortama daha uygun olduğumuzu hissetmekten zarar gelmez.

"Harika görünüyorsun," diye pat diye söylüyorum düşünmeden ve gözleri açılıyor. Yanakları kızarıyor ve ben de bunu sineye çekmeye karar veriyorum. "Senin dünyadaki en güzel kadın olduğunu düşündüğümü zaten biliyorsun." Gülümsemem acıtıyor.

Ophelia cevap vermek için ağzını açıyor, ancak bir kadının onu sıkıştırmasıyla sözünü kesiyoruz. Ophelia onun Yelina olduğunu anlamadan önce çığlık atıyor ve ikisi birden kahkahalara boğuluyor.

Kafamı kaldırdığımda Jericho'nun bana sarılmak için geldiğini görüyorum. "Hayatınızın gecesini yaşamaya hazır mısınız?" diye bağılıyor. Onun saçma sarılışını kabul ediyorum ve kıkırdıyorum.

Ben de "Sonumuz ziyan ve aptallık olmadığı sürece" diye karşılık veriyorum.

OceanofPDF.com

29

OPHELIA

BİRKAÇ SAAT SONRA LANSTON SARHOŞ OLMUŞ, KÜÇÜK SAHNEDE ŞARKI SÖYLÜYORDU.

Jericho'nun kolu omuzlarına sarılmıştı. İkisi de ellerinde birer birayla sallanıyor.

Yelina köşedeki masamıza geri dönüyor ve bana doğru bir fıçı bira daha uzatıyor.

Kabinde arkasına yaslanırken "Onu hiç bu kadar... kendinde görmemiştim," diyor. American Authors'ın bir sonraki şarkısı "Oh, What a Life "ı söylemeye başlayan iki adama başını sallayarak iç geçiriyor.

Lanston'ın sarhoş gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana hiç bakmayacakmış gibi sırtlıyor.

"Gerçekten mi? Farklı olan ne?" Bakışlarımı ondan ayırmadan soruyorum.

Yelina güler ve dirseklerini masaya dayar. "O *şarkı mı söylüyor?* Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kupasından bir yudum alıyor. "Sanırım sana karşı kötü hisleri var. Asıl soru, sen ne hissediyorsun?"

Bu dikkatimi çekti. Ona bakıyorum ve analiz eden gözlerle karşılaşıyorum. Yelina çenesini avucuna dayamış, dirseğini masaya dayamış, bana gülümsüyor.

Bir dakika duruyorum. Onu seviyorum. Bir kalbin dayanabileceğinden çok daha fazla seviyorum onu. Bir erkekte, soğuk dünyayı birlikte kat edeceğim bir partnerde aradığımı her şey onda var. Yan yana, karanlığın içinden geçiyoruz.

Yelina sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsüyor ve "Seni ona söylemekten alıkoyan ne?" diyor.

"Kulağa aptalca gelecek ama ben onun gibi birini hak etmiyorum. Planladığımız gibi onun peşinden gidemem." Kelimeler ağzımdan çıkarken dudaklarım buz kesiyor. Bunu ona söylemedim ve Yelina ile konuşurken neden bu kadar rahat hissettiğimden emin değilim. Ama bir yanım başka birinin bilmesini istiyor.

Başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben iyi insanların gittiği yere gitmiyorum... ve o gidiyor." Bu kadarla bırakıyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor. Bardaki kahkahalar artık daha sessiz; akşam geç saatlere kadar uzadı.

"Haklısın."

Bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum. "Hm?"

"Bu çok *aptalca*. *Bir şeyler yapmak için çok geç olmadığını söyleyip* duran sensin. Lanet olası hatalarını düzelt o zaman. O seni önemsiyor ve ben bahanelerden bıktım." Yelina'nın sesi sıcaklıktan yoksun ve bir an için şok oldum.

Haksız da değil.

Yine de onları düzeltebilir miyim? Günahlarımı mı?

Gözlerim tekrar Lanston ve Jericho'ya kayıyor, onlar da sallanan bacaklarıyla masamıza doğru ilerliyorlar. Hayatımda gördüğüm en büyük sırtış dudaklarına yapışmış. Kahkahası içimi burkuyor.

"Haklısın," diyorum. Yelina iç geçiriyor ve içkisini geri yatırıp bitiriyor. Dudaklarıma muzip bir sırtış yayılıyor. "Peki ya sen ve Jericho? İkinizin birbirinizde gözü var, değil mi?"

İçkisini masanın üzerine tükürüyor ve öksürmeye başlıyor. Çocuklar kabine kayarak girerken gülüyorum, yüzleri neşeyle parlıyor.

Jericho ikimizin arasına bakıyor. "Ne kaçırdık? İkiniz de belaya bulaşmış gibi görünüyorsunuz." Yelina solunum yollarını temizlemeye çalışırken kahkahasını elinin altında saklamaya çalışıyor.

Bana ölümcül bir bakış fırlattı ve "*Tek kelime etme*" dedi.

Omuz silktilim. "Yok bir şey, kız muhabbeti işte."

Lanston bana yaklaşıyor, kollarını merkezime doluyor ve başını omzuma yaslıyor. Boynuma sokuluyor ve viski kokan bir nefesle, "Seni özledim," diyor.

Elimi kaldırıyorum ve avucumu yanağına bastırıyorum. Yüzünü elime çeviriyor ve tenimi öpücüklerle süslüyor. Ah, bu geceleri sonsuza dek nasıl besleyeceğim. Onunla geçireceğim bir sonsuzluk ruhumu asla yormayacak.

"Hayaletler nasıl sarhoş olabilir?" Gülüyorum, onun etki altındaki tatlı konuşmasının kafamı çok fazla karıştırmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Jericho kolunu Yelina'ya sarar ve Yelina'nın yanakları kızarır. "Kim bilir? Eğlenceli olan her şeyi sorgulamak zorunda mısın?"

Lanston onu susturdu ve yanımda doğruldu. "Meraklı bir zihne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Yelina ona ters ters bakar. "Sanırım bunu yapmamam en iyi özelliklerimden biri."

Jericho onun yanında kıkırdıyor. "Siz ikiniz hep kavga etmek zorunda mısınız?"

Üçü birbirlerine iğneleyici sözler söylemeye devam ediyor ve ben sessizce oturup arkadaşlığın ve canlı sohbetin tadını çıkarıyorum. Bu benim hayatımda eksik olan bir şeydi - dostluk ve iyi niyet.

Şimdi sahip olmak için çok geç değil. Kendime hatırlatıyorum, gülümsemeye ve şakalaşmaya katılmaya istekliyim.

Dördümüz gülüyor ve içkilerimizi döküyoruz, bar kapanıp yaşayan herkes binayı terk edene kadar şimdiye kadarki maceralarımızın hikayelerini paylaşıyoruz. Güneş doğana ve biz yorulana kadar şarkı söyleyerek ve konuşarak uzun süre kalıyoruz.

"Paris'te bizimle nerede buluşacaksın?" Yelina'ya kısık bir sesle soruyorum. İki adam bar tezgahının üzerine eğilmiş, derin bir uykudalar. Lanston'ın huzurlu ifadesini izlerken ağzımın kenarları kalkıyor. Zihni çok ağırlıksız görünüyor.

Yelina uzun bir nefes çekiyor. "Nerede sahne alacağınızı söylemiştiniz?"

"Palais Garnier."

"Orada olacağımızdan emin olabilirsiniz. Burada kaldığımız yerden devam edebilir ve şafak bizim için sökene kadar hayaletimsi sıkıntılarımızı içerek giderebiliriz." Şakacı bir şekilde gülümsüyor. Omuzlarının üzerinden bir duman kıvrımı süzülüyor ve güneş ışığında ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboluyor. İzlerini zaten görmüştüm ama yine de kalbime hüznün çöküyor.

"Öldüğün geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?" Yüzümdeki ifadeyi boş tutarak dikkatlice soruyorum.

Yelina başını eğip ayaklarına bakıyor. Gözleri anılarla parlıyor ve sarı saçları geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Omzuna.

"O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum." Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Etimi yakan ateşi ve düşüncelerimin içini boşaltan acıyı. Duman çoğumuzu alevlerden önce öldürdü. Küçük bir lütuf." Sesi taş gibi. Sonra bana baktı. "Senin hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum... O biliyor mu?"

Onun itirafı karşısında damarlarım buzla doldu. *O biliyor.*

Başımı sallıyorum ve hâlâ mışıl mışıl uyuyan Lanston'a bakıyorum.

"Ona söyleyecek misin?"

Başımı salladım. "Hikayelerimizi yavaş yavaş anlatıyoruz... kendi yöntemlerimizle."

Yelina bunu birkaç sessiz dakika düşündükten sonra mırıldandı:

"Umarım hayattayken söyleyemediğiniz her şeyi birbirinize söylersiniz."

Vedalaşmamız kısa sürdü. Onları bir ya da iki hafta sonra Paris'te göreceğimizi biliyoruz. Yine de, el ele tutuşarak ve şakacı bir şekilde birbirlerine çarparak ayrıldıklarını görmek kalbimin tellerini titretiyor. Onları şimdiden özledim.

Lanston yukarıdaki bulutlara bakıyor, morarmış ve yağmur vaat ediyor. Bistro masamız kırmızı bir tentenin altında ama rüzgâr hızlanırsa ıslanmamızı engellemeye yetmeyecek.

Çörekten son parçayı da alıp bir yudum sıcak çayla kovalıyorum ve lezzetlerden keyif alarak mırıldanıyorum. Hamur işlerini Amerika'daki kadar tatlı yapmıyorlar ama bu onları daha az keyifli yapmıyor.

"Listede sırada ne var?" Lanston, insanların günlerini nasıl geçirdiklerini izlerken düşünceli bir sesle soruyor.

Yanımdaki çantasından listeyi aldım ve havaya kaldırdım.

Lanston & Ophelia'nın Kova

Listesi Paris'e Gidiyor

Bir yatta yelken açın

Balo salonu dansı

Gece sahilde içki içmek/kamp yapmak

~~Yeni bir yerde trene binmek~~
~~İrlanda'nın Trinity College~~
~~Kütüphanesini ziyaret edin~~ Başboş bir
bitkiyi kurtarın

"Yıldızların altında sahilde içki, Paris ve balo salonu dansı." Parmaklarım sayfanın etrafında kıvrılıyor. Geriye kalan tek şey bu mu? Birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmesini istemiyorum. Alt dudağımı emiyorum ve pozitif kalmaya çalışıyorum. "Ve başboş bir bitkiyi kurtarmak."

Lanston chai lattesini yudumladıktan sonra aklına gelen fikirlerle bana bakıyor, gülümsemesi her zamanki gibi sevecen.

"Bir dahaki sefere sahilde kamp yapalım. Adaya geri dönmek için de mükemmel bir yol biliyorum." Sırıltısı gevşek ve çocuksu. Neyi ima ettiğini anlamam sadece birkaç dakikamı alıyor.

"Bir motosiklet buldun, değil mi?"

OceanofPDF.com

LANSTON

OPHELIA'NIN KALÇALARI KALÇALARIMIN ETRAFINDA SIKICA KENETLENDİ VE
KOLLARI

ciğerlerime hava girmesini engelliyor. Yüzümdeki gülümseme bu noktada acı veriyor, ama dudaklarımın düşmesine izin veremiyorum.

İlk birkaç saatten sonra bana olan mengenesini gevşetiyor ve daha rahatlamaya başlıyor. İrlanda kırsalında uzaktaki kalelerin yanından geçerken başını çevirip bakıyor. Galway'den kuzeye doğru ilerlerken batı kıyısında bir plaj buluyoruz: Achill Adası'ndaki Keem Plajı.

Yanaştığımızda bomboştu. Böyle soğuk ve kasvetli bir günde buna şaşırmadım.

Yıldızlar çoktan solmakta olan gün batımından dışarı bakıyor ve yanımızda sadece iki çantamız, bir battaniyemiz ve Ophelia'nın bardan aşırıldığı bir şarap şişesi var.

"Burası şimdiye kadar gördüğüm en küçük plaj," diyor gülerek. Siyah puffer ceketinin fermuarını çenesine kadar çekmiş, uzun mor saç dalgaları omuzlarına dökülüyor.

"İrlanda kayalıklarıyla tanınır, plajlarıyla değil." Kıkırdıyorum, sahilin her iki yanındaki tepelere bakıyorum. Tek komşularımız koyunlar ve kayalar, bir de yamacın tepesindeki yalnız, terk edilmiş bir bina.

"Evet, ama yine de buranın ölmeden önce yapılacaklar listesindeki plaj olduğuna emin misin?"

Omuzlarımı kaldırıyorum ve düşmelerine izin veriyorum. "Bunu seninle yaşadığım sürece, benim için gerçekten önemli olan tek şey bu." Yüzü aydınlanıyor ve yanakları kızarıyor. Sonra bakışlarında bir düşünce titreyiyor ve somurtuyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ama sorunun ne olduğunu sormuyorum. Battaniyeyi kollarının arasına almadan önce aramızda bir sessizlik oluyor.

"Ben yatağı hazırlayayım," diyor olabildiğince neşeli bir şekilde ve ben cevap veremeden sahile doğru yürüyor. Konumdan dolayı mı üzgün? Ya da belki listemiz kıaldığı için... Yapılacaklar listesine binlerce şey eklemek istiyorum, birlikte geçirdiğimiz zamanın hiç bitmesini istemeden.

Ona karşı ne hissettiğimi söylemeye çalıştığım da duygusal olarak uzaklaşıyor. Kahretsin. Jericho bunu çok kolaymış gibi gösteriyor.

Dün gece sarhoş bir şekilde bana Wynn'e yaptığım gibi bir adım atmam ve ona nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini söyledi. Ama o çok temkinli. Aşk için son şansım olsa bile tekrar incinmek istemiyorum.

Gökyüzünde bir ışık huzmesi parlıyor ve dikkatimi çekiyor. Ophelia da bunu fark edince küçük bir nefes alma sesi

çıkıyor. "*Kayan bir yıldız*," diyoruz aynı anda.

Sırıtişım dudaklarıma geri dönüyor ve Ophelia beni çılgınca battaniyeye doğru sallıyor. "Acele et!" diye bağırıyor. Islak kumda tırıs ile ilerliyorum ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bu acele niye?" Sırıtarak soruyorum.

Bana yaklaşıyor, kolumun altına giriyor ve kayan yıldızla bakıyor. "Bu anı kaçırmak istemiyorum. Bu hayatta bir kez olur." Kalbi o kadar hızlı atıyor ki parmaklarımin kaburgalarında iz bıraktığını hissedebiliyorum.

"Ne dileyeceksin?" Sesim yumuşak ve her ne kadar kayan yıldız izlemek istesem de, onun yıldız karşısındaki hayranlığını çok daha çekici buluyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor. Yıldızları ve az önce konuştuğumuz dilekleri unutarak güzel bir an boyunca böyle kalıyoruz.

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Başka bir hayat için, ama bu sefer sen de orada olacaksın."

Gülümsemem artıyor. "Öyle mi? Peki bu yeni hayatta ne yapacağız?" Öne doğru eğiliyor ve kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. Bana bakarken başını yana eğiyor.

"Gülerdik... şimdi güldüğümüz kadar. Sen bana kahve getirirdin, ben de senin için şarkı söyler ve dans ederdim. Sen ressam olurdun, benim ve diğer kasvetli şeylerin resimlerini çizer ve boyardın. Popüler olurdun ama ünlü olmazdın. Hiçbir zaman istediğin bu değildi, anlıyor musun?" Sözleri yumuşak dilli ve nazik.

İltifat. Anlattığı hayat tasavvuru zihnimde bir araya geliyor. Güzel bir hayat. Ve sessiz. İkimiz yaşlanacaktık ama ruhlarımız aynı kalacaktı.

"Bu hayatta ne işin var gülüm?" Hayal gücünden daha fazlasını arzulayarak soruyorum.

"Sadece en ünlü tiyatrolarda, en bilge seyircilerin arasında dans ederdim. Sadece onlar için ve sadece senin için." Ophelia'nın gözleri kayan yıldızın ışığıyla parlıyor. "En kasvetli şarkıların kemanları ve çelloları eşliğinde."

Sadece benim için.

"Ben de bunu diliyorum." Sesim alçak. Melankolik.

Ama bir yanımda memnun, bu şekilde tanışmamızın kaderimizde olduğu hissiyle dolup taşıyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Ona göz kırpıyorum ve onu cesaretlendirmek için gülümsüyorum.

Yutkunuyor. "Işığın bulaşıcı. Parlak. Seni yeraltı dünyasının derinliklerinde bulabilirim. Sis ve karanlığın içinden. Her şeyin içinde."

Sırıttığımda damarlarımdaki kan ısınıyor. "O kadar parlak, ha?" Kırılganlıkla yüzünü buruşturuyor. Sığ bir nefes alıyorum, yakınıma eğilip alnımı onunkine bastırarak fısıldıyorum, "Kendi kimliğimi kaybedene kadar bir katedralin soğuk kale duvarlarında yürümek anlamına gelse bile seni beklerdim. Tek bildiğim sen olana kadar." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Onu dünyadaki tek insanmış gibi öpüyorum. Benimle aynı toprakta yürüyen tek ruh.

Kırık bir ruh. Gezgin bir ruh. Üzgün, kayıp bir şey. Şimdi bulundu.

Ophelia başını gevçetiıyor, benim onu öptüğüm kadar hararetle öpüyor beni. Sanki dillerimizin ve dudaklarımızın her vuruşu sonuncusu olabilirmiş gibi. Arzuyla iç çekerek elini göğsümden ağığı indiriyor.

Birlikte ağığı iniyoruz. Dünyalarımız çarpışırken battaniye ve kum bizi yutuyor.

"Ophelia," diyorum adını bir tanrıçaya dua eder gibi fısıldayarak.

Bana sarılıyor, uzun saçları kıvrak yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. Gözleri koyu renk kirpiklerinin altında kukuletalı, ağız bir Çey söylemek için açılıyor ama sonra donup kalıyor. Ophelia gözlerini kaldırıp plajın girişine doğru bir şeye bakıyor. Yüz ifadesini korku kaplıyor ve tüm vücudunun korkuyla gerildiğini görüyorum.

Dehşet içime işliyor, kanımı kaynatıyor. Dönüp onun baktığı yere bakıyorum ve karanlığın otoparkın kenarından bize doğru ilerlediğini görüyorum.

Hayır. Bizi nasıl buldular?

"Ophelia, okyanusa git!" Telaşla bileğine uzanıyorum, ama kaşlarını çatarak bana bakıyor. O zaman aptalca bir şey yapmayı planladığını anlıyorum. "Ophelia!"

Bana okşayıcı bir bakış attı. Birinin ancak yüzünüzün özelliklerini ya da ona son bir kez hayranlıkla nasıl bakacağınızı ezberlediğinde yapacağı bir bakış.

"Seni seviyorum, sevgilim."

Sözleri kederli, söylenmemiş bir veda.

Sonra o kadar hızlı sahile doğru fırlıyor ki, fısıldayan sisten oluşan kara bulut onu kovalamadan önce düşünecek bir anım bile olmuyor. Gölgelerle örtülü bir kol gibi görünen şey dışarı fırlıyor ve bana çarpıyor. O kadar sert vuruyor ki dünya yapraklar ve yağmur gibi etrafıma dökülüyor.

Yavaşça, korkunç bir şekilde gözlerim kapanıyor ve

her şey duruyor. Gülüm. Lütfen, *lütfen*, gitme.

Bensiz olmaz.

OceanofPDF.com

LANSTON

*"LANSTON, CANIM. OKUL VAKTI GELDI." ANNEM ODADAN SESLENDİ.
küçük, boktan evimizin oturma odası. Lisedeki ilk yılının ilk günü.*

Yaz boyunca gizlice aldığım resim fırçaları, kara kalemler ve çizim defterlerinden oluşan gizli zulamı kaptım. Babamın sanatsal şeylere olan ilgimi ne kadar küçümsediğini bildiğim için bu riski almak tehlikeliydi. Ama çoktan uyumuş olmalıydı. Gece vardiyası onu her zaman şafaktan çok önce yorar.

Annem kapımı nazikçe çaldı ve içeri baktı. "Neredeyse hazır mısın?" diye nazikçe sordu. Başımı salladım. Evde tıkılıp kaldığım uzun bir yazın ardından nihayet okula dönebileceğim için rahatlamıştım. Okul, bu sürekli korku ve belirsizlik dolu hayattan kaçabileceğim tek yerdi.

Babam annemin arkasında uğursuz bir şekilde belirince gülümsemem kısa sürdü. Gülümsemesi zayıf ve sahte bir mutluluktu. Kendimi ihanete uğramış hissedecektim ama babam beni köşeye sıkıştırırken annemin gülümsemesi ilk kez olmuyordu.

"Günaydın efendim," dedim gözlerimi onun soğuk bakışlarından uzak tutarak.

"Lanston, programındaki son ders hangisi?" Üzerinde derslerimin listesi olan katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Kalbim sıkıştı. Sanat dersinden bahsettiğini biliyordum. Postayla gönderilmiş olmalıydı. "Ee?" diye sordu.

Bilerek kaydolduğum bir müfredat dışı ders olmasına rağmen suçu üzerimden atacak bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Herkes bir sanat dersi almak zorunda." Yalan söyledim.

Kaşları çatıldı ama öylece kaldı.

Annem beni okula bırakırken sahte gülümsemesini yüzünden eksik etmedi.

Ön bahçeye adım attığımda ciğerlerime rahat bir nefes doldu. Beton basamaklar okul binasına kadar uzanıyordu ve birçok öğrenci arkadaşlarıyla gruplar halinde toplanmıştı.

Kazağımın kollarını avuçlarımın içine doğru çekerek yazın izlerini sakladım.

Bu yıl, yaşamak isteyecektim. Kendime küçük bir söz verdim.

Gün çabuk geçti. Yeni yüzler, eski yüzler, ödevler. İnsanlar arkadaş canlısıydı ve bu gerçekten özlediğim bir şeydi.

Sanat dersi dışarıda yapıldı. Güzel, güneşli bir Eylül günüydü, ancak sıcak hava sınırlıydı, bu yüzden öğretmen herkesi olabildiğince tadını çıkarmaya teşvik etti. Uzun, tamamen siyah ve cansız bir ağaç çizdim. Toprağın altında toprak yerine kemikler vardı.

Ölümü çok düşündüm.

Beni cezbeden bir řey vardı, belki hüžün belki de bana verdiđi rahatlık. İnkâr edilemez bir řeydi. Sonunda hep birlikte yüzleřtiđimiz bir řey. Hiç kimse istisna deđildir.

"Nevers, bugün ne yarattığını görebilir miyim?" Bayan Bensen merakla sordu. Yaşlıydı, altmışlarının ortasındaydı ve muhtemelen emekli olmaya yakındı. Gülümsemesi parlak ve nezaket doluydu. Yine de tereddüt ettim. Çizimlerim her zaman kötü düşüncelerle algılanırdı.

İnsanlar sadece tuhaf olduğumu düşünüyordu, öyleydim de. Ama bu beni kötü yapmıyordu, değil mi?

Bayan Bensen'e resmi gösterdim ve birkaç dakika boyunca dikkatle inceledi. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar sırtarak büyüdü. Sonra bana geri verdi. Onun geri bildirimini bekledim. Nedense kendimi önemli hissediyordum. Her ne söyleyecekse duymak istiyordum.

"Büyük bir yeteneğin var Nevers. Çoklu gölgelendirme biçimlerini kullanman çok etkileyici ve bu, görevlendirilen ağaca yaratıcı bir yaklaşım" dedi nazikçe.

Bir an için kafam karıştı. Gerçekten de bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordu. Ama gülümsemesi doğruydı ve bilge gözlerindeki ışık beni rahatlattı.

"Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için sağa sola bakarak sessizce sordum. Bayan Bensen usulca kıkırdadı ve omzumu sıvazladı.

"Benim tatlı oğlum, dünyanın en değerli sanatçılarının çoğu seninle benzer düşüncelere sahip. Karanlık ve korkunç şeyler kafalarını dolduruyor. Ama bizi onlara çeken de bu değil mi? Onlar farklı ve göze çarpıyorlar. Bir şeye karanlık, çarpık bir bakış açısı görmeyi, aynı eski ağacı tekrar tekrar görmeye tercih ederim." Eliyle arkasındaki öğrencileri işaret etti.

Hepsi ağacı olduğu gibi, birebir kopyasını çiziyorlardı. Yeşil ve canlı, yapraklarla ve güneş ışığıyla dolu. Tek işkence gören benimkiydi.

"Sen eşsizsin."

Öğleden sonra boyunca yüzüme aptalca bir sırıtma yerleşti. Eşsiz miydim? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Eve dönerken arabada onun sözlerini kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Çizim yapmak ve tutkumu bir sonraki seviyeye taşımak için ilham hissediyordum.

Birinin size inanması böyle mi hissettirdi?

Hiç bilmiyordum. Ama göğsüm her zamankinden daha hafifti; umut ve hayaller zihnimi dolduruyordu.

Evin önüne geldiğimizde, beni okuldan aldığı için anneme teşekkür ettim. Genelde eve yürümek zorunda kalırdım ama bugün tam zamanında gelmişti. Yakında kendi arabamı kullanmak için sabırsızlanıyordum.

İçeri girdim ve fazladan defter ve kalemlerimi alıp huzur içinde resim yapabilmek için kütüphaneye gitme niyetiyle doğruca odama yöneldim. Omzumla ittiğimde kapı gıcırdadı ve babamı yatağımın kenarında oturmuş, bütün yaz sakladığım sanat eserlerini karıştırırken gördüğümde nefesim ciğerlerime kaçtı.

Gözlerim büyüdü ve içimi bir korku kapladı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu sessizce, tehlikeli bir şekilde. Yanıt vermeyince, "Bu da ne Lanston!" diye bağırdı. Defteri yere çarptı ve aniden ayağa kalktı. İrkildim ve koridora doğru geri geri gitmeye başladım.

Kelimeler benden kaçtı. Söyleyebileceğim hiçbir şey onu sakinleştiremezdi.

"Sana söyledim, bu boku çizmeni istemiyorum! Defol git evimden, seni değersiz çocuk." Yüzüme bir yumruk savurdu. Yumruktan kaçmak için geriye doğru eğildim ve koridorun duvarına çarparak yere düştüm, hızla ayağa kalkmaya çalışırken resim çerçevelerini yere düşürdüm.

Kaburgalarım tekme attı ve ben acıdan inledim. Sendeleyerek ayağa kalktım ve evin bok çukuruna doğru koştum, nefes nefese kaldım, ağladım, dişlerimi öyle sıktım ki kan tadı aldım.

Yanından uçarak geçerken annemin gözleri büyüdü. Bir şey söylemeyeceğini biliyordum; hiç söylemedi.

Araba yolumuzun sonuna geldiğinde arkama bakmaya cesaret ettim ve ikisinin de bana bir hayal kırıklığıymışım gibi baktıklarını gördüm. Onları utandıran bir şey. Komşuların kafalarını sallamaları gereken bir şey. Kaşları küçümseme ve bıkkınlıkla çatılmıştı.

Benden bıkmışlardı.

Ama ben neyi yanlış yaptım? Ben ne yaptım?

Kütüphaneye varana kadar koştum, kimse şiş gözlerimi görmesin diye kapüşonumu yukarı çektiğimden emin oldum. En alt kat her zaman boştu ve bugün de farklı değildi. Köşedeki masa karanlıktı ve orada olabildiğince uzun süre kalmaya karar verdim.

Orada, sırt çantam göğsümle kalçalarımın arasına sıkıca sıkışmış halde suntanın altında kıvrılmış bir şekilde kaldım.

Yüksek sesle ağladım. Umursamadan. Hıçkırıklar karanlık odayı doldurdu ve söylediğim sözleri kimse duymadı.

*Kimse beni
duymadı. "Ölmek
istiyorum."*

Dalgalar uzaklarda bir yerde yankılanıyor. Kuma çarpıyor ve denizin sesini hiç duymadığım kadar öfkeli geliyor.

Gözlerim dehşetle açıldı. Neden onları rüyamda gördüm? Düşüncelerimi geçmişimin dehşetinden arındırmak için başımı sallıyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken birkaç kez göz kırpyorum. Parmak uçlarımdaki kum soğuk ve gökyüzü parlak, bulutlar yukarıdan ayrılıyor. Bana bir yük treni gibi geliyor. Fısıldayanlar, karanlık, kaçıp giden gülüm.

Ophelia.

OceanofPDF.com

OPHELIA

ŞAFAK SÖKTÜĞÜNDE KARANLIK VE FISILTILAR KAYBOLUR.

Deniz, gökyüzünü aydınlatıyor ve güvenlik sinyali veriyor.

Uçurumun kenarındaki siyah kayaların üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum. Nefeslerim güçlükle ve zorlukla, hırıltılı, kuru soluklarla havayı içime çekiyorum.

Gözyaşlarım burnumdan aşağı damlıyor ve çığlık atmak istiyorum. *Neden?* Neden beni bu kadar takip ettiler? Açlıkları öncekinden daha güçlü. Beni hiç bu kadar ateş ve çaresizlikle kovalamamışlardı.

Neden beni rahat bırakmıyorlar?

Soğuk bir esinti paltomun altından süzülerek tenimdeki teri ürpertiyor. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatarak ellerimi toprağa gömüyorum.

Birlikte yaşadığımız macerayı durdurmak istemiyorum; yollarımızı ayırmak için çok erken. Ama benim yüzümden tehlikeye girmesine izin veremem. Midemde bir burkulma hissi dönüyor ve irkilmeme neden oluyor.

Kumsal bu uçurumdan görülebiliyor. Lanston çoktan ortadan kayboldu, belki de beni arıyordur.

"Beni bulamayacaksın," diye fısıldıyorum çıplak ayaklarımın altındaki açık havaya. Okyanusa bakıyorum, karanlık ve önsezili, abanoz kayalara hiddetle vuruyor.

Fısıldayan karanlığı ondan uzak tutacağım, aşkımdan uzak tutacağım.

Kollarımı açıyorum ve rüzgâr siyah paltomun kollarını kaldırıyor. Birçok kez bu kadar karanlık suya düştüm. Hatta daha koyu.

Ayağımı kaldırıyorum ve gökyüzüne doğru adım atıyorum. Düşerken gözlerimi kapatıyorum ve onu düşünüyorum, hep onu.

Lanston.

Sözümüzü bozmak zorunda kaldığım için üzgünüm.

Su beni tüketiyor, ruhumu yutuyor ve içimde kalan her düşünceyi oyuyor. Fısıltılara teslim oluyorum ve sonunda sözlerini dinliyorum.

Bir hiç olana kadar. Karanlık olana kadar.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı bana tatlı tatlı.

Başımı salladım ve gülümsedim, ona vurulmuştum. Kısa hayatımda iki kez aşık olmuştum. Birinde on altı yaşındayken, diğerinde yirmi beş yaşındayken.

Gülümsemesi kaygandı, tenimdeki zehir gibiydi. Onun kadar güzel ve zalim bir şeyin ısırarak dişleri, öldürecek zehiri olduğunu bilmeliydim.

Ama beni ona en çok çeken şey, alıştığım kadar kendimden nefret etmemi sağlayabilmesiydi. Sanki yoldan sapmam ve mantıklı düşünmem gerektiğini bana hatırlatacak birine ihtiyacım varmış gibi. Benimle ailem arasındaki etkileşimleri gözlemleyerek çok şey öğrenmişti.

Ailede oynadığım rol.

Günah keçisi asla kaçamaz. Herkes bunu biliyor gibiydi.

Ben.

"İstediğimi biliyorsun," diye karşılık verdim, bunu hiç kastetmemiştim ama yine de söyledim. Bir şey istediğinde nazik davranırdı. Yarın, yüzü Değişim.

Akşam yemeğini hazırlayan üvey annemin masasında sakın sakın oturuyorduk. Ona yakın zamanda aldığım dans işinden bahsettiğimde babam kaşlarını çatı.

"Bu aptalca hayallerin peşinde koşarken aç kalacaksın," dedi soğuk bir sesle.

Sadece başımı sallamayı ve ne söylerlerse kabul etmeyi öğrenmiştim. Ama bugün ne kadar iyi olduğumu bilmelerini istiyordum. Kendim için yarattığım hayatı.

"Aslında iyi kazanıyorum. Derslerin parasını ödeyebileceğim ve seyahat etmek için elimde iyi bir miktar kalacak. Ayrıca terapiye de başlayacağım," dedim çekingen bir şekilde.

Bu benim ilk seansım olacaktı ve çok korkuyordum. Bu konuda ne düşündüklerini biliyordum ama birçok kişiden bunun yardımcı olduğunu duymuştum. Tanrım, yardım istiyordum. İhtiyacım vardı. Bir parçam onların onayını istiyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama yine de istiyordum.

Birinin bir şey söylemesini beklerken gergin bir şekilde derimi elledim.

Üvey annem iki yumruğunu da tezgâha vurdu. Soğuk bir kurşun gibi vücuduma saplandı. Anında alnımda ter birikti. Bulaşıklar yere düştü ve paramparça oldu. Erkek arkadaşımın gözleri büyüdü ve babam derin bir nefes aldı.

"Neden? Seni hapse atsınlar diye mi? Ne kadar berbat ve korkunç olduğunu görsünler diye! Aşağılık kaltak. Hayatımızı ne kadar mahvettiğini biliyor musun?! Sana ne kadar verdik?" diye bağırdı ve elindeki çay sürahisini lavaboya fırlattı. Camlar her yere saçıldı.

Ama düşünemiyordum bile. Kanım hiç duymadığım kadar gürültülüydü, kulaklarımda bir siren gibi kükrüyordu. Bana buradan kaçmamı ve güvenli bir yer bulmamı söylüyordu.

"Bir gün kanserden ölmemin sebebi sensin. Bana yaşattığın onca stres. Bunu onlara söyle. Bana yaptığın her şeyi anlat onlara," diye bağırdı üvey annem elindeki su bardağını bana fırlatırken.

Su başımın yan tarafına çarptı ve ben hâlâ uyuşuk bir şekilde göz kırpyordum. Hareket etmem gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Orada öylece oturdum ve derimi öyle sert çimdikledim ki yırtıldı.

Bu hiç bitmeyecek. Düşündüm de. Shhh, ağladığını görmelerine izin verme. Sadece git.

Nasıl olduğunu biliyorsun. Bu asla bitmeyecek. Sorun sensin.

Sorun benim.

Yavaşça masadan kalktım. Şimdi herkes bana bağıırıyordu ama sesleri ve sözleri derin gümbürtülerdi. Sanki üzerime bir perde inmiş, dehşete karşı kalkan oluşturmuştu. Bir şekilde bu patlama benim hatamdı. Ön kapıya doğru kararlı adımlarla yürüdüm ve çıplak ayaklarımla çimlerin üzerinde ilerledim.

"Hey. Nereye gidiyorsun!" Erkek arkadaşım arkamdan seslendi. Ayak sesleri kaldırımda gürültüyle duyuluyordu.

Boş sokağın ortasında durdum, ayaklarımla tabanına çakıl taşları yapıştı ve ona baktım. Güzel bir şey söylemesini istiyordum. Buna çok ihtiyacım vardı.

*Sebepler oldukları acıyı göremiyorlar mıydı? Fokurdayan umutsuzluğu?
Yorulmuştum. Kendimi kaybediyordum. Her kelimedede daha da fazla.*

*Durdu ve bileğimi tuttu. "Ne oldu? Yine kendine zarar mı vereceksin?
Hadi, Ophelia. İçeri gir ve yemeğini ye. Bunu büyük bir mesele haline
getirme."*

Buradaki tek akıllı başında insan ben miyim? Başka kimse göremiyor mu?

*"İçeri girip yemek yiyelim mi? Bu travmatik saldırganlık gösterisinden
sonra mı? Hayır. İçeri girmeyeceğim." Kolumu tuttuğu yerden çektim ve
yüzüme bir tokat attı. Ateş yanağıma yayıldı ve başım şokla sallanırken
sersemlemiş ve hareketsiz bir şekilde orada durdum.*

*"Onlar senin ailen, Ophelia. Onlara saygı duy. Ne olursa olsun. Sen
onlara saygı duy."*

Ona ters ters baktım.

*"Onlara saygı duymamı mı istiyorsun? Bu çok gülünç." Döndüm ve
yürümeye devam ettim. O da peşimden geldi. Yağmur başlamıştı ve her şey
kızışıyor, içimde kaynıyordu.*

Buna bir son versem daha iyi olmaz mı?

*Duygularım vahşiydi, ormanda serbest kalan ateş gibi. Kuru ve yoksul
çamların arasında yanıyor ve öfkeleniyordu. Çığlık atmak ve kaçabildiğim
kadar uzağa kaçmak istedim. Saklandığım yer yürüyerek gidemeyeceğim
kadar uzaktaydı ve kafamdaki çarpıntı çok yüksekti.*

Lütfen durun. Yeter artık. Yeter artık.

*Sanki bu darbe sesleri durdurabilirmiş gibi başımın yan tarafına
vurdum. Aptalca bir şey yapma. Yapma. Yumruğumu şakağıma sertçe
vurdum.*

*"Git kendini öldür, Ophelia. Hepimize iyilik yap." Sözleri ciğerlerime
çelik gibi saplandı. Ayaklarım durdu ve ona bakmak için geri döndüm.
Bana sevgisiz bakıyordu. Umursamadan.*

"Bunu kastetmiyorsun," dedim, yağmurun gözyaşlarımı saklamasına sevinerek.

*Yüzü hiç görmediğim kadar duygusuz ve soğuktu. Arkasında, bu boktan
dünyada benden herkesten daha çok nefret eden iki kişi duruyordu. En çok
onların umursaması gerekmiyor muydu? Acıtıyor. Nihai ihanet.*

*"Kimse seni sevmiyor. Kaba ve mantıksızsın. İnsanların içindeki
kötülüğü ortaya çıkarıyorsun. Git de yap şu işi. Özlenmeyeceksin."*

Öylece bıraktı.

*Dizlerimin üzerine çöktüm. Sözcükler felç ediciydi.
Sonra hepsi içeri girdi. Ama ben kaldım.
Kafamın içindeki ses her zaman olduğu gibi yine yüksek sesle konuştu.
Dinlenmeyi vaat eden bir yılan.
Nasıl durduracağını biliyorsun. Avuçlarımı gözlerime bastırıp başımı
salladım. Ama fısıltılar durmadı. Gitmediler.
Köprüye kadar 5 mil yürüdüğümde değil.
Kenarda durup karanlık, kudurmuş suya baktığımda değil. Kendimi
bıraktığımda ve dünyanın acısına karşı gözlerimi kapattığımda değil.
Hayalet olarak yürüdüğümde değil.*

OceanofPDF.com

LANSTON

İRLANDA'NIN ZARAR GÖRMEMİŞ HIÇBİR KÖŞESİ YOK. HIÇBİR KALE YA DA ŞEHİR
Aramayın. *Ophelia, neredesin? Beni arkada bırakamazsın, bu şekilde
olmaz.*

Sesim kesilene kadar evrene bağıyorum. Dublin'deki sanat parkına
dönüyorum, insanları durdurup onu görüp görmediklerini sormaya
çalışıyorum ama kimse beni duymuyor.

Tek bir kafa bile
dönmüyor. Bunun gibi
değil.

Buna dayanamıyorum.

İlk başlarda günler az uyku ve acil arayışlarla hızla geçer.

Sonra haftalar geçiyor, umut parmaklarımın arasından su gibi kayıp gidiyor.

Yorgunluk ruhumu çekiştiriyor, dinlenmek, huzur bulmak için
yalvarıyor. Yine de devam ediyorum, parmağımın ucunu yapılacaklar
listemizde gezdirerek küçük ışık kırıntıları arıyorum. Ama aydınlık solmuş,
kağıt yıpranmış ve okunamaz hale gelmiş.

Harabeye düştüm, gülümü arıyorum.

Sanat kitabımın sayfaları arasına sıkıştırılmış son mektubunu
bulduğumda daha da arttı. Bardaki gecemizden sonra ben uyanmadan önce
oraya sıkıştırmış olmalı. Bunun onu son görüşüm olduğu düşüncesiyle
göğsüm ağrıyor.

"Sensiz okuyamam." Gözyaşlarımı tutamıyorum. Boğazımdaki düğüm yutkunamayacağım kadar kalın. Mektubunu avucumun içine alıyorum, titreyen ellerimle açmaya çalışıyorum.

Lanston,

Hey, sen. Bu sana vereceğim son mektup. Belki son değil ama Bana başımıza gelen şeyler hakkında konuşabileceğimizi gösterdin. Ve ben de bunları seninle, senin benimle paylaştığın kadar kolay bir şekilde paylaşmak istiyorum. Çizmeye devam etmeni izlemek istiyorum, zihninin güzelliğinin

Sayfalar. Ama o zamana kadar sizi bununla baş başa bırakacağım.

Trajik hikayemin son kısmı.

Liseden sonra depresyonum arttı. Hayatımdaki insanlar hastalığıma karşı nazik değillerdi. Hatta teşvik ettiler. Nasıl öldüğümü bilmek ister misin?

Ben söyleyeyim.

O bendim.

Katilim hastalığımdı; beni genç ve safken aldı. Atladım ve dünyanın derinliklerine düştüm. Karanlığın sonunda benim için geldiği yere.

Umarım benden nefret etmezsin... Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum, ama ya sana gerçekten çok zor ve uzun süre mücadele ettiğimi söylesem?

Ya size ışığı aradığımı ama bulamadığımı söyleseydim? Yine de kötü bir insan olarak mı resmedilirdim? Sadece ilgi isteyen biri olarak mı?

Sana bir sır daha vereceğim. Dikkat çekmek istemedim. Sadece gitmiş olmak istedim. Kendimden nefret etmeme neden olan tüm acımasız şeylerden uzak olmak istedim. Beni kendimden nefret ettiren kelimelerden.

Üzerinde bulduğumuz köprü, üzerinde durup güller kopardığım bank, yerel kilisenin benim için yerleştirdiği anma bankıydı. Plaketin üzerine adımı yazmadılar. Ailem soyadlarının benim günahımla lekelenmesini istemedi.

Güllerdi.

Ophelia

gülleri.

Dünyada sıkışıp kaldım çünkü bana intihar ederek ölen insanların cehenneme gitmekle lanetlendikleri öğretildi, çünkü bu en büyük günahdır. Ölümün karanlığından hayattayken kaçtığımdan daha fazla kaçıyorum. Bunun doğru olup olmadığından bile emin değilim. Umarım doğru değildir, çünkü bu hiç adil değil, değil mi?

Ama yine de tüm kalbimle korkuyorum.

Ne söylediklerini bilmek ister misiniz? Kim olduklarını?

*Ailemin ve geniş ailemin sesleri. Ne zaman adımı söyleseler, ardından
"Kendini öldürdü, biliyorsun." "O kötü kız." "Cehenneme gidecek."
Fısıltılar böyle ve bir gün beni yakalayacaklarından korkuyorum.
Eee? Şimdi bana tuhaf tuhaf bakıyor musun? Umarım bakmıyorsa. Umarım beni öper ve her zaman yaptığın gibi güldürürsün. Eminim şu
anda yaptığın gibi.
Keşke hastalığımın tedavisini bulabilseydim.
Keşke benim de senin gibi bir ışığım olsaydı.*

*Seni seviyorum, Lanston. Yıldızlar ölene kadar.
Ophelia*

Gözyaşlarım sayfalara çarparken mektup kucağıma düşüyor. Neden daha önce görmedim? Onun izi, ıslak saçları.

İçinde oyalandığım mezarlığa giden patıkada ayak izleri var. Ürkütücü, biliyorum ama somurtmak için iç karartıcı bir yerde olmak istedim.

"İşte orada," diye bir fısıltının ardından bir başka kısık ses duyulur ve ayak sesleri yaklaşır.

Dönmemeye gerek yok. Jericho ve Yelina olduğunu biliyorum. İki hafta önce Paris'te buluşacağımız zaman onlara gönderdiğim mesaj muhtemelen benim için endişelenmeleri için yeterliydi.

Jericho önümü sarıyor ve yavaşça önümde diz çöküyor. Dünyanın yükünü daha fazla taşımak istemediğim için başımı öne eğiyorum.

Ophelia'yı düşündüğümde içimde kabaran duygular dayanılmaz oluyor. O benim başka birinde asla bulamayacağım bir parçamdı. İliklerim onun için kederle çalkalanıyor.

Jericho elini dizime koyuyor ve Yelina onun yanına çömeliyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor o teselli edici sesiyle.

Cevap vermiyorum. Sadece yere ve önümdeki mezar taşlarına bakıyorum. Burada yatan, uyuyan ve artık dünyayı dolaşmayan tüm unutulmuş insanlara.

Neden herkes beni geride bırakıyor?

Yanağımda bir karıncalanma yayılıyor ve başım sağa doğru sarsılıyor. Sonunda irkilerek başımı kaldırdım. Yelina'nın yanaklarında ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke çiçek açıyor, gözyaşları akıyor ve düzensiz nefes alıyor.

Bana tokat attı. Gecikmeli olarak, elim bilinçsizce tenimin sadece bir an için rahatsızlık hissettiği yere kayıyor.

"Neyin var senin?! Seni hiç böyle pes ederken görmemiştim. Onu umursamıyor musun? Kendini umursamıyor musun?!" Yelina bana bağıyor. Bu beni tetikliyor; bağırarak her zaman bunu yapmıştır. Kanım yoğunlaşıyor ve kalbim içimde sıkışıyor.

Ne yaptığımı bile bilmeden ayağa kalkıyorum. Öfke beni ele geçirdi. Ben.

"Tabii ki umurumda, Yelina!" Sesimin törpülenmişliği ve Ona vuruyor, geri çekilmesine neden oluyor ve anında kendimi o korkmuş pozda görüyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Ben o olmayacağım.

Daha sakın bir şekilde, "Önemsiyorum. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla. Her yeri aradım ama o hiçbir yerde yok. Yoruldum artık." Sesim çatlıyor. "Çok, çok yoruldum. Ama o gitmeyi seçti. Ne yapmam gerekiyor?"

Jericho ve Yelina endişeli bir bakış paylaşıyor. "Yelina, neden hepimize sıcak içecek bir şeyler getirmiyorsun?" Jericho benimle özel olarak konuşmak istediğini ima ederek söylüyor. Başını sallayıp bizi mezarlıkta yalnız bırakmadan önce bana kederli gözlerle bakıyor.

Ayak sesleri artık duyulmayana kadar sessiz kaldık.

Jericho sonunda, "Bu gece gidiyorum," dedi.

Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Harlow'a geri mi dönüyorsun?" Jericho başını sallıyor. Dudaklarının kenarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Birlikte gidiyoruz."

Kalbim sıkışıyor. "Sen... seni burada tutan şeyi buldun mu?" Jericho gülümsüyor ve yavaşça başını sallıyor. Elini kaldırıp başının arkasını ovuyor.

"Evet, bu kadar açık olması çok aptalcaydı." Beklentiyle ona bakıyorum.

O eğilir içinde yakın ve I ayna Onu. Jericho fısıldıyor, "İçinde hala iltihaplanan bir şey var. Bununla yüzleşmen gerekecek. Sen

Ne olduğunu biliyorum Nevers, bildiğini biliyorum." Boğazım düğümleniyor.

"Bir yolunu bulacaksın, ama Bayan Rosin olmadan bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Ses tonu bilgili.

Başımı eğiyorum ve yere bakıyorum. "Onu aradım ama bulamadım." Göğsüme rahatsız edici bir ağırlık çöküyor. "Biliyorsun, Wynn ve Liam geçen yıl ortaya çıkmadılar."

Jericho'nun kaşları duyguyla çatılıyor. Mezarımdan, hepimizin ölüm yıldönümünden bahsettiğimi biliyor.

Yumruklarımı dizlerime doğru kıvrıyorum.

"Değer verdiğim herkes... sevdiğim herkes. Kalmıyorlar. Ophelia beni geride bırakmayı seçti. Beni güvende tutmak için bile olsa... o gitti." Kelimeler fısıltı gibi çıktı.

Jericho ayağa kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Avucumu onunkine yapıştırmadan önce bir an ona bakıyorum. Beni mezar taşından kaldırıyor ve aşağıya bakmam için çeviriyor.

"Söyle bana Nevers, bu mezar taşına baktığında ne görüyorsun? Kişiyi mi görüyorsun? Hayaletini mi?" Jericho nostaljik bir şekilde söylüyor. Onu birçok kez Bakersville'deki kendi mezarına bakarken izlemiştim. Gerçi şimdi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Burada değiller," diye mırıldandım.

Jericho başını sallar. "Değiller." Eğilip mezar taşındaki *Gregory Briggs* yazan ismin üzerindeki yosunları siler.

İsmi hafızamda canlanınca gözlerim açıldı. Katedraldeki hayalet Gregory Briggs'i arıyordu. Diz çöküp taşın alt kısmını siliyorum. Kalbimi sızlatan kelimelerle birlikte onun bir görüntüsü hâlâ zar zor görülebiliyor.

Landertis Katedrali'nin mimarı - tatlı Elanor'un anısına yapılmıştır.

"Bahse girerim bu adam ya çoktan ölmüştür ya da kaybettiği aşkını onun için inşa ettiği katedralde bekliyordur." Jericho sırtıyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. Ophelia'yla haftalar önce bulduğumuz, sessiz bir şarkıyla dans eden ve sadece bu adamı düşünen yüz­süz hayaleti tanımıyor bile. Ama o başka bir katedralde bekliyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

Jericho gülüyor ve elini sırtıma vuruyor. "Demek istediğim, taşının etrafında dolaşmıyor. Ölümlü bağları. Sen de öyle. Ya da Yelina.

Ben bile."

Gözleri sakın ve sabırlı.

"Yolumuza devam ediyoruz. Acıyla, umutsuzlukla. Ama unutulmadık, Nevers. Asla unutulmayacağız. Wynn ve Liam'ın seni her gün yanlarında tuttuğunu düşünmüyor musun? Muhtemelen seni bulutlarda, esintide ve yıldızlarda görüyorlardır. Sen her yerdesin."

Suçluluk duygusuyla midem bulanıyor. Beni unuttuklarını bir an için bile olsa nasıl düşünebildim? Başımı kaldırıyorum ve Jericho'nun kinde güven ve rehberlik buluyorum.

"Biliyor musun?"

Sırıttıyor. "Ne?"

"Sen gerçekten iyi bir danışmansın."

Jericho başını geriye atıp gülüyor. Ses zengin ve etrafımı sarıyor. "Şimdi mi farkına varıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, ama sana en azından bir kez söylemem gerektiğini düşündüm." Bu bana hafif bir sırıttı kazandırdı.

Ardından gelen sessizliği paylaşıyor, derin nefesler alıyor ve birlikte geçirdiğimiz son sabahın tadını çıkarıyoruz.

Yelina birkaç dakika sonra elinde üç kahve fincanıyla beliriyor. Rahat omuzlarımızı ve sakın ifadelerimizi görünce gülümsüyor.

Mezar taşlarının arasında oturup içkilerimizi yudumlarken Harlow'da geçirdiğimiz zamanlara ve sonrasına dair hikâyelerimizi paylaşıyoruz. Yelina Jericho'ya doğru eğiliyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. Aralarında bir sıcaklık yayılıyor ve ben Ophelia'yı özlemekten kendimi alamıyorum.

Aşkımız bu ve sonraki hayat için yaratıldı.

"Şimdi ne yapacaksın, Lan?" Yelina kollarını Jericho'nun göğsüne dolamış, yanağını onun omzuna yaslamış.

İkisi de benim cevap vermemi bekliyorlar.

Bakışlarımın, bir sonraki mezar taşı sırasından bizi sessizce izleyen bir karga sürüsünü bulmasına izin verdim. Hayaletler yaklaştığında kargalar hep sessizleşir. Bu, bizi aramaya cüret eden herkes için ince bir işarettir.

"Onu bulmaya karar verdim. Ne kadar uzun sürerse sürsün," diyorum ve bunu söylerken kalbimde umut yükseliyor. Onun katedraldeki hayalet gibi olmasına izin vermeyeceğim. Yüzsüz ve kasvetli. Tek başına opera binasına dadanmasına izin vermeyeceğim.

Benim gülüm değil.

"Güzel. Peki sonra ne yapacaksın?" Jericho zorlar.

"Sonra onu yanımda diğer tarafa götüreceğim."

Yelina ayağa kalkıp bana doğru koşuyor, beni mezar taşından indiriyor ve sıkıca sarılıyor. "Zamanı gelmişti, seni aptal," diye fısıldıyor, sesi gergin çıkıyor. "Burada yalnız olman düşüncesine dayanamıyorum."

Ben de ona sıkıca sarılıyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum iyi olacağım." Arkasına yaslandı ve gözyaşlarını sildi. Jericho kalkmamıza yardım ediyor ve yağmur üzerimize yağmaya başlarken iskeleye doğru yürüyoruz.

Güneş gökyüzünün ortasına ulaşana kadar kalıyoruz ve sonra vedalaşıyoruz. Diğer tarafta ne olduğunu düşünmek beni geriyor. Onları tekrar göreceğim miyim? Ya umduğumuz gibi yollarımız kesişmezse? Ya bizi hiçbir şey beklemiyorsa?

Bu düşünceleri gömüyorum, onlar gitmek için dönerken arkadaşlarım için mutlu görünmeye çalışıyorum.

Uzanıp Jericho'nun bileğini tutuyorum. Duruyor ve başını tembelce bana çeviriyor; bakışlarında yumuşak bir nezaket ışıltısı var. Ruhu yorgun hissediyor, gemiye binmeye hazır.

"Jericho," diyorum boğazımda yükselen duygularla.

Sadece daha sevecen bir şekilde gülümsüyor ve "Korkma" diyor.

"Ama ben korkuyorum."

"Bu iyiye işaret. Hayatına devam etmeye hazırsın." "Ya bir daha görüşemezsek?"

Jericho kıkırdıyor ve bana sarılmak için dönüyor, beni son bir kez daha kendine çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ondan kolayca yayılan ilgiyi kucaklıyorum. Ben ölmeden çok daha uzun bir süredir benim için bir baba gibiydi. Bana her zaman nezaket ve sıcaklık, bilgelik ve tavsiye gösterdi. Biliyorum o benim danışmanımdı ama her zaman daha fazlası oldu.

"Kalbimde tekrar buluşacağımızı biliyorum." diye fısıldar.

Ayrılıyoruz ve ben ona bakıyorum, kalp ağrımı bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. "Yakında görüşürüz o zaman?" Gülümsemem kırıldı.

Jericho beyzbol şapkamı alıp kendi kafasına geçiriyor; şapkasız kendimi tamamen savunmasız hissediyorum.

"Bir süre sonra, timsah. Bu şapkayı ödünç alacağım, tekrar karşılaştığımızda sana geri vereceğim, tamam mı?" Dönüp Yelina'nın elini tutmadan önce bana söylediği son sözler bunlar. Birlikte yavaşça rıhtıma doğru yürüyorlar. Arkalarından bir kor izi geliyor; daha önce fark etmemiştim. Gülümün, içinde can verdiği nehirdeki ıslak saçlarını düşünüyorum.

İkisi sisin içinde dağılana kadar sessizce izliyorum; yumuşak sesleri ve kahkahaları tekrar yalnız kalana kadar kayboluyor, ama bu sefer gülümsüyorum ve ruhumda umut yeniden alevleniyor.

OceanofPDF.com

34

LANSTON

HARLOW'DAKI ARKADAŞLARIM OLMADAN DÜNYA DAHA KARANLIK
GÖRÜNÜYOR. AMA BEN

sözlerini kalbimde saklıyorum. Umut beni çevreliyor. Ophelia'nın benim için yazdığı mektuplar çantamda, bitiremediğimiz yapılacaklar listesi ise katlanmış halde cebimde duruyor.

Gregory'yi bulmayı umduğum katedrale bakıyorum. Dublin'in dışında küçük bir köyde. Tabelası bile yok ama kasaba koyun güden ve akşam yemekleri için sebze toplayan insanlarla dolu.

Kemerli kapıya çıkan merdivenlerin taşları parmak uçlarımda buz gibi. Adımlarımı dikkatle atıyor, gözümü hayaletten ayırmıyorum. Bu adamı bulmak yapmak istediğim şeyler listemin başında olmasa da, Ophelia için önemli olduğunu biliyordum. Bu da onu benim için önemli kılıyor.

Mezarına tesadüfen rastlamadım. Bu bir işaret. Sanırım bu tür şeylere inanıyorsan. Ben inanmaya başlıyorum.

Katedrale girdiğimde hava tatlı ve ılık bir hal alıyor. Yanan mumların ve eski sıraların kokusu duyularımı dolduruyor. Yaşlı insanlar oturup dua ediyor, diğerleri ise binanın içinde yürüyor ve yüzlerinde huşu ile tarihi yapıyı inceliyor.

Gözlerim yukarıdaki balkona kayıyor ve bir hayalet görüyorum. Ayaklarına kadar uzanan uzun bir pelerin giyiyor. Sıkıcı ve bulanık bir bordo rengi. Teni ölü bir adamınki kadar solgun. Koyu renk gözleri bana bakıyor. Bir an için

Bir an dönüp kaçmayı düşünüyorum ama topuklarımı yere basıp korkularımı yutuyorum. Ophelia burada olsaydı, tıpkı yüz­süz hayalet gibi, onu korkutucu görünüşüyle yargılamamamı söylerdi.

Yukarı çıkan spiral merdiveni buluyorum ve balkona çıkarken parmaklarımı taşın üzerinde gezdiriyorum.

"Kimsin sen?" diye soruyor, sesi derin ve keskin.

Genç, farklı bir zamandan. Sanki eski Viktorya dönemi filmlerinden birinde gibiyim.

Boğazımı temizliyorum. "Lanston Nevers."

Onaylamayan bir bakışla beni tepeden tırnağa inceliyor. "Sanırım bir turistsiniz?" Samimi olmak için elimden geleni yaparak tereddütlü bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Ben Gregory Briggs," diyor ağır bir aksanla.

Sırtışı­m genişliyor. Onu buldum ve eğer bu kadar yaşlı birini bulabiliyorsam, Ophelia'mı bulamayacağım bir evren yok demektir.

"Gregory, ben de seni arıyordum. Elanor'un seni bekliyor."

Ondan bahsedince gözleri açılıyor ve sanki canlanıyor. O koyu gözler artık o kadar siyah değil; açık kahverengiye dönüşüyorlar. Cildi biraz pembeleşiyor ve giysileri parlak bir bordoya dönüşüyor.

"Elanor? Sevgili Elanor'um?" Sesindeki çaresizlik ve acı içimi yakıyor. Ona olan sevgisi aşıkâr. Ve burada onu bekledi, onun da onu beklediği gibi.

Bu dünyayı diğeri olmadan terk etmeyi reddediyor. "Evet, seni ona götüreceğim."

Gregory gözlerinden yaşlar süzülürken gülümser ve başını sallar.

Saatler süren sessizlik içinde kırsal alanda yavaş yavaş yürüyoruz. Şehre geri döndüğümüzde gece çökmüş, barların ve dükkânların ışıkları yolu aydınlatmaya başlamıştı.

Onu Aziz Patrick Katedrali'ne götürüyorum, akşamın sessizliği aynı anda hem uğursuz hem de sevimli hissettiriyor. Gregory bana bakıyor, gözlerinde özlem var.

"O içeride," diyorum sessizce.

Neredeyse kapılara ve sessiz koridorlara doğru koşuyor. Yavaşça takip ediyorum, kendilerine zaman ayırabilsinler diye çok geride kalıyorum. Gerçek bir hayalet gibi, uzaktan aşklarını izliyor, oyalanıyor ve hayranlıkla seyrediyorum.

Merdivenlerin tepesine vardığımda aralarında bir metre mesafe olduğunu görüyorum. O an sersemlemiş gibiydiler. Elanor'un yüzünü görmeyi bekliyordum.

Yine unutulmaz bir yüz, ama özellikleri geri gelmiş. Yumuşak bir ten, mavi gözler ve sırtının ortasına kadar inen kızıl kıvrıkcık saçlar. Gülümsemesi bir meleğe ait.

"Gregory," diyor gözyaşları dökülürken.

Aralarındaki mesafeyi birkaç büyük adımda kapatıyor ve onu kollarının arasına alıyor. "Ellie'm. İşte buradasın." Gregory onu kollarının arasında döndürür. Alınları kalp acısı, ıstırap ve aşkla birbirine bastırılmıştır.

"Hayatım boyunca seni bekledim, aşkım. Tıpkı eskiden olduğun gibisin." Elanor onu öper ve birlikte gülerler.

Göğsümün derinliklerinde bir şey onların birlikteliğiyle yerleşiyor. Aşk asla gerçekten ölmez. Zaman her şeyi bizden çalamaz. Bunu değil. Dünyanın alaca karanlığındaki yumuşak öpücükleri ve fısıltıları değil. Göğsümüzün içinde yuvalanan ve gözlerimiz buluştuğunda çiçek açan acıyı değil. Aşk, en saf haliyle

-Hayaletlerimiz.

Elanor koridorun sonundaki duvara yaslandığını fark ediyor ve bana parlak bir şekilde gülümsüyor. Sonra gülümsemesi hızla kayboluyor.

"Size eşlik eden kadın nerede?"

Duygusallaşmamak için yanağımın içini ısıırıyorum. "Senin Gregory'ni kaybettiğin gibi ben de onu kaybetmiş gibiyim." Sesim kırılıyor.

Gözleri yumuşuyor ve bana doğru yürüyor.

"O zaman bile bana verdiğin sözü tuttun mu?" Elanor üzgün ve düşünceli bir şekilde soruyor. "Sana bunu vereceğim, genç hayalet." Elini bana uzatırken gözlerimi onunkilere dikiyorum. Avucumu ona açıyorum ve o da elimin ortasına küçük bir taş bırakıyor. Siyah ve pürüzsüz... Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Ne oldu?"

Elanor gülümser. "Bu oniks. Güç ve umudun sembolü. Umarım onu bulursunuz."

Liam'da bunlardan tonlarca vardı. Elim taşın üzerine kapanıyor. "Teşekkür ederim."

İki hayalet katedralin karanlık koridorlarında buluşuyor, elleri birbirlerini sarıyor. Birlikte, göremediğim bir şeye doğru yürüyorlar. Sonra, tıpkı Yelina ve Jericho'nun yaptığı gibi, arkalarında yaldızlı toz izleri bırakarak kayboluyorlar.

En karanlık gecelerde burada kalan tek hayalet ben olabilirim ama ruhum hiç bu kadar umut yaymamıştı.

Taşı tutarak fısıldıyorum, "Senin karanlığından korkmuyorum,
Ophelia. Biz ışığız."

OceanofPDF.com

35

OPHELIA

NE BURADA NE DE ORADA OLAN BİR VARLIK GERÇEKLIĞİ VAR MIDIR?

Sanırım belki de ben oradayım. Sayfa ve kahve kokan battaniyelere sarılmışım. Lanston'ın çizimleri ellerimde buruşmuş, göğsüme sıkıca bastırılmış.

O benim tek tesellim, tek düşüncem. Kendi içimde savaştayken bile, o burada. *Seni seviyorum*, duymayacağını bilsem de ona fısıldamak istiyorum, çarşaflara sarılmış halde. *Seni hep sevdim*.

Battaniyenin dışından küçük bir ses fısıldıyor. Beni kovalayan karanlığa benzemiyor, başka biri; tanıdık biri.

"Ophelia."

Gözlerim yavaşça açılıyor ve başımı sese doğru kaldırıyorum. "Yelina?"

Battaniye açılıyor ve narin eller bana uzanarak beni sefaletten ve karanlıktan çekip çıkarıyor. Önümdeki dört kişiye bakarken göğsümde donuk bir ağrı zonkluyor.

Jericho, Yelina ve tanımadığım iki hayalet.

Kadının elbisesini inceliyorum ve katedral koridorlarında kederli bir şekilde dans eden Elanor'un üzerinde gördüğümü hatırlıyorum. "Elanor mu?"

Gülümsüyor, görülmesi gereken güzel bir şey. Saçları kıvılcık ve sık bukleli, çilleri açık tenine yayılmış. "Merhaba, Ophelia." Beni takip ediyor.

Gözlerimi onun yanındaki genç adama çeviriyorum. Elanor elini onun elinin içine sokuyor ve neşeyle, "Lanston aşkı buldu, Gregory'mi," diyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor. "Dördünüz beni nasıl buldunuz?"

Jericho sırtıyor ve kollarını düşünceli bir şekilde kavuşturarak şöyle diyor: "İçimizden birini geride bırakamazdık. O seni arıyor. Yanında olmadığın her gün kalbi daha da kırılıyor."

Gözyaşları serbestçe akıyor, ellerimin arkasına çarpıyor.

"Gitmene asla izin vermeyecek, Ophelia. Ve seni burada asla bulamayacak," diye ekliyor Yelina usulca.

Sesim duygusallıktan boğuluyor. "Onu seviyorum. Ama karanlık... beni terk etmiyor. Ona zarar vereceğinden korkuyorum."

Elanor saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor ve yanağıma sıcak bir öpücük konduruyor. "Geri dönmelisin; kendin için yarattığın bu arafta kalamazsın. Bahsettiğin o karanlığı ilk başta görememiştim ama artık görüyorum. Ona hayat veren *senin* korkun. Canavarı besleyen ve ona güç veren kendi ıstırabın. Onu bırakmalısın, tatlım."

"Korkum mu?"

Başını sallıyor, gözleri beni çekip çıkardıkları karanlığa doğru bakıyor. Başımı çeviriyorum ve arkamda üç gölgenin durduğunu görüyorum. Babam. Üvey annem. O.

"Sen hayaletsin canım, ama yine de peşini bırakmıyorlar. Zehirleriyle seni kovalıyorlar. Onları durdurmanın zamanı geldi. *Yeter* demenin zamanı geldi." Elanor ellerimi tutuyor ve ilk kez gölgelerin gerçekte ne olduklarını görüyorum. Üç acınası anı.

Bunca zamandır. Hepsi bu kadar mıydı?

"Kendi fısıldayan karanlığımızı yaratıyoruz, değil mi?" Dördünün de bakışlarını üzerimde toplarken hüznle söylüyorum. Yelina bana kasvetli bir şekilde başını sallıyor. "Artık yok o zaman. O beni beklerken olmaz." Gözyaşlarımı kırıştırıp gözlerimi siliyorum.

Jericho şapkasını eğerek, "Seni dayanılmaz derecede seviyor," diye ekliyor. Şapkanın Lanston'a ait olduğunu fark ediyorum ve gülümsemem büyüyor. Dördü de bana nezaket ve sıcaklıkla bakıyor ve o anda kalbimin içinde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum.

"Beni seviyor mu?"

Yelina gözlerini deviriyor ve Jericho kıkırdarak, "Siz ikiniz en büyük aptalsınız. Onu bulun ve bulduğunuzda asla bırakmayın. İkinizi bekliyor olacağız."

Bana sarılıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum. "Gidiyor musun?" Hala ağlayarak soruyorum.

Jericho başını sallar. "Ama bu sonsuza dek veda değil. Sadece bu şapkayı ödünç alıyorum."

Dördünün beni arkalarında bırakarak ama unutmadan uzaklaşmalarını izliyorum. Beni Lanston için buldular... ve onun dünyaya daha fazla yalnız katlanmasına izin vermeyeceğim. Şeytanlarımızı kovacağız. Birlikte.

Boşluğa doğru bir adım atarken derin bir nefes ciğerlerime doluyor. Gözlerimi kapatıp Lanston'a odaklanıyorum. *Beni ona götür. Lütfen.* Bir sonraki an, şehir ışıklarının çok üzerinde, bir gökdelenin tepesinde duruyorum. Yıldızların patlamasıyla gözlerim açılıyor ve soğuk hava tenimi yakıyor.

Kenarda duruyor, açık kahverengi saçları beyzbol şapkası olmadan rüzgârda savruluyor, ellerini ceplerine sokmuş. Başını gökyüzüne kaldırmış.

"Lanston," diyorum nefes nefese. Kollarıma bir ürperti yayıldı.

Başını hızla çevirir. Güzel yüz hatlarında yürek burkan bir ifade belirliyor. Ela gözleri beni içine alıyor. Ve evren yüksek sesle, sessizce, rengarenk seviniyor.

Bana doğru koşuyor. "*Ophelia*."

Birlikte çarpışıyoruz. Beni kollarının arasına alıp yanaklarıma, dudaklarıma ateşli öpücükler kondururken yıldızlar şahidimiz oluyor. Kahkahalarımız göğsümü ısıtıyor ve onun gözyaşları benimkilere karışıyor.

Lanston bizi indiriyor, beni hâlâ kollarıyla sıkıca kavırıyor, "Aranacak hiçbir köşe kalmayana kadar seni aradım. Kalbim ağrıyana ve ayaklarımın altında yaralar çıkana kadar."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, asık suratlı, yakışıklı yüzünü ezberliyorum. Onunki gibi bir güzellik çerçeveselenmeli, bakılmalı, çünkü o tanrılardan biri.

"Çok üzgünüm Lanston," diye mırıldanırken boğazımdaki hıçkırık sözcüklerimi bulanıklaştırmakla tehdit ediyor. Yüzümü göğsüne gömdüm ve Azrail beni koparacakmış gibi ona sarıldım. "Seni terk ettiğim için çok bencilim. Fısıldayanlar'ın seni yakalayacağı düşüncesine katlanmak çok zordu. BEN-BEN

-" Ağlamam beni daha iyi bir hale getiriyor.

"Şşş." Lanston dudaklarını başıma bastırıyor, uzun, durgun hareketlerle saçlarımı okşuyor. Yumuşak dokunuşu beni deliliğin sınırına getirmeye yetiyor. Hiç kimse onunki kadar saf bir sevgiden mahrum bırakılmamalı. "Bana döndüğün için çok mutluyum. Sanırım seninle yeniden bir araya gelene kadar bu keder düzleminde yalnız ve başıboş dolaşarak zamanın geri kalanında acı çekerdim."

Gözlerimi onunkilere diktim. İkimiz de hıçkırma hıçkırma ağlıyoruz. "Senin sevgini hak etmiyorum."

"Hak ediyorsun. Bunu hak ediyorsun ama farkında bile değilsin." Lanston burnunu benimkine yaklaştırıyor. Nefesinin sıcaklığı, kalbimin sonsuza dek onunkiyle birlikte atmasını arzulamama neden oluyor. "Aşkımın peşini bırakmamasını istiyorum. Yıldızlar ölene kadar, okyanustaki tüm sular kuruyana ve bu acımasız, karanlık dünyada geriye bir tek biz kalana kadar."

Takımyıldızlar, Lanston Nevers'ın göksel ışığı olan gözlerinde parlıyor.

"Seni seviyorum, Lanston." Gözyaşlarımın arasından burnumu çekiyorum, dudaklarımda titrek bir gülümseme beliriyor. "Birlikte duruyoruz, karanlığın ve acımasızlığın ortasında iki hayalet. Aşkımız hasarlı ama kırılmaz bağlarla iyileşmiş. Yolu aydınlatacağız."

Lanston alnını benimkine bastırıyor, gökyüzü perdeye bu kadar yakinken etrafımızda dans ederken gözyaşlarının düşmesine izin veriyor. "Yolunu şaşıran herkes için."

"Yolunu şaşıran herkes için," diye onaylıyorum.

Sonsuz bir gece şafağı getirir.

Dudaklarımız buluşuyor, eller birbirimizin kalplerinde, göğüslerinde, kalçalarında ve uyluklarında geziniyor. Parmakları kalça kemiklerimi yumuşatıyor, kıvrımı takip ediyor ve etin kemikle buluştuğu yere dalıyor.

"Jericho ve Yelina beni buldu. Elanor ve Gregory de," diye itiraf ediyorum, öpüşmemizden geri çekiliyorum ve gözleri biraz daha açılıyor, sonra da yaşlarla doluyor. "Bizi bekleyeceklerini söylediler. Her nerede olursa olsun."

Sırıttırıyor, umutlu, büyüleyici bir gülümseme.

"Biraz daha beklemeleri gerekecek; bitirmemiz gereken bir balo salonu dansı ve birkaç durağımız daha var." Lanston beni arkaya yatırıp boynumu öpüyor ve vücuduma sıcaklık yayıyor.

"Elanor bana onlar için ne yaptığını anlattı." Sesim kesiliyor. "Ve karşılığında, beni kovalayan karanlığın gerçekte ne olduğunu görmeme yardım etti."

Lanston geri çekildi ve gözlerimi aradı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bu benim korkumdu. Bunca zaman korkan bendim." Sesim o anda kesiliyor. Tüm bu umutsuzluğa neden olanın ben olduğumu kabul etmek zor. Tüm kalp kırıklıklarına.

Saçlarımı geriye tarıyor ve beni usulca susturuyor.

"Son mektubunu buldum," diyor sonunda. Keskin bir nefes alıyorum ve tutuyorum. Korku yanı başımda kaşınıyor. *Lütfen bana farklı gözle bakma.*

"Keşke

senin için orada olabilirdi. En çok ihtiyaç duyduğun anda seni teselli eden kişi olabilirdim. Sana yanıldıklarını söyleyebilirdim."

Söyleyecek hiçbir kelime yok. Yüzümü omzuna gömüyorum ve tüm gözyaşlarımın çoktan döküldüğünü fark ediyorum.

"Artık beni incitmeye devam etmelerine izin vermeyeceğim," diyorum kesin bir ifadeyle.

Lanston geri çekildi ve sırtarak beni şehre doğru döndürdü. "Benimle kamp mı yapacaksın? Plaj gecemizi tam olarak bitiremedik." Gülüyor, parmaklarının yanlarıma düşmesine izin veriyor ve beni gıdıklıyor.

"Lanston!" Bağırarak gülüyorum ve onun elinden kurtuluyorum.

Nefes nefese kalana ve daha fazla gülemeyene kadar beni çatıda kovalıyor. Otelin çatı katındaki süitten battaniye ve çarşaf çalıp çatıya seriyoruz.

Beni kendine çekiyor ve yıldızları göstererek onlar hakkında bildiği her şeyi anlatıyor, ki bu çok fazla bir şey değil, ama yine de sıcak bir kalp ve parlak bir gülümsemeyle dinliyorum.

Lanston sessizleşiyor ve tek duyabildiğim kalp atışlarının benimkine değdiği. Merakla başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri çoktan üzerimdeydi, yüzümde gezindikleri yerde sevgi ve sıcaklık yanıyordu. Yumuşak dudakları öpülmek için yalvarıyor.

Beni kendine çekiyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve beni öpüyor. İlk başta küçük öpücükler, sonra ağızlarımız açılıyor, çok aşına olduğumuz dansı arıyor ve özlüyoruz.

"Seni çok özledim," diyor nefesleri arasında.

Parmaklarımın boynundan aşağıya, köprücük kemiğiyle birleşen bükülmüş kasların üzerinde kaymasına izin veriyorum. "Karanlığa düştüğümde tek bildiğim sendin."

Bağımızı koparıyor ve boynuma öpücükler konduruyor. Kısa saçlarını avuçluyorum ve başımı geriye atıyorum, dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Dudaklarını önce boynuma, sonra göğüs kafesime bastırıyor. Parmakları omurgamdan aşağı iniyor ve diğer eli kaburgalarımın üzerinden göğsüme doğru ilerliyor.

Üzerimdeki ince siyah elbise omuzlarımdan kolayca düşüyor ve göğsümü ona gösteriyor. Lanston sırtımı destekliyor ve bizi oturma pozisyonuna getirirken beni göğsüne doğru itiyor. Beni kucağına çekerek dikkatini tekrar göğüslerime verdi.

Ereksiyonu altımda belirginleşiyor. İçim ısınıyor, onun için acele ediyorum.

Artan ihtiyacımı hissediyor ve göğsümü öpmeye başlıyor. Boğazımın savunmasız derisine ulaştığında, dilini ortasından yukarı doğru okşuyor ve dudaklarımdan bir soluk çıkarıyor. Lanston o nefesi, ezici öpücüğüyle

susturuyor.

Sırtım yere değene kadar beni aşağı indiriyor.

Pantolonunu çıkarmak için dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Seni en çok evrenin ışığında seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Lanston kıkırdıyor; bu alçak, baştan çıkarıcı ses içimde bir zonklama yaratıyor.

"Bana nedenini söyle," diyor, sikini serbest bırakıp bana dönerek.

Dudaklarımız birleşiyor ve ona fısıldıyorum, "Bir tanrı gibi görünüyorsun. Arkanda takımyıldızlar var."

Dudaklarıma kondurduğu gülümsemesi beni güçsüzleştiriyor.

"Ben de seni gizlice taptığım bir tanrıça sanıyordum." Nefes alıyor ve içime doğru itiyor. İniltisi derin ve göğsünde yankılanıyor, damarlarıma bir uyuşturucu gibi şehvet gönderiyor.

Yavaşça içime girerken içgüdüsel olarak sırtım kavisleniyor. Tek bir ruh haline gelirken bacaklarımız birbirine dolanıyor. Kovalıyor, öpüyor, ısıtıyor. Onun tapmadığım bir yanı yok. Yarı kapalı gözlerini benimkilere dikeyyor, ter saçlarını alnına yapııştırıyor.

Bu anda gözlerimiz kilitleniyor ve henüz söylemediğim ve onun söylemek istediği her şey aramızda dolaşıyor. Bir erkeğin bakışlarında bir kalbin ağırlığını hissedebilir misin? Ben hissediyorum, tamamen ve bütünüyle.

"Seni duyuyorum," diyorum, parmaklarımı uzatıp elmacık kemiğini izliyorum. "Yaşam çılgının sağır edici." Hareketleri yavaşlıyor, kalçalarını birbirine bastırana kadar benimkilere doğru çekiyor.

"Sen kelebeksın," diyor, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana bakarak. "Ben güveyim."

Benim dövmem. Onun parlak zekasının bizi kasvetli yaratıklar olarak bulması kalbimi ısıtıyor.

Birbirimizin ruhuna bakarken gülümsemiyoruz. Bu doğru gelmiyor için.

Lanston göğsünü benimkine doğru indiriyor. Yeni bir zevk dalgası hücum ediyor yavaşça hareket ederken içimden geçiyor. Uzuvarımız birbirine karışıyor ve ikimiz de durana kadar kalplerimiz haykırıyor, hareketsiz ve serbest bırakılmamızla inliyor.

Nefeslerimiz sakinleştikten ve zihnimdeki fırtına dindikten sonra, "Neden kelebeğim?" diye soruyorum.

Lanston beni göğsüne çekiyor, gece gökyüzüne bakarken başım onun göğüs kafesine yaslanıyor.

"Çünkü bir kelebek gibi renkli ve canlısın." "Peki sen neden güvesin?"

"Çünkü her zaman senin ışığının peşindeyim."

OceanofPDF.com

36

LANSTON

OPHELIA, HAYATIMDA GÖRDÜĞÜM EN BÜYÜLEYİCİ ELBİSEYİ GIYMIŞ, KOŞUYOR. körfezin yanında. Beyaz kolları dantelle kaplanmış, bejle iç içe geçmiş ve buğday işlemeleriyle dikilmiş. Her zamanki koyu renk kıyafetlerinin aksine çok parlak ve sevimli bir görünüm.

Gizlice, bu onun gelinliği ve üzerimdeki siyah takım elbise de damatlığımış gibi davranıyorum.

O da bana gülümseyerek karşılık veriyor. Saçlarım esintide özgürce dalgalanıyor. Paris'in havada süzülen, roze ve şampanya tadında keskin bir şarap kokusu var.

Gülümün şehri seyredişini izlerken, kaderimizde tanışmak olsaydı ne olabileceğimizi hayal ediyorum. Onu düşünüyorum, hamur işleri yerken ve onu operaya götürmem için bana yalvarırken. Bir servete mal olan ön koltuk biletlerinden alırdık ama umurumuzda olmazdı. Başka şeylerde tutumlu olurduk. Onu kitapçılara götürürdüm, karanlık, gotik bir havası olan kitapçılara. Sonra sırt çantalarımızı gereksiz şeylerle doldurur, kasık roketiyle biraz fazla hızlı giderdik. Kollarının ciğerlerime sıkıca sarılmış hissinin tadını çıkarır, beni sıkmazsa yok olacakmışım gibi sıkardım.

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor ve kendimi aptal gibi hissederek biraz kıkırdıyorum, çünkü tüm bunları zaten yapıyoruz. Ama bu olabilirdi

Liam'ı arayıp maceralarımla övünmek hayattaki en tatlı şey. Arka planda Wynn ve Lanny'nin kahkahalarını duymak.

Yıldızlarda benim için yazılmamıştı. Ben karar verdim. Bunu şimdi kabul ediyorum.

Jericho bana mezarların bizi tutmadığını hatırlattı. Hayaletlerimiz özgür, istekli ve cesurdur. Tıpkı bizim gibi.

Ophelia bana el sallıyor ve ben de sırtarak onunla su kenarında mutlu bir şekilde buluşuyorum.

"Bu köprü bana evdekini hatırlatıyor," diyor hüzünle.

Ona sempatiyle bakıyorum, şu anda aklından geçen düşünceleri merak ediyorum.

Belki de söylemenin uygun olmadığı aklıma geliyor ama yine de söylüyorum. "Bunca zaman seni birinin öldürdüğünü düşündüm. Kızgın bir eski sevgili, kötü davranan bir aile üyesi, biri. Ama seni öldürenin hastalığın olduğunu hiç düşünmemiştim."

Altımızdaki suda oluşan küçük dalgalanmalara düşünceli bir şekilde bakıyor.

"Kızgın mısın?" Yumrukları beton parmaklığa sıkıca kenetlenmiş, yargılanma korkusuyla titriyor sanırım.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve o bunu yaparken ben de aşağıdaki sulu mezara bakıyorum. "Ophelia, bu senin hatan değildi. Sen bir suç işlemedin. Hastaydın ve hastalığına yenik düştün. En önemli organının iflas etmesi ve sana bir kaçış yolu olarak ölümü arzulamanı söylemesi senin suçun değil." Derin bir nefes alıyor ve söylediğim her kelimeye tutunarak çaresizlikle bana bakıyor. "Sadece aptallar sana kızar. Hastaydın ve ne kadar çabalasan da bir ışık bulamadın. Bir insan kansere ya da hastalığa yakalandığı için bir başkasını nasıl suçlayabilir? Senin akıl hastalığın bir zihin hastalığıydı. Sadece onlar için görmek daha zordu. Keşke yardım bulabilseydin. Hastalığında yalnız olmadığını fark etmeni."

"Nefret edilmiyor muyum?" O kadar alçak sesle fısıldıyor ki ağrıyan ruhumu acıtıyor. "Hayır. Karanlığın çağrısını anlayan hiç kimse tarafından değil, gülüm." I

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve o da bana sıkıca sarılıyor.

"Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun. Çok gençsin ama çoğundan daha bilgesin," diye itiraf ediyor ve bana bakıyor. Güzel gözleri uzun kirpiklerle örtülü ve kendimi ona daha derinden bağlanırken buluyorum.

"Belki de birçok kez yaşadık. Hikâyelerimiz sürekli birbirini kovaladı. Ama belki şimdi durulabilir ve dinlenebiliriz," diyorum dudaklarına usulca. Başını arkaya yatırıyor ve beni sevecen bir şekilde öpüyor.

"Bundan daha çok seveceğim bir şey yok, aşkım."

Palais Garnier şimdiye kadar gördüğüm tüm katedral, kütüphane ya da mimarilerden daha görkemli. Duvarları tanrıların kalesi gibi. Dürüst olmak gerekirse biraz bunaltıcı. Sayamayacağım kadar çok pencere ve yukarıdaki heykeller ve pencere çerçevelerinde altın kaplamalar.

Ophelia kıkırdıyor ve beni dürterek dikkatimi onun gülümseyen yüzüne çekiyor. "Oldukça etkileyici, değil mi?"

"Evet, bu yetersiz bir ifade," diyorum nefes nefese, gözlerimi beyaz ve altın rengi boyaya çevirerek.

Bu gece her müzikte dans edeceğiz. Şu anda hangi gösteri olursa olsun bizi etkilemez. Ophelia bana öğrettiği dansın, şarkı yavaş ve güzel olduğu sürece evrensel olduğuna dair güvence verdi.

İnsanlar kitleler halinde dışarıda toplanıyor, böyle bir etkinlik için en iyi resmi kıyafetlerini giymişler. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Atmosfer farklı ama bana Ophelia'yla tanıştığım geceyi hatırlatıyor, küçük bir sahnede dünyayı umursamadan dans ediyordum.

Büyük binaya giriyoruz ve kalabalığın arasından sahneye doğru ilerliyoruz, hızla sahne perdelerinin arkasına geçiyoruz ve yaramazlığımıza gülüyoruz.

Sanırım Ophelia'nın en çok hoşuma giden yanı, benden aldığı kahkahalar. Her zaman çok kolay ve saf.

"Bana bunun neden yapılacaklar listende olduğunu tekrar söyler misin?" Ona kaşlarımı kaldırarak şaka yapıyorum ve koluma şakacı bir yumruk yiyorum.

"Plaj ve yıldızların altında içki içmek hakkında bir bok söylemedim, değil mi?" diye karşılık veriyor ve dudaklarıma yayılan sırıtışa karşı koyamıyorum. Yapılacaklar listesini açıyorum ve birkaç şeyin daha üstünü çiziyorum.

Lanston & Ophelia'nın Kova

Listesi Paris'e Gidiyor

Bir yatta yelken açın

Balo salonu dansı

~~Gece sahilde içki içmek/kamp yapmak~~
~~Yeni bir yere trenle gitmek~~
~~İrlanda'nın Trinity College~~
~~Kütüphanesini ziyaret edin-Başiboş bir~~
~~bitkiyi kurtarın~~

Geriye kalan tek şey başiboş bir bitki. Gözlerimin Ophelia'nın kıvrak omuzlarında gezinmesine izin veriyorum ve son maddeyi de yakında tamamlayacağımı bilerek gülümsüyorum.

"Hadi ama, sevdiğini biliyorum."

Arsızca omuz silkiyor.

Gözlerim göğsüne kayıyor ve onu burada, herkesin önünde baştan çıkarmayı düşünüyorum.

Ophelia'nın başı biraz eğilir ve sırıtır. "Ne düşünüyorsun? Yüzünde çok tuhaf bir ifade var."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Yok bir şey, yok bir şey."

"Söyle bana!" Kollarını boynuma doluyor ve ben karşılık olarak bir şey mırıldanmadan perdeler kalkıyor. Milyonlarca ışık bizi akla gelebilecek her açıdan kör ediyor ve kalabalığın içindeki binlerce yüz bize bakıyor.

Bir an için bizi görebildiklerini düşünüyorum, yüzleri şaşkınlıktan donakalıyor. Ama sonra bir avuç sanatçı sahneye çıkıyor, koşuyor, zıplıyor, dans ediyor.

Ophelia'nın gözleri parlıyor ve onun sevincini kendi göğsümde hissedebiliyorum. O zaman yapılacaklar listesinin bir saçmalık olduğunu anladım. Huzuru bulmak hiçbir zaman somut şeyler deneyimlemek ya da güzel manzaralar görmekle ilgili olmayacaktı. Huzur, birlikte geçirilen zaman, kumaşımıza işlenen anlam ve sevgi, en değer verdiklerimizin renklerini ve görüntülerini saklamak ve asla peşinden gidilmeyen hayalleri birlikte deneyimlemektir.

Onunla birlikte, her zaman olmayı hayal ettiğim sanatçıya dönüştüm - o da her zaman özlemini duyduğu sahnede dans ediyor.

Gülüm ruhuma kırmızının her tonunu katıyor.

Böyle bir mutluluk, ne büyük bir zevkti.

Elini kaldırıyor, teni narin ve pürüzsüz. Ellerimiz sahnenin ortasında buluşuyor ve müzik başlarken tüylerim diken diken oluyor.

Lana Del Rey'den "Chem Trails".

Kaşlarım kalkıyor çünkü eski ve orkestra gibi bir şey bekliyordum ve Ophelia gülüyor, şaşırmış ama çok memnun.

"Modern müzik eski bir tiyatrodan kendine yer buluyor," diyor kurnazca. Sırtışı biraz fazla sinsî.

"Müziği mi karıştırdın?" Yavaşça dans etmeye başladığımızda gülüyorum, ayaklar uzun, durgun adımlarla şarkıyla birlikte hareket ediyor.

Başını sallıyor. "Kendime engel olamadım. Bunun mükemmel olmasını istedim." Elleri boynuma dolanıyor ve şaşkın sanatçıların arasında sahnede süzülüyoruz. Bizimle birlikte dans ediyorlar, şarkı değişmiş olsa da rutinlerine sadık kalıyorlar.

"Bunu nasıl başardınız? Yaşayan dünyada bir şeyleri değiştirebileceğimizi düşünmemiştim." Gülümsemem yanaklarımı acıtmaya başladı ama duramıyorum. Yaptığı her şeyde beni büyülüyor.

Ophelia şöyle der: "Eğer bir hayalet yeterince çok isterse, yakarışlarımız duyulabilir. Bu dansı seninle, bu şarkıyla yapmak ve seni öpmek istedim. Eğer duyarsan seni sevdiğimi tekrar tekrar söylemek için."

Başımı onunkine yaklaşıtıyorum, şakaklarımızı birbirine bastırıyorum.

"Başka ne diledin gülüm?" Müziği ya da onunla yaşadığım bu anı bozmak istemediğim için kısık bir sesle soruyorum. Ellerimden biri onunkiyle sıkıca kenetlenmiş, diğeri ise sırtının alt kısmında duruyor.

"Opera binamda sakladığım bitkilerin bir gün yeniden hayat bulmasını diledim. Dünyadaki yorgun sevgililerin umutlarını bulmaları için." Durup bana bakıyor, gözleri etrafımızdaki ışıklarla titreşiyor. Ben sadece onu görüyorum. "En çok senin için diledim. Sebeplerini bulmanı, mutluluğu ve aşkı bulmanı. Kayıp parçalarını bulmanı."

Mor saçları ışığın altında parlıyor; gözleri hiç bu kadar renkli olmamıştı; içinde kaybolmak çok kolay. Teni güzel bir zeytin, ışıltılı, *canlı*.

"Bizim için diledim," diyorum sonunda. Sanki bu sözleri söylemek için çok uzun zamandır bekliyormuşum gibi geliyor. "Seninki gibi bir ruhun özlemini çektim. Ve bunca zamandır buradaydın. Ophelia, bu dünyada sonsuza dek sıkışıp kalsak bile, birlikte olduğumuzu bilmek beni teselli eder."

Şarkı sona eriyor. Dans etmeyi bırakıyoruz ve birbirimize sevgiyle bakıyoruz.

Ve sonra karanlık tekrar gelir.

Elektrik kıvılcımlanıyor ve kesiliyor; kalabalığın çığlıkları ve panik mırıltıları odaya duman gibi yayılıyor. Ophelia'nın başı bana doğru dönüyor, benimki de onunkine.

Aynı anda "Fısıldayanlar" diyoruz.

Ellerimiz birleşiyor ve harikulade bir şey oluyor. Aramızdan ışık sızıyor ve nefeslerimiz bir oluyor.

"Onları uzaklaştır, Ophelia. Bunu yalnızca sen yapabilirsin," diye bağıyorum etrafımızı saran yüksek sesli fısıltıların üzerine, sanki bir sonraki topluluk onlarmış gibi. Karanlık ve gizemli.

Saçları etrafına dökülüyor, ışığımız titriyor. "Nasıl oldu bilmiyorum! Gittiklerini sanmıştım. Lanston, korkarım."

Etrafımızı saran karanlıkta gözlerim kısılıyor. "Artık gerçeği biliyorsun. Sana söylediklerinin yalan olduğunu biliyorsun. Bir daha asla yanından ayrılmayacağım; kendini özgür bırak."

Ophelia'nın parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor ve çenesi kararlılıkla bükülüyor.

Sesleri birdenbire benim için çok netleşiyor ve onun başından beri duyduklarını duyduğumu varsayıyorum.

"Sen bir günahkarsın. Cehenneme gideceksin. En büyük günah. En büyük suçu işledin. Ruhun lanetlendi. Bencilsin. Kötü."

Seslerdeki öfke ve nefret gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine neden oluyor. Kadın ve erkek sesleri, iyi tanıdığına emin olduğum insanların sesleri.

Kalbim sıkışıyor ve kelimelerimi kafamın içinde tutamayarak çenemi gıcırdatıyorum. Bağıyorum, "O hastaydı! Onun gibi bir ruha böyle korkunç şeyler söylemeye nasıl cüret edersin? Ophelia Rosin bu dünyada yürüyen en güzel yaratık. En nazik ruh. Yeter artık. YETER!"

Sönen bir nefes gibi, fısıltılar şaşkınlıkla durur. Sanki daha önce hiç kimsenin onlar aleyhinde konuştuğunu duymamışlar gibi.

Ophelia bana bakıyor, gözlerinden sessiz yaşlar dökülüyor ve sonra küçük bir gülümseme. Aramızdaki ışık, karanlık yok olana kadar, oda tamamen aydınlanana ve yıldızlar bizi duyana kadar büyüyor. Ta ki korkmuş seyircilerin baktığı tek şey sahne, yani biz olana kadar.

Sessizlik.

Sonra gülümnden küçük bir fısıltı, *"Lanston."*

Ben de fısıldadım, "Evet?"

"Hayatım boyunca bu sözleri duymak için bekledim. Kendim bilsem bile. Onları söylediğini duymak için..." Bana bakıyor, tamamen huzur içinde. "Teşekkür ederim."

Kaosun içinde dizlerimizin üzerine çöktüğümüzü fark ediyorum. Ellerimiz birbirini tutuyor, güvende. Söyleyecek söz bulamayınca, ne zaman kaybolacağımızı bilmeden ona bakabildiğim kadar uzun süre bakıyorum.

Şimdi yakın hissediyorum, göğsümün derinliklerinden gelen bir çekiş gibi. İçimden gelen bir çağrı.

"Sanırım neredeyse zamanı geldi," diye mırıldanıyor, elini göğsüne bastırıyor, kesinlikle onu da hissediyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, bir öpücük için eğiliyorum. "Neredeyse. Ama henüz değil."

OceanofPDF.com

LANSTON

BOSTON KASVETLİ BİR ŞEHİRDİR, TIPKI SEATTLE YA DA SOĞUK BİR EKİM
GÜNÜ GIBİ.

Montana'da.

Gökyüzüne bakıyorum, Paris'i ve İrlanda'yı, Amerika'yı boydan boya geçtiğimiz treni, biriktirdiğimiz anıları düşünüyorum. Ophelia güvenle kollarıma sarılmış, uyuyor, rüya görüyor. Artık fısıldayan karanlıktan kaçmamıza gerek yok. Sonumuz yakın olsa da acele etmemek iyi hissettiriyor.

Park insanlarla dolu.

Burada bir ağacın altında beklemeye karar verdik. Onlarınkinden başka bir dünya. Kendim için isteyeceğim başka bir hikaye yok.

Onu seviyorum. Bir kalbin sahip olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum.

Ophelia'nın kirpikleri uzun ve uyandığında narin yüz hatlarını okşuyor. Bana bakıyor ve gülümsüyor, elini yanağıma doğru kaldırıyor; ona doğru eğiliyorum.

"Geldiler mi?" "Henüz değil," diyorum.

Yavaşça doğruluyor, bedenlerimiz birbirine yakın, rahatlatıcı ve sıcak.

Saatlerce sessizce sohbet ediyoruz, dünyayı umursamadan, bizi sürükleyecek zaman olmadan. Sonra Ophelia doğruldu ve beni şaşırttı.

"Ne oldu?" Ona şaşkın bir bakış atarak soruyorum. Dudakları gözlerimi yakalayacak

kadar aralanmıştı.

"Hissediyorum. Havada, kendi kalbimde."

"Neyi hissetmek?" Yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak ona gülüyorum.

Ophelia sarsılmadan önüne bakar ve "*Kalbin*" der.

Gözlerim açılıyor ve parka bakıyorum. İki tanıdık ruh çimlerin üzerinden geçiyor, aralarında küçük bir ruh var.

Benim tedavim.

Transa geçmiş gibi duruyorum, onlara koşup hikâyelerimi anlatmak için yanıp tutuşuyorum. Ne kadar mutlu olduğumu. Huzuru bulduğum için. Onlara Ophelia'dan bahsetmek, onunla tanışmalarını ve onu benim kadar sevmelerini sağlamak istiyorum. Elim kalkıyor, onlara ve hepimiz için gördüğüm hayallere uzanıyor.

Ama bunların hiçbirinin olamayacağını biliyorum. Ve garip bir şekilde, artık bundan rahatsız değilim. Güvelerin ve kelebeklerin kanatlarında taşınan garip bir duygu içimde çırpınıyor. Huzur.

Elimi indiriyorum ve ağacın yanında, aşkımın yanında durmaya devam ediyorum. Ophelia yanımda ayağa kalkıyor ve yüz ifademi dikkatle

inceliyor. "Onlara gidecek misin?" diyor usulca.

Yüzüme titrek bir gülümseme yayılıyor ama sesim pürüzsüz. "Hayır.

Yapmayacağım."

"Neden?"

Üçünün mutlu bir şekilde hayatlarını yaşayışlarını izliyorum. Ruhumun bir parçası hep onlarla olacak ama artık veda etme vakti geldi.

Bu sefer iyiliği için.

"Çünkü hepimiz kabulümüzü bulduk. Bir gün tekrar buluşacağız. Ayrıca"- ona cüretkâr bir bakış fırlatıyorum-"Tanıdığım en güzel hayaletle yakalamam gereken bir tren var."

Ophelia hüznle gülümsüyor bana, evim olan gözleriyle. "Emin misin? Bunca yolu geldik."

Onlara son bir kez bakıyorum, artık daha yaşlılar ama tanıdığım en iyi iki arkadaş gibiler. Artık oyalanma ihtiyacı hissetmiyorum.

"Eminim."

LANSTON

HARLOW SANCTUM, ŞİMDİ BİR ZAMANLAR SAHIP OLDUĞU TÜM HAYALETLERİ İLE
BİRLİKTE YOK OLDU.

Never Haven şeklinde yeni bir hayat buluyor. Taşlar özenle bir araya geliyor ve taze bahçeler etrafındaki yaşamla ısıldıyor.

İlk kez doğru düzgün görüyorum. İlk kez koridorlarda yürüdüm ve yeni hastaların bir zamanlar benim yaptığım gibi sorun çıkarmalarını izledim. Personel çok ilgili ve arazisi de Harlow'un bir zamanlar olduğu kadar güzel.

Yapmak istediğim tek bir şey kaldı.

Ophelia yanımda koridorlarda dolaşıyor, ellerimiz kenetlenmiş, gözlerinde huşu var. Daha yedi yıl önce pek çok dehşetin yaşandığı seranın önünde duruyoruz. Şimdi ne kadar uzak görünüyor.

Bir avuç gelincik, gül, bebek nefesi ve anne çiçeği topluyor.

Başımı eğiyorum ve ona elimi uzatıyorum. Elim tutuyor ve bana gülümsüyor. "Bunlar kimin için?" diye soruyorum.

"Hepimiz için."

Ellerimizde çiçekler ve dileklerle anıta doğru yürüyoruz. Bir adam tek başına oturuyor, arkasında güneş ve etrafında fısıldayan orman esintisi.

Üzerinde benim adımın kazılı olduğu taş sütuna bakıyor.

Ophelia çiçekleri adamın yanına koyar. Adam fark etmez çünkü elbette biz hayaletlerizdir. Adamın yüzünden benimkine bakar ve farkına varır.

"Lanston, bu adamı tanıyor musun?"

Ağzımı sıkıyorum ve yüzünü görebilmek için etrafta dolaşıyorum.

Gri saçları açık kahverengi tellerle karışmış. Dağınık bir sakalı ve uykusuz gecelerin kararttığı yorgun, şişkin gözleri var. Paltosu siyah, koyu renk kot pantolon ve siyah botlarla uyumlu. Dudaklarının arasında bir sigara, dumanı havada kıvrılıyor.

Baba.

Neden burada olduğunu bilmeden bir an bakıyorum ve içimde bilinmeyen ve acı veren duygular kabarıyor.

"O benim babam."

Ophelia'nın kaşları toplanıyor ve yüzünü buruşturmadan önce birkaç kez benden ona bakıyor. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Bunu düşünüyorum. Kalsa daha zor olmazdı ama ona söylemek istediğim şeylerin özel olması gerekiyor. İçimi dökmek istediğim şeyleri onun duymasını istemiyorum.

Elini omzuma koyuyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ben ön tarafta gün batımını izliyor olacağım." Başımı sallıyorum ve onun patikadan geri dönüp ağaçların arkasında kayboluşunu izliyorum.

Bir süre önümdeki yorgun ruhu gözlemliyorum. Hatırladığım adama benzemiyor. Ne de olsa onu görmeyeli birkaç yıl olmuştu.

Zaman yaraları iyileştirir derler. Her türlü yarayı. Ama ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Bence zaman sadece bazı şeyleri artık kolayca bakılamayacak derinliklere gömüyor.

Yine de, kesinlikle eskisi kadar kızgın değilim.

"Hey, baba," diyorum usulca, beni duyamayacağını bilerek. Karşılık veremeyeceğini ve kırıcı şeyler söyleyemeyeceğini bilmek bana bir şekilde güç veriyor. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Derin bir nefes alıp iç çekiyorum, o öyle yaparken ben de anıt taşına bakıyorum.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra dönüp ona bakıyorum. Bunca zaman sonra bile onunla yüzleşmekte zorlanıyorum. Yüzü sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak sanırım. Zihnim o nefret dolu bakışları ve kindar kaşları silemiyor.

Sonunda kendimi onun yorgun gözleriyle buluşmaya zorladım. Ve kalbimdeki çirkin, eski acı duraksıyor.

Ela gözleri yaşlarla dolu ve elleri birbirine sıkıca kenetlenmiş. Ceketini sanki sırf beni ziyaret etmek için terziye bilenmiş gibi ütülenmiş. Ayakkabıları cilalı. Saati bileğine sabitlenmiş.

Boğazımdaki düğüm şişiyor ve bilinmeyen bir duygu beni tüketiyor. Üzüntü ya da rahatlama değil ama öfke ya da kızgınlık da değil.

Benim gözyaşlarım onunkilerden önce düşüyor - sonunda beni görmeye geldi.

Sessizliğini koruyor ve ne kadar kalacağını merak ediyorum. Babam hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmadı. Neden şimdi başlasın ki?

Hayatım boyunca sakladığım şeyi ona söylemeye karar verdim.

"Biliyor musun, sen korkunç bir insandın. Kötü günler geçiren ya da zor zamanlar geçiren biri değil. Sen gerçekten kötülerden biriydin. Yaptığın şeyleri hak etmedim. Söylediğin şeyleri." Duraksıyorum, onun boş ifadesinden uzaklaşıp çiçek tarlasına bakıyorum. "Benden nefret etsen de... seni hâlâ sevdiğimi bilmeni istiyorum. Tüm o acımasız dayaklara ve duygusal istismara rağmen yine de senin onayını, sevgini aradım. Keşke bunu görebilseydin."

Gözlerini siliyor ve ayağa kalkıyor. *Şimdiden gidiyor musun?*

Duygularımı bastırıyorum ve duygusuzca şöyle diyorum: "Beni gömmek için bile gelemedin mi? Neden şimdi geldin? Neden!" Bağırıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp yumruklarımı toprağa vuruyorum. "Ve bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

Babam rüzgârda bir ses duymuş gibi duraksıyor ve başını geriye çevirip anıt taşına bakıyor.

Donup kalıyorum, kendimi beklerken, nefesimi tutarken, dilerken buluyorum. Keşke söyleseydi-

"Artık bunlara ihtiyacın olmadığını biliyorum-" Ceketinin altından bir çizim defteri ve yeni bir akrilik boya seti çıkarıp taşın yanına koydu. "-ama şimdi görüyorum ki... ne kadar yanılmışım. Ne kadar zalimmişim." Babamın gözleri acıyla kısılıyor ve dudağı titriyor.

Parmaklarım toprağın derinliklerine doğru kıvrılırken gözlerim açılıyor.

Başka bir şey söylemiyor. Birkaç dakika sonra patikadan geri dönüyor ve gidiyor. Deftere ve resme bakıyorum, gözyaşlarım çenemden akıyor.

Beni olduğum gibi kabul etmesi için neden ölmem gerekti?

Çakıl yolda ayak sesleri yaklaşıyor ve sıcak bir el sırtıma hafifçe yayılıyor.

"Telafi etti mi?" diye soruyor tereddütle. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerimdeki yaşları siliyorum.

"Kendi yöntemiyle."

OceanofPDF.com

OPHELIA

LANSTON BU GECE DAHA PARLAK GÜLÜMSÜYOR. ONA SIRRIMI SÖYLEMEDİM. Babasıyla konuşurken Never Haven'da bıraktığım mektup. Mektup onun için değil ama umarım mektubu yazdığım kişi bir gün onu bulur.

Havadaki enerji değişti. Evren bizi sonrasına doğru itiyor. Bu gece o gece.

Bunu iliklerimde hissediyorum.

Köprünün sokağımla birleştiği köşede küçük bir grup neşeli bir melodi çalıyor. Bir süre durup dinliyoruz, gülümseyerek ve alkışlayarak müziğe eşlik ediyoruz. Yorulduktan sonra enstrümanlarını alıp gidiyorlar.

"Hissediyor musun?" Lanston soruyor, harika bir sırıtış onu hiç görmediğim kadar yakışıklı yapıyor. Yüksek elmacık kemikleri pembeleşmiş ve yorgunluk artık ruhunu sızlatmıyor.

Parmaklarımı onunkilerin arasına sokuyorum ve yanağımı omzuna bastırıyorum. "Yumuşak bir rüzgar gibi, beni çağırıyor. Benimle geleceksin, değil mi?" Geleceğini zaten bildiğim halde soruyorum. Yine de içimi bir gerginlik dalgası kaplıyor.

Lanston opera binamın kapısını açıp dizlerimin dibine eğiliyor, elimin arkasına bir öpücük konduruyor ve bana beyaz atlı prens gibi bakıyor.

"Seni yıldızlar ölene kadar seveceğim. Seni en karanlık gecede bile takip ederim," diyor dudaklarını hoş bir şekilde kaldırarak. Yanaklarım ısınıyor.

"Tam bir şair," diyorum
arsızca. "Ve sen, ilham
kaynağı."

Beni kollarına alıp opera binamın perdesi boyunca taşırken gülüyorum.
Kıkırdıyor; sesi içimde yankılanıyor.

"Sonsuza dek böyle güleceğimizi mi sanıyorsun?" Ben soruyorum.

Sanki ciddi ciddi düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Nasıl yapmayacağımızı anlamıyorum. Ben çok eğleneliyim ve seni memnun etmek çok kolay."

Sahneye ulaşip beni yere bırakana kadar kıkırdıyoruz.

Her şey ayrıldığıımız zamanki gibi. Kirişler hala tozlu, ay ışığı boncuklu ipek teller gibi damlıyor. Bitkiler mekânı dolu ve yeşil tutuyor. Hüzün kaplıyor içimi; keşke yeni bir hayat bulabilselelerdi. Bana canlı gibi göründüklerini biliyorum, ama yaşayan tarafta ölü ve ağlıyor olmalılar.

Lanston zıplayarak sahnede yanıma geldi ve bana bir dans kurdelesini uzattı. Uzun ve leylak rengi, saçımla aynı renkte. Son tren durağımızda onun için aldığım beyzbol şapkasını verirken dudaklarımın ucunda bir gülümseme kıvrılıyor.

"Kendi iyiliğın için fazla düşüncelisin," der Lanton, kaşları sevecenlikle çatılırken. Parmaklarının uçlarının ağızda kaymasına izin vererek onu takar.

"Sen de çok çekicisin," diye karşılık veriyorum.

Lanston'ın gülümsemesi kalbimi kırıyor. Kimse bana onun baktığı gibi bakmıyor.

Bana elini uzatıyor, sıcak ve ay ışığının altında hayatla parlıyor. Evren bizi soluk mavi ışıkla aydınlatmayı seçti, biz hayaletler için bile çok parlak ve kasvetli bir veda.

Ellerimiz buluşuyor ve rüzgarın, yeryüzünün, var olmuş ve yıldızların altında yer kaplamış her şeyin telaşını hissederken nefeslerimiz birlikte zıplıyor.

Önce Lanston kıkırdamaya başladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Sonra ben kahkahalara boğuldum, çünkü... çünkü kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Huzur bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Biz solmaya başladıkça kahkahalarımız da kesiliyor.

Lanston beni kendine çekiyor, çenemi yukarı kaldırıp dudaklarımızı birbirine bastırıyor ve sanki zamanda asılı kalmış gibi yavaşça dans ediyoruz. Uzayda. Ölümde.

Sonra küçük bir fısıltı.

"Seni seviyorum, Ophelia. Şiddetle, koşulsuzca, yıldızlar ölene dek."

Bunun bir veda olmadığını, yolculuğumuzun daha yeni başladığını biliyorum ama yine de kendimi çenesinin kıvrımını, dudaklarının yumuşaklığını ve gözlerinin derinliğini ezberlerken buluyorum.

"Okyanus kuruyana kadar."

OceanofPDF.com

Epilogue

WYNN

TERK EDİLMİŞ OPERA BİNASININ KIRIŞLARI DELİK DEŞİK.

Yağmur eski sıraların üzerine damlıyor ve havayı misk ve küfle dolduruyor. Masalar garip bir şekilde buradaki alanı dolduruyor - saçma şekillerde açılı, hatta bazıları üst üste dizilmiş - hayaletler tarafından yerleştirildiği düşünülebilir.

Pothos, İngiliz sarmaşığı, Boston eğrelti otları - çeşitli kaplarda pek çok bitki: pişmiş toprak, asılı sepetler, çimento saksılar. Güller, sukulentler ve kaktüsler.

Yaşıyor. Bu unutulmuş yerde gelişiyor.

Çatıdaki deliklerden düşen yağmur damlalarıyla sulanan oldukça geniş bir koleksiyon. *Birisi bu bitkileri kurtarmış.*

Dudaklarımda bir gülümseme oluşmaya başladı. Bir dilek.

"Anne, bütün bu bitkileri buraya kim koydu?" Lanny soruyor, yüzü merakla aydınlanmış. Liam diğer yanımda duruyor, elleri ceplerinde, tozların arasından süzülüp odanın diğer ucuna düşen tek ışık huzmesine bakıyor. Dudaklarında kocaman bir gülümsemeye sessizce ağlıyor.

Opera binasının boş sahnesine bakarken benim de gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Ortasında bir beyzbol şapkası ve uzun leylak rengi bir kurdele duruyor. Bir tür listeye benzeyen buruşuk bir kağıt parçası. Belki yoldan geçen biri tarafından unutulmuş, belki de bir anıt.

Ama havada ağır bir şey var. Zihnim umutla yaramazlık yapıyor.

Lanston.

"Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum," diye fısıldıyorum beni dinleyen hayaletlere.

Liam her zamanki sessizliğiyle gözlerimin içine bakıyor. Bakışları bilgili. "Onu çılgın bir bitki kadın tipine benzetmemiştim," diye şaka yapıyor.

Kahkahalara boğuluyorum ve gözyaşlarım da aynı şiddetle akıyor.

Binanın dışındaki bir radyoda Lord Huron'dan "The Night We Met" çalıyor. Bu yavaşlatılmış bir versiyon ve şarkıcının sesi daha alçak ve daha kasvetli.

Bir süre sessiz ve hareketsiz kaldık. Atmosferi içime çekiyorum, çünkü korkarım ki bu son kez hissedişim olacak.

Lanny Liam'ın kolunu çekiştiriyor ve söz verdiğimiz gibi dondurma almak için yalvarıyor. Kader bizi buraya getirdiği için gülümsüyorum. Bu opera binasının resmini kimin bıraktığından emin değilim, gölgelerde dans eden iki aşık, Never Haven'daki panoya asılmış, sönen yıldızlar ve kuruyan denizler hakkında güzel sözler içeren kısa bir mektup.

Ama bir şekilde bunun bizim için olduğuna eminim. Üçümüz gidiyoruz.

Hayatımdaki en değerli iki insan önümde yürürken, onun varlığını hissetmek umuduyla son bir kez dönüp bakıyorum. Bir işaret. Her şey olur.

Elimin ağırlığı göğsümün üzerine yayılıyor, kalbim duracak gibi oluyor.

İki hayalet sahnede buluşuyor, elleri kenetlenmiş ve dudakları birbirine değiyor. Zamanda asılı kalmış gibi dans ediyorlar, yavaşça ve hiç bilinmeyen bir şarkıyla. Ve bir an için, belki de rüzgâra kapılmış bir şekilde, kahkahaları dünyanın her gölgesini doldurur, tüm yorgun ruhlar için bir umut ışığı saçar. Ve o zaman bilinir, onu duyacak olan herkes için. *Hayaletlerin ve Umudun Baladı.*

Acknowledgments

Tüm okuyucularıma, özellikle de Ruhlarımızın Dokusu'nun sıkı hayranlarına teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bu kitap hayata geçemezdi. Lanston tüm zamanların en sevdiğim karakterlerinden biri oldu ve hep öyle kalacak.

Beta okuyucularım Jay ve Kenz'e teşekkür etmek istiyorum. İkiniz de büyük bir içgörü kazandırdınız ve hikayeye yeni gözlerle bakmamı sağladınız. Siz olmasaydınız, sahtekârlık sendromum yaygınlaşırđı.

Düzeltenim ve asistanım Cierra'ya teşekkür ederim! Tüm soruları yanıtlıyorsun ve günlük hayatımda her zaman büyük bir keyif veriyorsun! Sensiz ne yapardım bilmiyorum!

Editörlerim Leanne ve Kelsey'e hikayelerimi olabilecekleri en iyi şekilde şekillendirdikleri için teşekkür ederim. Okuyucular üzerinde en büyük etkiyi yaratmak için neyin daha fazla detaylandırılması gerektiğine dair derin dalışlardan her zaman keyif alıyorum!

Ayrıca yazdıklarımı her zaman desteklediğı için eşime de teşekkür etmek istiyorum. Güneş batana kadar karakterler hakkında sohbet etmemi dinlediğiniz ve en iyi arkadaşlarımmış gibi onlar için ağladığınız için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.